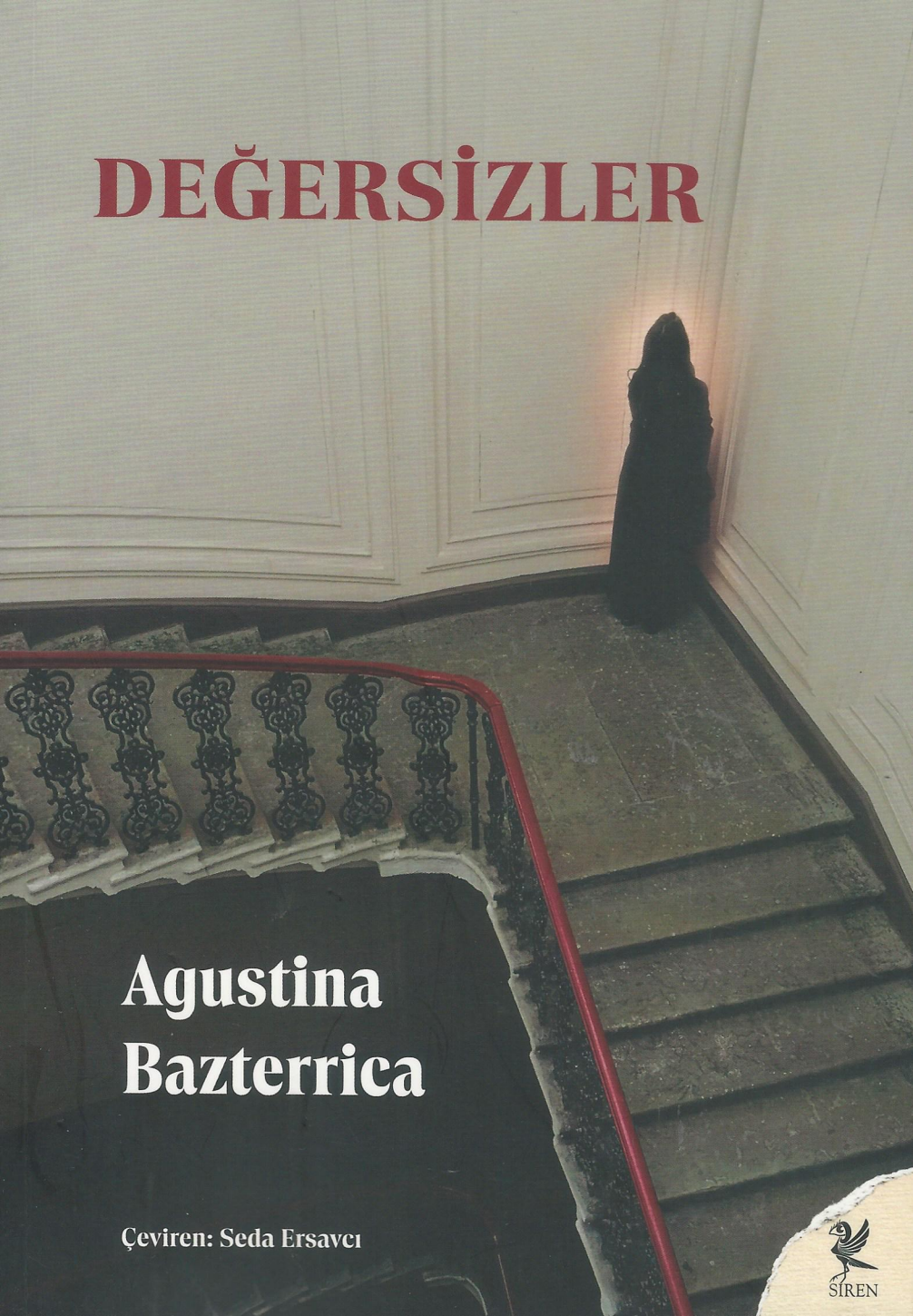
DEĞERSİZLER



Agustina Bazterrica

Çeviren: Seda Ersavcı

SİREN

Agustina Bazterrica

1974'te Buenos Aires'te doğdu. Buenos Aires Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinden mezun oldu. Öyküleri çeşitli ödüllere layık bulundu. 2013'te *Matar a la Niña* adlı romanı ve 2016'da öykü kitabı *Antes del Encuentro Feroz* yayımlandı. *Leziz Kadavralar* adlı romanıyla 2017'de Arjantin'in en önemli ödülü olan Clarin Roman Ödülü'nü kazandı ve Bazterrica bu eserle birlikte korku ve distopya gibi türlerde dünya çapında bir üne kavuşarak Arjantin'in önde gelen yazarları arasına katıldı. Üçüncü romanı *Değersizler* 2023'te yayımlandı. Bazterrica bu romanında da distopik bir evren yaratarak iklim krizinden totaliter ideolojilere uzanan eleştirel bir arka planda, bir kadının kendini ve dünyasını keşfediş hikâyesini son derece vurucu bir üslupla kaleme aldı.

Yazarın çeşitli yıllarda yazdığı tekinsiz öykülerini bir araya getirdiği derlemesi *On Dokuz Pençe ve Kara Bir Kuş* Siren Yayınları'nın yayın programında yer almaktadır.

Seda Ersavcı

1982'de Ankara'da doğdu. Türkçeye çevirdiği kitaplar arasında Valeria Luiselli'den *Kayıp Çocuk Arşivi* (Siren, 2019), Javier Marías'tan *Acı Bir Başlangıç Bu* (YKY, 2018), Hernán Ronsino'dan *Raydan Çıkan Trenler* (Çınar, 2018), Mariana Enriquez'den *Yangında Kaybettiklerimiz* (Domingo, 2017), Roberto Bolaño'dan *Mösyö Pain* (Can, 2017), Geoff Dyer'dan *Bir Hışımla* (Everest, 2015) ve Carlos María Domínguez'den *Kâğıt Ev* (Jaguar, 2015) gibi eserler bulunmaktadır.

Las indignas

Copyright © Agustina Bazterrica, 2023
c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria
www.schavelzongraham.com

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Siren Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette kullanılamaz.

© Siren Yayınları, 2025

Siren Yayınları - Roman
Sertifika No: 52392
ISBN: 978-625-95785-8-3
Birinci Baskı: Aralık 2025

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer
Yayın Koordinatörü: Erol Aydın
Şef Editör: Yankı Enki
Çeviren: Seda Ersavcı
Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu
İç Tasarım: adenserel.com

Baskı: Mega Basım Yay. San. ve Tic. Aş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3
A Blok Kat: 3 Avcılar-İstanbul
Sertifika No: 44452

Siren Yayıncılık Müşavirlik
Mümessillik İç ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312
Beyoğlu-İstanbul
t *(212) 243 45 65* **f** *(212) 251 05 32*
www.sirenyayinlari.com
info@sirenyayinlari.com

DEĞERSİZLER

Agustina Bazterrica

Çeviren: Seda Ersavcı



Bu köyde ayna yoktu / pencere yoktu / duvarlardan bakardık birbirimize / kaynağı olmayan felaketlerden kirlenmiş / kökleri kırbaçlara dolanmış.

Gabriela Clara Pignataro

...karanlık toprağın sessiz konuşmasını nasıl dile getirdiğini duydum.

William Faulkner

Işığın şekli unutulabilir mi?

Ximena Santaolalla

Karanlıkta biri çığlık atıyor. Umarım Lourdes'tir.

Yastığına hamamböcekleri koyup yastık kılıfını diktim, böylece dışarı çıkmakta zorlanıyor, başının altında veya yüzünde yürüyorlar (umarım kulaklarına girer ve kulak zarlarına yuva yaparlar da yavruların beynine zarar verdiğini hisseder). Onları yakaladığımda (ellerimin içine hapsettiğimde) yaptıkları gibi, çaba sarf ederek teker teker kaçmaları için ufacık delikler açtım. Bazıları ısırıyor. İskeletleri esnek, çok küçük deliklere sığabilmek için kendilerini düzleştiriyor, kafaları olmadan birkaç gün boyunca yaşayabiliyor, uzun süre su altında kalabiliyorlar, büyüleyiciler. Onlarla deney yapmayı seviyorum. Antenlerini kesiyorum. Bacaklarını. Onlara iğne batırıyorum. O ilkel ve vahşi yapıyı yakından gözlemlemek için onları cam bir bardakla eziyorum.

Onları haşlıyorum.

Yakıyorum.

Onları öldürüyorum.

***

Beyaz geceliğimin eteğinde özenle sakladığım bu küçük, keskin kalemle, yere, parkelerin altına gizlediğim mürekkeple yazıyorum. Bu sayfaları bedenime değecek şekilde, onları taşımak için yaptığım bir kuşağın içinde saklıyor, gerektiğinde onları yanımda, kalbime yakın bir yerde, bir zamanlar burada yaşayan erkeklerin giydiği gri cübbemin altına sokuyorum. Rahip, keşiş, dindar olduklarına inanıyoruz. Orta Çağ'daki gibi

yaşamayı seçen sade adamlar. Ölmüş ve kimilerinin dediğine göre karanlıkta göz ucuyla görülebilen adamlar. Söylentilere göre, O da Baş Rahibe de harap olmuş topraklardan, çökmüş dünyadan geldiklerinde ne cep telefonu ne de bilgisayar bulabilmiş.

***

Bir grup seçilmiş Göğe Yükseliş Şapeli'ne girdi. Onlar sunağa götürülen üç Küçük Azize'ydi. Ellerini onları yönlendiren hizmetçilerin omuzlarına koymuşlardı. Sadece Tanrı'nın elinin değdiği birinin olabileceği kadar güzellerdi. Hava tatlı ve taze bir kokuyla kaplıydı. Mistisizm kokusu.

Güneş vitray pencereleri aydınlattı ve Göğe Yükseliş Şapeli bir anlık bir mozaik oluşturan küçük yarı saydam mücevherlerle doldu.

Gökyüzünü bir bulut kapladı ve şeffaf renkler kayboldu, ancak Küçük Azizeler'den birinin yanağından akan ve beyaz cübbesini lekeleyen bir kan damlasını tüm netliğiyle fark ettik. Törenden önce gözlerine bu denli kötü bir dikişi kimin attığını hepimiz biliyorduk. Mariel. İşe yaramaz, çaresiz Mariel avuçlarını gri cübbesine siliyor, kederli bir yüzle bize bakarken gözleri parlıyordu. Mariel'in eski adı neydi acaba diye geçiriyorum içimden.

Baş Rahibe karanlıkta sunağın yanında duruyordu. Siyah botlarından birinin, zemindeki açık renkli ahşaba belli belirsiz vurduğunu görebiliyorduk. Asker botları, tıpkı giydiği siyah asker pantolonu gibi. Karanlıkta kalan diğer ayağının yanında kırbaç var mıydı yok muydu anlayamadık. O'nun da sunakta, ahşap kapının arkasında, O'nu görmemizi engelleyen üç yapraktan oluşan çerçevenin ardında olduğunu biliyorduk (Yalnızca seçilmişler ve Aydınlanmışlar O'na bakma ayrıcalığına sahiptir). Konuştu. Bize Aydınlanmış olabilmek için kendimizi

kökenimizden, yanlış Tanrı'dan, sahte oğuldan, olumsuz anneden, önemsiz fikirlerden, kanımızda fark edilmeden ve yavaşça sürünen gece pisliğinden arındırmamız gerektiğini söyledi.

Bileklerimdeki damarlara baktım ve bir parmağımla mavi bir çizginin izini sürdüm.

Arınmak.

Her seferinde yaptığı gibi, her üç ila dokuz günde bir Göğe Yükseliş Şapeli'nde toplandığımızda yaptığı gibi (tam olarak ne zaman çağrılacağımızı asla bilemeyiz) bize değersiz dedi. "Değersiz" kelimesini bir kez daha telaffuz etti ve sesi sanki hareketsiz olanı harekete geçirme gücüne sahipmiş gibi taş duvarları adeta yerinden oynattı.

Küçük Azizeler İlk İlahi'yi, orijinalini, en önemlilerinden birini, tanrısallığın dokunuşunu onayladıkları ilahiyi söylediler. Ne dediklerini anlamıyoruz biz, bu sadece seçilmişlerin bildiği bir dil. O, bize, bir kez daha ilahinin, Aydınlanmışlar aracılığıyla, Tanrımızın bizi kirlenmekten nasıl koruduğunu anlattığını, "İnanç yoksa sığınak da yoktur," dediğini söyledi.

Çarpıcı bir sessizliğin ardından Küçük Azizeler ilahilerine devam ettiler. Ağızlarından çıkan binlerce beyaz yaprağın havayı doldurduğunu gördüm, kaybolana kadar parıldayan zambak yaprakları. Sesleri evrensel notalara ton verebilir, yıldızların ışığıyla titreşebilir (gözleri de bu yüzden dikişlidir zaten, dünyevi olanla dikkatleri dağılmasın, Tanrımız tarafından yayılan yankıları yakalayabilsinler diye). Kutsal kristaller, kutsallıklarının bir sembolü ve kesinliği olarak boyunlarından sarkıyordu. Saflığın kuvarsı, şeffaf. Bembeyaz, pırıl pırıl cübbeler giyiyorlardı. Onları sessizce dinledik, kendimizden geçmiş ve rahatlamıştık çünkü akapella müzik bizi cırcırböceklerinin insanı kaskatı kesen bir öfkeye benzeyen sesinden soyutlamıştı.

Üçü de aynı anda kanayana kadar İlk İlahi'yi söylemeye devam ettiler. Mariel çığlığını bastırıp saçından bir tutam

kopardı. Hepimiz ona baktık, gözlerimizi neredeyse kelleşmiş kafasından ayıramadık. Geldiğinde saçlarının tamamı vardı ve kirlenmemişti, bu yüzden hizmetçi olarak görevlendirilmemişti. Neden kendini çirkinleştirmekte direttiğini anlamıyorduk. Bazılarımız Mariel'in ibret verici bir ceza alacak olmasından dolayı memnuniyetle gülümsedi. Diğerleri ise sevinçlerini gizlemek için dua ediyormuş gibi yaparak yüzlerini ellerinin arasına sakladı.

Küçük Azizeler sunakta ilahi söylemeye devam etti ama biz, yerdeki kanı temizlemek için hangimizin seçileceğini, kimin bütün geceyi Küçük Azizeler'in gözlerini iyileştirmek ve dikmekle geçireceğini ve Mariel'i kimin cezalandıracağını düşünmekten konsantrasyonumuzu kaybetmiştik. Uzun zamandır aklımda ibretlik bir ceza vardı. Ellerimi birbirine kenetledim ve uygulama sırasının bana gelmesi için yalvardım.

Küçük Azizeler'den biri bayıldı ve hizmetçiler onu kollarından tutup sürükleyerek seçilmişlerin odalarına taşıdılar. Baş Rahibe sunağın ortasında durdu ve bize geri çekilmemizi işaret etti. O hâlâ kapının arkasındaydı, ya da biz öyle sanıyorduk çünkü ne zaman çıktığını asla göremiyorduk. Neye benzediğini bilmiyoruz. Bazılarının dediğine göre o kadar güzelmiş ki ona bakmak acı veriyormuş, bazılarıysa gözlerinin giderek küçülen birer sarmal gibi olduğunu söylüyor, rahatsız birinin gözlerine benziyormuş gözleri, ama bunların hepsi varsayım çünkü biz değersizler onu hiç görmedik.

Öfkemizi bastırarak sessizce ayağa kalkıyoruz, öfkemizi gizliyoruz, çünkü Küçük Azizeler'in ilahilerini dinlemek her zaman mümkün olmuyor. Kırılganlar, kimileri söyledikleri kutsal sözlerin (Tanrımızla bağlantımızı kaybetmememizi sağlayan sözler) ağırlığına tahammül edemiyor, karanlıktaki kutsal ışıltıyı görmeye dayanamıyor.

Yerleri paspaslama sırası bendeydi, dolayısıyla da Mariel'e uygulanacak ibretlik cezayı kaçırdım. Söylentilere göre çırılçıplak soyunması gerekecek ve Lourdes vücudunun bir yerine iğne batıracak. İyi bir ceza. Basit ve zarif. Bunu kendim bulmak isterdim ama en iyi cezaları Lourdes buluyor. Hep onunkileri tercih ediyorlar.

Seçilmişlerin kanını temizlemek: Baş Rahibe'nin benden talep ettiği adak ve fedakârlık buydu.

Göğe Yükseliş Şapeli loştu, yerdeki kırmızı lekeleri görebilmek için birkaç mum yakmıştım. Alevler hareket ediyor, yansıttıkları ışık taşlarda şekiller, karanlıkta dans eden desenler yaratıyordu.

Küçük Azizeler'in kanı (tüm seçilmişlerinki gibi) daha saftır, bu yüzden hizmetçiler onu temizleyemez. Yavaşça dokundum kana, hafifliği, Kutsal Kardeşliğimizin bir parçası olmanın sevincini ve uygunsuz, yeraltı düşüncelerinin, geldiğimiz solan dünyadan geriye kalan düşüncelerin yitip gittiğini hissetmeye çalıştım. Kanlı parmağımı dilime götürdüm ve kanatlı böceklerle gece ulumalarının tadını hissettim. Küçük Azizeler'den birinin öleceğini biliyordum. Sevindim çünkü en güzel cenaze törenleri seçilmiş biri öldüğünde düzenlenir. Bu sefer beni seçmelerini sağlamalıyım.

Ben temizlik yaparken, Tam Auralardan biri süzülür gibi içeri girdi ve bir banka oturdu. Yerde diz çökmüş olan beni görmedi. Beni duyamayacağını bilmeme rağmen hareketsiz, sabit durdum çünkü bunlardan birini daha önce hiç görmemiştim. Onu ellerindeki ve ayaklarındaki işaretlerden, göğsünde asılı duran şeffaf kuvarstan (seçilmişlerin kuvarsı) ve beyaz, yarı saydam cübbesinden tanıdım. Uzun saçları işe yaramaz kulaklarını örtüyordu, kulak zarları delinmişti. Sesler konsantrasyonlarını bozamaz. Bana onlardan çok az olduğu söylendi. Ellerini hareket ettirerek havada bir şeye dokundu.

Tam Auralar ilahi işaretleri, O'nun Göğe Yükseliş Şapeli'nde bize ilettiği gizli işaretleri deşifre edebilirler. Bu yüzden işaretlere sahiptirler, çünkü Tanrı'nın mesajlarını anlamak bedenlerinde izler bırakır (hassas ciltte yaralar, asla iyileşmeyen çıbanlar), böylece O'nun varlığını unutmazlar. Bu Tam Aura da melekleri çağırabilecek bir ışık yayıyordu sanki. Gözlerimi kıstım ve karanlığın içinde onu taçlandıran aurayı görebildim. Kusursuz bir parıltıydı, başının etrafında kendi iradeleriyle titreşen ateşten mızraklar vardı. Kamaşmış gözlerimi kapattım ve onun acının olmadığı kusursuz bir zamanda yaşadığını hissettim.

Haykırmaya başladı. Sesinde patlayan bir camın tınısı vardı. Bu çıldırtıcı, parça parça dili anlayamıyordum. Baş Rahibe, gümbür gümbür adımlar atarak hızla Göğe Yükseliş Şapeli'ne koşup onu kolundan tuttu. Seçilmişler (~~sakat bırakılmış olanlar~~) Göğe Yükseliş Şapeli'nin arkasında, bizim giremediğimiz odalarda yaşarlar. İçeri sadece O, Baş Rahibe ve onların hizmetçileri girebilir. Birisi kapıyı açık bıraktı ve Tam Aura kaçtı, ancak Baş Rahibe nazik davrandı çünkü haykıran bir Tam Aura'yı uyandıramazsınız. Onları bizim gerçekliğimize bağlayan iplik kopabilir ve onları Soyut Boyut'ta, havanın arkasındaki o yerde hapsolmuş halde bırakabilir. Bu şimdiye dek yalnızca iki seçilmişin başına geldi ve onları bir daha hiç görmedik.

Bir hizmetçi kapıyı açık bıraktığı için cezalandırılacak. Baş Rahibe onu çığlık çığlığa bağırtacak.

Baş Rahibe bana öfkeyle baktı ama onun huzurunda, onun cüssesi karşısında yapmamız beklendiği gibi başımı öne eğdim. İçinde bir buz fırtınası saklayan o gözlerle karşılaşmak istemedim.

Temizliğimi bitirip hücreye yöneldim ama öncesinde koridorlarda yürüyüp oymalı siyah kapıya baktım. Kimsecikler yoktu, ahşaba dokunmak için yaklaştım. Arkasında Aydınlanmışlar'ın Sığınağı var. Seçilmişlerle birlikte yaşamıyorlar çünkü onlar

Kutsal Kız Kardeşliğin en değerli hazinesi (~~bu yüzden Küçük Azizeler, Şeffaf Ruhlar ve Tam Auralar gibi sakat bırakılmazlar~~). Koridor uzun, biz değersizlerin uyuduğu hücrelerden uzak. Hizmetçilerin her gece değiştirdikleri mumlarla aydınlatılıyor. Bu koridorda ayrıca boş hücrelerle ortada sadece Aydınlanmışlar'ın girebildiği bir kapı bulunuyor.

Az vaktim olduğunu, risk aldığımı biliyordum ama kutsal ekmek kutusunu, zambak yapraklarını, bülbül tüylerini taşıyan meleğin kanatlarını okşadım. Aydınlanmış olarak kutsanacağım (~~seçilmiş değil, seçilmişlerden biri olmak istemiyorum~~), Kutsal Kristalin bana verileceği ve o kapının benim için açılacağı günü hayal ederken, önce miyavlamaya benzer bir haykırış, ardından da durgun, kükremeye, pusuya yatmış bir hayvanın sessiz feryadı gibi bir kükremeye benzer bir çığlık duydum. Kapıdan uzaklaşıp koşmaya başladım.

***

Kimseye bir Tam Aura gördüğümü söyleyemem. Eğer söylersem, değersizler, bu mucizeyi kendileri yaşamadıklarından, mucizeyi paylaşma cüreti gösterdiğimden, beni yapmadığım şeylerle suçlarlar. Baş Rahibe de beni Arınma Manastırı'nın yakınındaki Sessizlik Kulesi'ne gönderir. Sessizlik Kulesi (korktuğumuz yer), taştan inşa edilmiş, duvara bitişik (keşişler için gözetleme yeri olarak kullanıldığını düşünüyoruz), camsız küçük pencereleri olan, çok uzun ve yuvarlak bir yer, ayrıca o kadar yüksek ki nerede bittiğini görmek için boynunuzu iyice uzatmanız gerekiyor, seksen sekiz soğuk taş basamak spiral bir merdiven oluşturuyor.

Beni orada, aç susuz, tek başıma, açıkta, cırcırböceklerinin sesiyle, insanı hipnotize eden o ruhani ve korkutucu sesle bırakırlardı. Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nden uzakta.

Karanlıkta parlayan kemiklerle.

***

Penceresiz hücremde, çabucak sönen mumların ışığında yazıyorum. Mutfaktan çaldığım bir bıçakla duvarı yavaş yavaş kırarak hava ve ışığın girebileceği küçük bir çatlak oluşturuyorum.

Bu kâğıtları çarşafların arasına, parkelerin altına koyuyorum. Keşişlerin bıraktığı mürekkebi saklamak istediğimde kanımı kullanmak için kendime iğne batırıyorum. Bu yüzden daha koyu lekeler var, maden kırmızısı. Bazen, bunu yapmak tehlikeli de olsa, mürekkebi kömürle ya da topladığım bitki ve çiçeklerle hazırlıyorum. Bunu burada, şu anda yazmak da tehlikeli ama bunu Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ne gelmeden önce kim olduğumu hatırlamak için yapıyorum. Ne yaptım, nereden geldim, nasıl hayatta kaldım? Bilmiyorum, hafızamda bir şey kırıldı ve imkânı yok hatırlayamıyorum.

Birçok sayfayı yaktım, ondan, isyancıların, itaatsizlerin bölgesinde gömülü olan Helena'dan bahseden yasak sayfaları.

***

Sis, yerle bir olmuş topraklardan, yok olmuş dünyadan geliyor. Soğuk, örümcek ağlarının yapışkan kıvamına sahip ama dokunduğumuzda parmaklarımızda dağılıyor. Bazılarında alerjiye, kaşıntıya, şiddetli ağrıya sebep oldu. Hizmetçi kızlardan birinin derisinin rengi değişti. Onu bir daha görmedik.

Nefes almakta zorlanıyoruz.

Biz değersizler günlerdir kurban törenlerimizi artırıyoruz çünkü seçilmişler Tanrımızın işaretlerini yorumladılar ve Aydınlanmışlar, "İnanç yoksa sığınak da yoktur," diye duyurdular. Aydınlanmışlar felaketleri sezerler. Tanrı'nın adını sadece onlar bilebilir. Geri kalanlar için telaffuz edilemez çünkü kendini yiyen beyaz bir yılan gibi saklanan gizli dili öğrenmek

zorundasınızdır. Bu dili konuşmak lime lime olmaktan farksızdır, kıymıklardan oluşan bir müziktir adeta, farksızdır ağzınızda akrep tutmaktan.

Hareket etmekte zorlanıyoruz ama sisin zararını azaltmak için fedakârlıklar yapıyoruz. Bazıları oruç tutarak eziyet ediyor kendilerine, diğerleri dizlerinin üzerinde yürüyor. Lourdes camın üzerinde oturarak acı çekmeyi önerdi.

Güneş tutulmuş gibi görünüyor. Işığının parlaklığı yok, ışınları aydınlatmıyor, bize sıcaklık vermiyor. Daimî bir gecenin içinde yaşıyoruz sanki.

İnanç yoksa sığınak da yoktur.

***

Aydınlanmışlar kurban vermeye devam etmemiz gerektiğini, aksi takdirde havanın taşlaşacağını ve sisin içinde fosilleşerek öleceğimizi söylediler. Aydınlanmışlar'ın mesajlarına güveniyoruz çünkü onlar seçilmişlerin tüm erdemlerine sahipler. Onlar ışık elçileri ve bu nedenle Küçük Azizeler'in ruhani sesine, Tam Auraların kehanet vizyonuna ve Şeffaf Ruhlar'ın mükemmel işitme yetisine sahipler. Onlar bizlerle, önceki nesillerin tanrısı, her zaman var olmuş ve insanların yarattığı tanrılardan daha eski olan gizli Tanrı arasında aracılık yaparlar.

Baş Rahibe koridorlarda bağırıyor: "İnanç yoksa sığınak da yoktur." Öksürüyoruz. Beyaz tükürükler saçıyor, soğuktan titriyoruz. Sıcaklık daha da düştü. Seçilmişleri ve Aydınlanmışlar'ı beslediğimiz bahçe mahsulleri için kaygılanıyoruz.

Bir mumun o azıcık sıcaklığında, bir battaniyeye sarınarak yazıyorum. Kanımla yazıyorum; hâlâ sıcak, hâlâ akıyor. Soğuktan parmaklarım ağrıyor. Mühimdir fedakârlığımız. Kendimizi feda etmemiz Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin korunmasına yardımcı olur. Bizler genç kadınlarız, üzerimizde kirlenme izleri yok, hizmetçiler gibi erken yaşlanmadık, vücudumuzda lekeler

yok, saçlarımız ve dişlerimiz yerinde, kollarımızda şişlikler ya da cildimizde siyah yaralar yok. Kimi değersizler, kendilerini feda ederek hizmetçilerin sivilcelerini temizlemeyi teklif ettiler. İğrenmelerini, hor görmelerini gizleyemezler, kendilerini sessizce kurban ederler.

***

Üç gündür sisi soluyoruz.

Bazıları verilen kurbanların ne kadar etkili olduğundan şüphe etmeye başladı. Baş Rahibe onları inim inim inletti.

Tavan alçak ve pencereler küçük olduğundan yemek odasında uyuyoruz, orası daha sıcak. Hizmetçiler donmayalım diye ortada bir ateş yaktılar. Kırmızı karo zeminin üzerinde yaktılar ateşi. Normalde karşılıklı duran masaların yerini değiştirdik ve hücrelerden getirdiğimiz şiltelerin üzerinde uyuduk.

Hizmetçilerin bizimle birlikte uyumasına izin veriyoruz, soğuktan ölmelerini istemiyoruz, bize hizmet etmelerine ihtiyacımız var. Seçilmişler ve Aydınlanmışlar nasıl uyuyorlar bilmiyorum, ama onlar bizim en değerli varlıklarımız, bu yüzden onlara iyi bakıldığından şüphem yok.

Şansıma Mariel'in yanında uyumak düştü, sis sebebiyle Lourdes'in ona vereceği ceza ertelendiğinden gülümsüyordu. María de las Soledades'in Lourdes'ten işitip ona aktardığını bana fısıldadı: Aydınlanmışlar'ın dilini ve dişlerini söküyorlarmış; çünkü Tanrı'nın adını zikretmek için mutlak bir boşluk gerekirmiş. Ayrıca bana başkalarının ona Aydınlanmışlar'ın Sığınağı'nın siyah oymalı kapısının arkasında çığlıklar duyduklarını söylediğini itiraf etti. Ben de onları duyduğumu sandım. Tiz çığlıklar, dizginlenmiş çığlıklar. Mariel ayrıca bana kendisiyle çelişerek Aydınlanmışlar'ın çivi yeme ya da cam çiğneme alıştırmaları yaptığını söyledi. Bunların hiçbirinin gerçek olduğunu sanmıyorum. Ya da belki de öyledir, kimse onlar

hakkındaki gerçeği bilmiyor (Aydınlanmış olarak seçildiklerinde artık onları görmüyoruz), sadece sayılarının az olduğunu ve Aydınlanmış olmanın en büyük arzu ve en büyük sorumluluk olduğunu biliyoruz. Yeraltı nehirlerinde akan zehir, bitkilerin dokularında konaklayan zehir, rüzgârın bir yerden diğerine taşıdığı toksinler onlar sayesinde küçük dünyamıza bulaşmıyor.

Siyah oyma kapının arkasındalar, korunuyorlar ve onlara sadece O dokunabiliyor.

Sis gittikçe yoğunlaşıyor. Baş Rahibe bizi kan kefareti sunmaya çağırdı. Kırbaçlamak, kesmek, kamçılamak ki Tanrı'mız bizi korusun, sis bizi öldürmesin, doğal felaketler Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin yakasından düşsün.

***

Sekiz gün sonra sis buharlaşıp dağıldı. Sıcaklık yükseldi. Yeniden hücrelerimizde uyumaya başladık. Yemek odasının ortasında ateşin bıraktığı siyah bir leke vardı. Hizmetçiler onu bir türlü temizleyemedi.

Söylentilere göre ekinlerimizin bazılarını kaybettik, bazı cırcırböcekleri de öldü ama hepsi değil.

Sırtımda Lourdes'in vurduğu kırbacın izleri var, çünkü Baş Rahibe değersizlerle meşguldü.

Lourdes'in her ânının tadını çıkardığını biliyorum.

Saklamaya çalıştı ama gözlerindeki parıltıyı gördüm. Ayrıca Baş Rahibe'nin verdiği kırbaçla Mariel'e de vurdu. Ve Mariel'e vururken bunun onun asıl cezası olmadığını, asıl cezanın yakında geleceğini söylüyordu. Çok yakında.

Benim fedakârlıklarım yeterli değildi. Lourdes beni kırbaçlamak zorunda kaldı.

İnanç yoksa sığınak da yoktur.

***

Sis artık bir tehdit olmaktan çıktığından, ağaçların arasına, bahçenin bittiği yerde başlayan alana koyduğumuz hayvan tuzaklarını kontrol etmeye gittim. Orayı bir ~~orman~~ olarak düşünmek belki iddialı olabilir ama Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nde oraya böyle diyorlar.

Bazen, elimizdeki az sayıdaki hayvanı (ki ben hiçbirini görmedim) korumak için, Aydınlanmışlar ve seçilmişler bir yaban tavşanının o bir gıdımcık etini yerler ama öncesinde bir hizmetçi eti tadar ve sağlıklı olup olmadığını test eder. Çok az tavşan var ve çoğu da kusurlu. Sanki doğa onları tamamlamak için gereken itici güce sahip değilmiş gibi bazılarının bir kulakları eksik mesela. Ya da bir bacakları. Veya bir gözleri. Tuzaklar boştu. Baş Rahibe tarafından yetiştirilen cırcırböcekleriyle gerekli proteini aldığımızı biliyoruz. Aydınlanmışlar sayesinde zehirsiz ve temiz bir şekilde yediğimiz minik, çıtır çıtır cırcırböceklerinden bıktık artık. İnanç yoksa sığınak da yoktur. Onlar elma, havuç, lahana, taze yiyecekler yerken biz cırcırböceği çorbası, cırcırböceği ekmeği, cırcırböcekli sandviç, zerdeçallı cırcırböceği, acılı cırcırböceği, keşişler tarafından yıllardır muhafaza edilen tüm baharatlarla hazırlanmış cırcırböcekleri yiyoruz. Artık ayaklarını dilimde hissetmiyorum. Antenlerini de öyle, ama ağzımda cırcırböceklerinin sesini duyumsuyorum. Sert ve tehlikeli.

Bir insan silueti gördüğümü sandım, ağaçların arasında gölgeler. Bir şey ya da biri saklanıyordu. Belki de duvarı kazarak içeri girmeyi başaran bir gezgindi, yine de orada kalıp da öğrenmeye uğraşmadım çünkü hastalık bulaşma riskini göze alamazdım.

Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum, bir gezgin düşmeden duvara tırmanmayı başardı. Ama aşağı inemedi. Bir merdiven götürüp onun dikkatle inişini izledik. Yere dokunduğunda uzaklaştık ve Baş Rahibe ona Arınma Manastırı'na gitmesi gerektiğini, kendisini takip etmesini söyledi. Çok aç ve halsiz olduğu belliydi. Boş bakıyordu, yüzündeki ifade korku da tiksinti

de olabilirdi pekâlâ çünkü başka bir dil konuştuğu açıktı ama tek kelime etmedi. Dışarıdan bakıldığında bütün görünüyordu, herhangi bir iz ya da eksik bir saç tutamı yoktu. Üzerinde keşişlerin isimlerinin yazılı olduğu eski mezar taşlarının bulunduğu mezarlığın yanından geçtik. Tökezliyor, güçlükle yürüyordu. Kimse onu kucağına almak istemedi.

Ağaçlarla çevrili, duvara yakın inşa edilmiş, izole ve küçük bir ev olan Arınma Manastırı'na vardık. Burası hepimizin kabul edilmeden önce gitmesi gereken yer ve her ne kadar öyle adlandırılsa da bir manastır değil aslında. Burası cırcırböceklerinin sesini ilk kez duyup da ne olduklarını bilmediğiniz, zihninizin kontrolünü kaybettiğine inandığınız ve bunun deliliğin sesi olduğuna hükmettiğiniz yer. Keşişlerin gölgelerinin gizlendiği, seslerininse gecenin içinde, karanlıkta pusuya yattığı yer burası. Kimileri kirlilikten ve günahtan (yalnızlıktan) hastalanıp ölür. Gezgini orada tecrit ettiler ve hizmetçiler onu beslediler zira onlara bakmakla yükümlüler, enfeksiyon kapmaları kimsenin umurunda değil ve hiçbir değersiz bu fedakârlığı yapmaz. Eğer hizmetçiler onlara bakmayı reddederse, Baş Rahibe kırbacı eline alır.

Gezgin öldü, kör gözlerle, titreye titreye öldü, beyaz bir küfle kaplı gözlerle. Dili simsiyahtı. Yozlaşmışların bedenleri küçük ormanlık alanın kenarında, duvarın yanında yakılır. Ona eşlik eden hizmetçinin de diri diri yakıldığını düşünüyoruz çünkü Baş Rahibe bulaşma riskini göze almayacaktır. Gelgelelim kimse hizmetçinin kim olduğunu hatırlamıyor, adsızlar onlar. Gezgin seçilmiş ya da Aydınlanmış olabilirdi çünkü görünürde hiçbir bulaşma izi yoktu. Öldüğüne sevinmiştim.

Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ne ne erkekler ne çocuklar ne de yaşlılar girebilir. O, bize onların savaşlarda açlıktan ya da üzüntüden öldüğünü söylüyor. Ama duvara yaklaşmayı başaran o çok az kişinin öldürüldüğünü de biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz. Baş Rahibe bunu bizzat kendi yaptı. Baş Rahibe bunu

bizzat kendi yapıyor. Erkek bir gezgin söz konusu olduğunda zili çalmamız yasak, hemen Baş Rahibe'ye haber vermemiz gerekiyor ve o da kendimizi penceresiz hücrelerimize kilitlememizi emrediyor. Ne zaman erkek bir gezgin belirse silah sesleri duyuyoruz. Kurtarılacak yaşlı kadın ya da çocuk görmedik hiç.

Kâfirlerin, melezlerin yattığı vahşiler mezarlığına gömülenlerden biri, artık bir adı, hatta bir mezar taşı bile olmayanlardan, sapkınlıklarını sadece ağaçlarla toprağın örttüklerinden biri bir erkeğin içeri girmesine izin verdi. Bu durumu ne Baş Rahibe'ye ne de herhangi birimize bildirdi. Onu sunağın parkelerinin altına sakladı. Ona yiyecek ve su istihkakının bir kısmını veriyordu. Çok iyi gizledi onu, haftalarca, kaç hafta olduğunu asla bilemedik. Ama bir gün fark ettik ki utancın hain aurasını, ihanetin kötü niyetli aurasını yayıyor. Cübbeyle bunu gizleyebileceğini düşünüyordu ama karnının günahla, ahlaksızlıkla nasıl şiştiğini fark ettik. Kaçmaya çalıştı fakat çanlar çaldı ve hepimiz, hizmetçiler ve değersizler, onu aramaya gittik. Kaçış yok. Onu Sessizlik Kulesi'nde bulduk. Merdiveni tırmandı, kapıyı açtı ve onu en tepede gördük, seçilmişlerin kemiklerinin (karanlıkta parlayan kemikler) olduğu açık gökyüzünde umutsuzca yürüdüğünü gördük, mazgallara yaslanıp aşağı baktığını, yerle arasındaki mesafeyi ölçtüğünü, kendini boşluğa atmanın mı yoksa hayatı için yalvarmanın mı daha iyi olacağına karar vermeye çalıştığını gördük, sonunda onu yakaladık.

Baş Rahibe özveri ve sabırla ona çığlık üzerine çığlık attırdı, itiraf edene kadar ulumaya zorladı onu. Dediklerine göre bazı tırnaklarını ya da bazı dişlerini sökmüş. Ya da tüm tırnaklarını ve tüm dişlerini. Birkaç kırbaç kırdığını söylüyorlar. Hizmetçilere daha fazla dal getirmeleri için bağırmış. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. "Kan kefareti," diye uluyordu. Öfkesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. Baş Rahibe titriyordu. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. Ona o kadar sert vurdu ki, bazıları onu öldürdüğüne inanıyor. Sunağın altında

yaşayan adama ne olduğunu asla öğrenemedik. Bugün, o değersiz kişi, ~~sefil~~ ihmalkârlar mezarlığında, karanlığı emen toprakla kaplı. Hepimiz onun Sessizlik Kulesi'nden kendini atmış olması gerektiği konusunda hemfikiriz.

Çok uzun zaman önce ben de bir gezgindim. O günleri sadece kâbuslarımda hatırlıyor, öncesini hatırlamıyorum. Tek bildiğim buraya neredeyse ölmek üzereyken geldiğimdi çünkü o bana öyle söylemişti. Sürünerek ön kapıya gitmiş ama kapıyı çalamamıştım. Kapıyı benim için açan oydu, Helena, yanlış Tanrı'ya, sahte oğula, olumsuz anneye tapan, şimdi toprağın altında ağzı açık çürüyen kişi. Yeterince şefkatli olan. Beni çan kulesinden, uzaktan, sürünürken gördüğünü söyledi. Hayalperest, ihtiyatsız olan. Zili çalıp durumu Baş Rahibe'ye bildirdi ama o kapıyı açmamaya, beni orada öylece bırakmaya karar verdi zira ölmek üzere olduğumu düşünüyor, beni zaman kaybı olarak görüyordu. Fakat ~~cüretkâr~~ olan, disiplinsiz olan, yalnız kalana kadar bekledi, kapıyı açtı, beni bileklerimden yakaladı ve bir başına sürükledi. Başımı duvara yasladı ve bana su verdi, azıcık su. Onda o kibarlık, o özen vardı. Çok fazla su dokunabilirdi bana.

Ayağa kalkabildiğimde, Sessizlik Kulesi ve Cırcırböceği Çiftliği'nin yakınındaki Arınma Manastırı'na yürüdük. Bulaşma riskini göze alarak yanımda kaldı ve beni besledi. Baş Rahibe onu itaatsizliğinden dolayı bir ay boyunca aşağılayıcı bir işle cezalandırdı, ama onu öldürmedi, çünkü benim bir seçilmiş ya da Aydınlanmış adayı olabileceğimi düşünüyordu. Helena tuvaletleri temizledi, bazı hizmetçilerin yaralarını iyileştirdi, yakacak odun kesti, Baş Rahibe'nin ayaklarına masaj yaptı, onun hafifçe inlemesini sağlamak zorunda kaldı. Bu fedakârlıkları seve seve yaptığını, bana hiç sitem etmediğini biliyorum.

~~Ormanda~~ ağaçların arasında gördüğüm siluetin gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu merak ediyorum.

***

Bize Aydınlanmış olmak için tozun sakinleri, pisliğin elçileri, durmaksızın kaynayan bir yanlış anlama kazanı, bir günah dökümü olmaktan vazgeçmemiz gerektiğini söyledi. Bedenlerimizde gizlenen kasvetli hastalığı hissedebildiği konusunda bizi uyardı. María de las Soledades güldü. Hepimiz kulağa kasketli gibi gelen kasvetli sözcüğüne güldüğünü varsaydık. O, konuşmayı kesti. Baş Rahibe, sunaktan şaşırtıcı bir hızla indi ve dikenli zinciri María de las Soledades'in ağzına yavaşça, özenle ve adanmışlıkla yerleştirdi. Dikenli zinciri yerleştirirken kol kasları belirginleşti, gözlerindeki hazzı gördüm ve beni her zaman tedirgin eden, bir fırtına misali kasıp kavuran o korkunç güzelliği fark ettim. Dikenli zincirin uçlarını ensesinde bağladığında, sivri uçlar María de las Soledades'in dudaklarına battı.

Kimse ona bir daha bakmadı ama çenesinden cübbesine kadar kan aktığını, gözyaşlarını bastırmak ve acı içinde çığlık atmamak için gözlerini kapattığını biliyorduk. Bir hafta ya da daha uzun bir süre boyunca alçaklık işareti olan dikenli zinciri takmak zorunda kalacağını ve hiçbirimizin onu dezenfekte etmeyi ya da ona sıvı şeyler yedirmeyi teklif etmeyeceğini biliyorduk çünkü hepimiz María de las Soledades'in kimyasallar, mayalanmış yağlar ve çürümüş sebzeler gibi koktuğunu biliyorduk (fısıldıyorduk). Onun aramızda olmayı hak etmediğini, María de las Soledades'te hastalıklı bir şeyler olduğunu düşünüyorduk. Elbette bir hizmetçiyi ya da zayıf olanlardan birini ona bakmaya zorlayacaktı ama bu umurumuzda değildi. Şehitliği sürdüğü müddetçe sessizce yargılayacağız onu.

Yağmur yağıyordu. Damlalar Göğe Yükseliş Şapeli'nin vitray pencerelerinden aşağı kayıyordu. Her birinin vitrayların renklerini emen küçük, pırıltılı bir evren içerdiğini hayal ettim. Gösterişli bahçenin yeşilinin farklı tonları, çiçeklerin açık mavisi, sarısı, moru ve gözü yaşlı gibi görünen geyiğin beyazı.

Görkemli boynuzları ve her bir ucunda, o ağaca benzeyen boynuzların her bir ucunda, anlamadığımız dairesel semboller var. Damlalar, asılı hücreler gibi parlıyordu. Bileğimdeki belirgin mavi damara dokundum ve kanımın dünyanın ışığını içinde barındırmasını diledim.

Arınmak.

Damlalar siyah boya lekeleriyle kaplı vitraylardan akıyordu. Yanlış Tanrı'nın, sahte oğulun, olumsuz annenin, sürüsünün açgözlülüğünü ve aptallığını kontrol altına alamayan, önemli olan tek şeyin özünü zehirlemelerine izin veren o Tanrı'nın resimlerinin bulunduğu vitray pencereler. Bizi esrik bir dünyanın ortasında başıboş bırakan o Tanrı'nın ne adını anmalı ne de yüzüne bakmalı.

Mariel Göğe Yükseliş Şapeli'ne yavaşça girdi, başı eğik, cübbesi lekeliydi. Göğüs hizasında iki hale vardı. Kan olduğunu biliyorduk çünkü Lourdes iğneyi göğüs uçlarına batırmıştı. Bana anlattıklarında yumruklarımı o kadar sıkmıştım ki avuç içlerim acımıştı. Hayatta aklıma gelmezdi. Mariel kâğıttan yapılmış siyah bir gül tutuyordu, bu da birinin öldüğü anlamına geliyordu. Bazıları gizli gizli ağladı ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı çünkü cenaze demek, günlerce süren hazırlıklar ve nefis pastalar demekti.

Baş Rahibe Mariel'i gördüğünde ayağa kalktı ve bize sonsuz gibi gelen dakikalar boyunca onu gözden kaybettik. Sonra bir ölümü haber veren çanlar çaldı, biz de sessizce ayağa kalktık. Küçük Azizeler'den biri olmalıydı. Öyle olmasını istedim. Dua ettim. Hâlâ sahip olduğum tüm kalbimle, değersiz kalbimle bunu diledim.

Hücreme dönerken, María de las Soledades'in kapısı açık olan hücresinin önünden geçtim. Onu yerde yatan ve belli belirsiz çığlıklarla yalvaran Élida'nın başını tek ayağıyla ezerken gördüm; Élida Kutsal Kız Kardeşlik dilini, bizim dilimizi,

bazılarının geldiklerinde öğrenmek zorunda oldukları dili konuşmuyordu. Élida bu dili öğreniyordu ve izin verin, lütfen, yalvarıyorum, teklif ediyorum, evet, sizinle ilgileniyorum gibi şeyler haykırıyordu. Konuşmaya çalıştığı sayılı seferde onu dinlemek komikti. María de las Soledades ağzını oynatamasa da gülümsüyor gibiydi. Ayakkabısıyla, ağlamaya başlayan Élida'nın başına biraz daha sert bastırırken yüzünde neşe vardı. María de las Soledades onun zayıf noktasını bulmuştu ve acı çektiğini görmek istiyordu. Bana baktı, gözlerimi ayırmadan, sessizce yargılayarak karşılık verdim ona, nihayetinde bakışlarını indirdi.

Hücremdeyken çarşafsız, boş yatağa bakmaktan kendimi alamıyorum. Helena gitti ama onu özlemiyorum. Ahlaksızlık ve sefahat saçan birini özleyemezsiniz. O yanlış Tanrı'ya tapan biriydi. Kafasının dikine giden biri. İnsanı yavaşça okşayan bir pençe benzeri güzelliğini de özlemiyorum. Bazen yatağına uzanıp, yazdığım kâğıtları bulmasaydı ne olurdu diye düşünerek uykuya dalıyorum. Küfürlü cümlelerimin hepsini, sesinin üzerine yazılmış her bir yasak kelimeyi, cenabet cazibesini okudu. Kanıtlardan kurtulmak zorundaydım.

Her sabah uyanıyor ve onun kokusunu duymaya çalışıyorum, müzik misali bir koku, içinde yanmak istenilen bir yangın misali. Ama artık almıyorum o kokuyu.

Artık kimse adını da anmıyor. Çiçeksiz, isimsiz mezarın nerede olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorum. Kimsesizlerin çorak mezarı. Toprak üzerine düşerken kaybolan çığlıkları, yakarışları duyamıyorum. O gece mezarların ağaçların arasında kaybolduğu kurnazların, inatçıların, dinsizlerin mezarlığına mı gittim, bilmiyorum. Evcilleşmemişlerin ülkesine. Hepsi bir rüya mıydı, bilmiyorum.

Yalınayaktım ve Baş Rahibe'yle karşılaşmamak için kuytu köşelere saklandım. Soğuk ve fayansların sertliği ayak tabanlarıma işledi ve sonra ıslak çimlerin yumuşaklığını, saçlarımdaki

damlaları hissettim. Bahçede nasıl yürüdüğümü bilmiyorum bile, yağmur suyu toplamak için kullandığımız kovalara nasıl takılmadığımı bilmiyorum, parka nasıl ulaştığımı ve ötesine, çimlerin yabani otlara ve ağaçların vahşi bir ~~orman~~ bahçesi gibi bir şeye dönüştüğü duvarların dibine nasıl gittiğimi bilmiyorum. Rüyamda kendimi yağmur altında, kaybolmuş, karanlıkta ağaçları sayarken, nerede olduğumu hatırlamaya çalışırken, kovuklu ağacı, bizim ağacımızı ararken mi gördüm, bilmiyorum. Çalılıkların arasında saklı sığınağımızı. İşte oradaydı, o ağacın, bizim ağacımızın yanına gömülmüştü, köklerine dokunuyordu. Kazdım mı, affetmesi için ağlaya ağlaya yalvardım mı, bilmiyorum. Onu bulduğumda açık ağzı toprakla doluydu. Yanına uzandım. Bağırdım. Islak toprak kokusuyla karışık kokusunu alabildiğimi sandım. Gözlerini öpmeden önce, ağzındaki çamuru çıkarıp da ağzını kapatmadan önce, üzerini örtmeden önce, yatağın içinde bulduğumuz ve delicesine saklamak istediği altın haçlı zinciri boynuna takıp takmadığımı hatırlamıyorum. Çalılıkta uyuyup uyumadığımı bilmiyorum. Fark edilmeden hücreme döndüm, bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum.

Yas çanını çalıyorlar. Peçelerimizi takıp bahçeye çıkmalıyız. Önce ellerimi kavuşturup müteveffanın Küçük Azizeler'den biri olmasını dileyeceğim. Ben de

***

O, çan kulesinden sessizce bizi izliyordu ya da biz öyle sanıyorduk. Işıltılı gökyüzünün çerçevelediği siyah bir siluet gördük. Kubbe, ışığı kırıyor, O'nu bir gökkuşağı tarafından çevrelenmiş gibi gösteriyordu, ama O olduğunu teyit edemedik. Peçeler figürleri ve renkleri sadece tahmin etmemize olanak sağlıyordu. Baş Rahibe diz çökmemizi emretti. Toprağın soğuğu cübbemin içinden geçip bacaklarıma kadar ulaştı. Başlarımızı eğdik, sessiz ve sabırlıydık. Önce yarı saydam yeşil bir denizin

ışıltılı sesini duyduk. Rüzgârda salınan ağaç yapraklarıydı bunlar. Sonra şöyle dedi: "Sizler zehir üreten dişi kurtlarsınız, yıkımla ve zulümle beslenen bir tabur, kokuşmuş bir çürüme çuvalı, rezilliğin yuvasısınız. Değersizsiniz. Ölümcülsünüz." Sesi bedenlerimizin içinde yankılanıyordu, sanki yükseklerde değilmiş gibi, sanki varlığı tüm bahçeyi kuşatıyormuş gibi. Sanki her yerdeydi. "Küçük Azizeler'den biri öldürüldü ve Kutsal Kristal ondan çalındı." Aramıza yoğun, gerçek dışı bir sessizlik yerleşti ve sanki şaşkınlığımız dünyanın doğal hareketini durdurabilirmiş gibi ağaçlardaki yapraklar sallanmaz oldu. Lourdes'in dramatik ve hesaplı çığlığı bizi o trans halinden çıkardı. Bunu iniltiler, feryatlar, haykırışlar izledi. Bayılmalar. Bazıları göğüslerini yumruklarken, diğerleri affedilmek için yalvararak yeri tırmalıyordu. Saçlarını çektiler, yüzlerini çizdiler, derin izler bıraktılar. Peçenin arkasından gülümsedim.

Buz gibi bir esinti bizi ürpertti. Hava sıcaktı aslında ama soğuk bir koku (sisin kalıntıları) vardı. Baş Rahibe ayakta durup uzun süre bize baktı. Sahte acı gösterisini dikkatle izledi. Bana baktığında bayılacakmış gibi yaptım. "Yeter," dedi, neredeyse duyulmayacak şekilde, ama bu kelime bizi birer birer yaralayan bir ok gibiydi. Kıpırdamadan durduk ve sonra kendimizi toparlayarak ayağa kalktık, cübbelerimizi düzelttik ve onu dinlemeye koyulduk. Peçesini çıkardı ve bazıları elleriyle ağızlarını kapattı. Peçeyi çıkarmak yasak, camın üzerinde yürümeye zorlanarak cezalandırılıyoruz. Baş Rahibe Catalina'ya yaklaştı ve peçeyi kaldırmasını söyledi. Onu taklit etmemiz gerektiğini anladık. Baş Rahibe, pantolonunun cebinde sakladığı küçük bir çanı çalmak için hepimizin yüzü açılana kadar bekledi. Ne olduğunu anlamadan birbirimize baktık. Bu, yeni bir çandı.

Hizmetçilerden biri Baş Rahibe'ye bir kırbaç getirdi. Bir daldı bu, esnek ve acı vericiydi. Hizmetçi gülümsemesini bastırmaya çalıştı; birinin çığlık atacağını biliyordu. Baş Rahibe kırbaçlarını özellikle güçlü olmaları ve mümkün olduğunca uzun

süre dayanmaları için seçer. Onları aramak için ~~orman~~ dediği yere gider. Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin sol tarafındaki bahçenin sonunda, Arınma Manastırı'nın, Sessizlik Kulesi'nin ve Cırcırböceği Çiftliği'nin karşısındaki tarafta başlayan yere. Baş Rahibe bizi döveceği dalları seçmek için saatler harcar, onları ağaç gövdelerinde test eder, üzerlerinde yaralar, yarı saydam kan sızan lezyonlar bırakır: kırmızı, yeşil, kehribar. Özel cezalar için keşişlerin kendilerine vurdukları deri kırbaçlardan birini kullanır. Dokuz deri kayışı olan eski bir kırbaç.

Hizmetçiler elleri bağlı ve yalınayak olan Mariel'i getirdiler. Boğuk fısıltılarla çığlıklar duydum ama Baş Rahibe'nin başını oynatmasıyla sessizliğe gömüldük. Beyaz geceliğinde kan lekeleri vardı. Muhtemelen ceza olarak göğüs uçlarına daha fazla iğne batırılmıştı çünkü Mariel törenler sırasında Küçük Azizeler'e bakmaktan sorumluydu, bu yüzden şimdi kefaretini kanıyla ödemek zorunda kalacaktı. Beyaz geceliği (gitgide kızıla çalıyordu) vücudunu ortaya seriyordu ve ağzı tıkalı olmasına rağmen çığlıkları net bir şekilde duyulabiliyordu. Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nde yasak olan dillerden birinde bir şeyler bağırıyordu. Anlayabildiğim tek şey kelimeler ve tuhaf cümlelerdi, bunları duyduğum gibi yazmaya karar verdim: *salú Mari, plen de gras, tu e beni antre tutlé fam.* Ayakları topraktan kirlenmişti. Başına beyaz bir başlık geçirmişlerdi, onu daha da küçük düşürmek için azıcık saçını da tıraş etmişlerdi. Titriyordu. Korku nasıl kokar acaba, diye geçirdim içimden. Bunu algılamanın mümkün olmadığını düşündüm çünkü içeriden donmak gibi bir şeydi esasında.

Geceliğinin altında çıplaktı.

Baş Rahibe yaklaştı ve yasak dilde edilen yasak dua gitgide daha anlaşılır bir hale geldiğinden ağzına vurdu. Mariel bir an için sustu ama çok kısık bir sesle olumsuz anneye, sahte oğula, yanlış Tanrı'ya yakarmaya devam etti. Bu durum Baş Rahibe'yi çileden çıkardı ve öfkeyle onu arkasına döndürüp geceliğini

yırtarak yere düşürdü. Hepimiz çok iyi bildiğimiz bu manzara karşısında dehşete kapılmış gibi yaparak ağzımızı kapattık. Mariel titriyordu. Vücuduna saplanmış iğneleri gördük; o kırmızı, neredeyse siyaha çalan sızıntıyı da. Bazılarımız (sanki bunu gerçekten yapabilirmişiz gibi) korunmak için elleriyle gizlice göğüslerini kapattı.

Baş Rahibe beklenti yaratmayı sever, ilk darbenin ne zaman teninize düşeceğini, ne zaman kanınızla kefaret ödemek zorunda kalacağınızı asla bilemezsiniz. Bizi acı çekme sanatında eğitmek istiyor.

Bir: Kırbacın sesi hafifti, neredeyse duyulmuyordu bile, ama Mariel'in sırtında ilk kan damlalarının düştüğü yerde bariz bir iz bıraktı.

Üç: Açık, kıpkırmızı yaralar.

Altı: Mariel'in çığlıkları bizi sarsıyordu ama bu çığlıkların yanında Baş Rahibe'nin nefes alıp verişindeki ince değişimi, ritmin hızlandığını ve başka bir şeye dönüştüğünü duyabiliyorduk. Bir inleme.

Sekiz.

On. Kefaret.

On kırbaç yarılmış deri, ateş, enfeksiyon, belki de ölüm demekti. Ellerimizle gözlerimizi kapattık. Çöküşü görmek istemedik ama Mariel ayakta duramadı ve dizlerinin üzerine yığılıverdi. Artık bitti, diye düşündük. Mariel de bunu hissetmiş olmalı. Belki biraz rahatlamıştı bile ama Baş Rahibe onun kaldırılmasını emretti. Hizmetçiler onu dallar ve kütüklerle çevrili bir direğe bağladılar, onları ateşe verdiler ve Mariel yandı.

Çok güzeldi. Ateşten bir kuşa benziyordu.

***

Mariel öldürmedi ama Mariel yandı. Hizmetçilerin, adı olmayan hizmetçilerin fısıldadığı mantra bu. Hizmetçiler zehir fısıldıyorlar çünkü vücutlarında kirlenmiş olmanın izlerini, işaretlerini taşıyorlar ve artık bize bulaştıramasalar da bizim pisliğimizi ve damarlarında akan pisliği temizlemek için çalışmak zorundalar. Bunun için bizden nefret ediyorlar çünkü bize hizmet etmek zorundalar. Çıbanların, yaraların, enfeksiyonların izleri. Kızarıklıklar kötülüğün kiri, çöküşün kiri, başarısızlığın kiridir. Hastalıklı topraktan emdikleri ve kalıcı izler bırakan kir, yozlaşmanın pusuda beklediğini ve sadece Aydınlanmışlar'ın onu yatıştırabildiğini unutmayalım diye. Hizmetçilerin derisinde, hücrelerinde yuva yapan kir, denizin öfkesi, havanın hiddeti, dağların şiddeti, ağaçların kızgınlığı, dünyanın hüznüdür.

Eski, yırtık cübbeler giyiyorlar. Renkleri belli olmayan, solmuş cübbeler. Bir zamanlar keşişlerin kütüphanesi olan yerde uyuyorlar. Ama artık orada kitap bulunmuyor. Yatakları yok, sadece yere atılmış battaniyeler var. Yalnızca bir kez merakımdan içeri girdim ve tiksinerek çıktım. Sanki havada dikenler varmış gibi öfke kokusu aldım fakat oradan ayrılma sebebim bu değildi. Oradan ayrıldım çünkü kitapsız rafları görünce nefesim kesildi ve göğsüme keskin bir acı saplandı ama nedenini açıklayamıyorum.

Hizmetçileri yeterince cezalandırmıyorlar.

***

Lourdes, Küçük Azize'nin cenaze törenini organize etmesine yardımcı olmaları için en sevdikleriyle (müritleri, zayıfları) bir araya geldi.

Bunaltıcı sıcağa rağmen, bütün öğleden sonramı sabırla, adanmışlıkla mutfakta hamamböceği arayarak geçirdim, bir yandan da ortalığı süpürüyormuş gibi yaptım. (Hizmetçilerin

görevi olan bir fedakârlıktı bu aslında.) Onları ezeceğim ve çarşafların üzerine sereceğim, böylece Lourdes yapışkan, beyaz kanın üzerinde uyuyacak.

Baş Rahibe beni Tam Aura ile gördüğünden beri benden daha fazla kurban ve adak talep ediyor, üstüme vazife olmayan, sadece hizmetçilerin yaptığı şeyleri yapıyorum. Kimse Baş Rahibe'ye hayır diyemez. Canına susamayan kimse. Tabii

***

Bazen sesler duyduğum için, mürekkebim bittiği için, uykuya yenik düştüğüm için, Baş Rahibe'nin ayak seslerini hissettiğim için yazmayı bırakmak zorunda kalıyorum. Yine de, zamanın izlerini taşıyan, bu paslı, kum rengi sayfalara gizlice yazabileceğim anlar buluyorum hep. Arınma Manastırı'ndaydılar (Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nden üç bin adım uzakta, ama duvarın içinde), döşeme tahtalarının altına gizlenmişlerdi. Onları okşuyor, kokluyorum, onlar benim, onlar yazmayı bırakamadığım bu gece kitabının bir parçası.

Nabzım bu kelimelerle atıyor.

Nefesim bunlar benim.

***

Rüzgârda hastalıklı bir şey var, zehirlerin ve böceklerin ılık uykusu. Viran topraklardan yükselen bir lanet. Yıkıcı bir şeyin titreşimini hissediyoruz. Bu sis değil, başka bir şey. Kara, harap, çorak diyarlardan gelen bir veba. Bunu yemek odasında, cırcırböcekli ekmeği bölerken fark ettik. Havada bir şey zonkluyordu, sessiz ve hayvani. Ürperdiğimizi hissettik.

Seçilmişler bizi bu zehir konusunda uyarmadı. Aydınlanmışlar da öyle. Sessizce, fark edilmeden ortaya çıkan bu sınırsız rüzgâr hakkında uyarmadı kimse. Bu bir sınav, diye bağırdı Baş Rahibe, bizi yemek yerken izlediği yüksek sandalyesinden

kalkarken. Her zaman sandalyenin yanında tuttuğu dal-kırbacı sürükleyerek merdivenlerden indi ve kapı aralıklarının kapatılmasını emretti. Burnunu bir mendille örttü. Hepimiz burnumuzu peçeteyle örttük. Bazıları nefeslerini ve öksürüklerini bastırmaya çalıştı, gözleri yaşlarla doldu. Baş Rahibe, "Bu testi geçmek zorundayız, Aydınlanmışlar inancımızı test ediyor," diye haykırdı. Kırbacı yere vurdu. Sonra Baş Rahibe aniden sustu çünkü yemek odasının kapısı açılmış, bir gölge belirmişti, kime ait olduğunu göremedik ancak sesini tanıdık.

Karanlıktan taşan bir yeraltı nehrini andıran sesiyle neredeyse fısıldayarak bizimle konuştu: "Aydınlanmışlar'ın bir grup kayıtsız, değersiz kadını korumasını nasıl bekleyebilirsiniz ki? Yerde sürünen, kirli, salyalı, şüpheli, belirsiz kâfirleri, güvensiz, şüpheci, umursamaz orospuları neden korumak istesinler ki? İnanç yoksa sığınak da yoktur." "Orospular" kelimesinin tadını çıkarırcasına, onu ısırırcasına durakladı.

O gittiğinde, hizmetçiler yavaşça, beceriksizce çalıştılar. Rüzgâr onları sersemletmişti. Kimileri mide bulantılarını yatıştırmak için alınlarını duvarlara yasladı, kimileri bayıldı ama kimse kalkmalarına yardım etmedi.

Lourdes'e dikkatle baktım. O ışıl ışıl, pırıl pırıl kelebek tenli Lourdes'e, o hafif, mükemmel ama keskin ellere. Acı veren bir böceğin elleri. Lourdes, hiçbir kirlenme belirtisi olmadan, o güzelim saçlarıyla, yüzünde tek bir leke olmadan gelen Lourdes. Sapasağlam dişlerle gelen Lourdes. İçi çürümüş olmalı, aksi takdirde Aydınlanmış ya da seçilmiş biri olurdu: bir Küçük Azize, bir Tam Aura, bir Şeffaf Ruh, ama o sadece bizden biri, değersizlerden biri, bekleyenlerden biri.

Lourdes, sanki çaresizliğini örtmek mümkünmüş gibi kâseden yavaşça içerek yaralı kuş solgunluğunu gizlemeye çalıştı. Cenaze başarısız olabilirdi ve bunu biliyordu. Hepimiz

biliyorduk. Sağlıksız havaya, kusmaya ve baş ağrısına rağmen, onun başarısız olduğunu görme olasılığı karşısında muazzam bir coşku hissettik.

Hücreme gittiğimde kan kustum ama gülümsedim.

***

Rüzgâr aniden kesildi, kusmalarım da öyle. Yoğun bir sükûnet yerleşti, kırılgan bir rahatlama. Testi geçtik, diye fısıldıyorlardı. Aydınlanmışlar bizi korumaya devam edecek, diyorlardı. İnanç yoksa sığınak da yoktur, diye ilan ettiler. Lourdes cenaze hazırlıklarına devam etti ve Baş Rahibe beni özel çörekler için mantar almaya gönderdi. "~~Ormandan~~ mantar istiyorum," dedi. Başımı eğdim ve onu düzeltmeden, kendimi en iyi mantarları bulmaya adayacağımı söyledim. İstediği şey mantarlar, mantarın meyvesi ve ~~orman~~ dediği şey duvarın içindeki bir alan (Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ni, Sessizlik Kulesi'ni, Arınma Manastırı'nı, Cırcırböceği Çiftliği'ni içeren duvar), ağaçların yan yana büyüdüğü, yaprak dökmeyen yeşil örtüleriyle güneş ışığını engellediği, nemli soğuğun sizi keskin bir fısıltı gibi, çöküşe yol açabilecek bir söylenti gibi her seferinde biraz daha sardığı ve doğanın, duvarlar onu durdurana kadar genişlediği yer. Burası onun olduğu yer. ~~Cüretkâr~~. Disiplinsiz olan: Helena.

~~Ormana~~ koruya giderken her zaman önce Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin solundaki meyve bahçesinden geçerim. Bunu yapıyorum çünkü oralarda bir Şeffaf Ruh olup olmadığını görmek istiyorum. Bir tane vardı. Çömelmiş, başını yere koymuş, böceklerin minik, çoğalmış dilini dinliyordu. Bir yanında Kutsal Kristal asılıydı. Her zaman bembeyaz pırıl pırıl bir cübbe vardır üzerlerinde. Hizmetçilerin çamur lekelerini nasıl çıkardıklarını bilmiyorum. Ayak seslerimi, belki cübbenin tenime sürtünmesini, belki de damarlarımdan akan kirli kanı duydu. Orada öylece durup ona bakakaldım, ayağa kalktı. Bizi içeriden görüyorlar,

nasıl göründüğümüzle ilgilenmiyorlar, bizi dinlemeye çalışıyorlar. Onlara baktığınızda hep bunu yaparlar, bu yüzden kimse onlara bakmaya cesaret edemez. Hastalıkların o riyakâr ve ekşi sesini, kemik dokusunun yavaş emilimini algılayabilirler, organlarımızın içinde yaşadığı karanlığın yankısını bilirler, atışın ritminden bir kalbin ne zaman sadece sahip olmak, ne zaman kendini kurtarmak, ne zaman acı vermek veya ne zaman başka bir nabızda çözülmek istediğini bilirler, içimizde yaşayan bakterilerin nemli hareketini, hissetmeden taşıdığımız o mikrokozmosu ayırt ederler. Bazen parkta saatler boyunca durup rüzgârın insan sesleri taşıyıp taşımadığını, Tanrımızdan gelen mesajlar olup olmadığını çözmeye çalışırlar. Onları sağ ellerinin avuç içi gökyüzüne, sol elleri ise yeryüzüne çevrilmiş halde dönerken görebilirsiniz. Ama kimse bunu neden yaptıklarını bilmez.

Ağzını açtı, kara deliği, dişleri görebiliyordum ama dilini göremedim. Bildiklerini Baş Rahibe'ye sadece yazılı olarak iletebilmeleri için seçildiklerinde dillerini kesip atıyorlar. ~~Ben seçilmiş kişi olmak istemiyorum çünkü sakat bırakılmak istemiyorum.~~ Onlardan tiksinmemiz, görünce kaçmamız hoşlarına gidiyor ama beni rahatsız etmiyorlar. Onları gözleyip öğrenmeye çalışıyorum çünkü bazıları Şeffaf Ruhlar'ın zihin okuyabildiğini söylüyor.

~~Orman~~ olmayı arzulayan alana girmeden önce ayakkabılarımı çıkardım ve güneşi tenimde hissetmek için bahçedeki çimlerin üzerine uzandım. Güneş nasıl bir ses çıkarır: Sıcak bir gümbürtü mü, rahatlatıcı bir fısıltı mı? Hiç bulut yoktu. İçimde mavi gökyüzüne dokunma, onu ellerimde tutma, kadifemsi güzelliği parmak uçlarımda hissetme arzusu uyandırdı. Çok yakınımda uçan bir kelebek gördüm. Açık maviydi, kanatları beyaz ışık saçıyor gibiydi ama bu güzellik yakıyordu. Ateşli bacaklarıyla kondukları deride izler bırakıyorlardı. Zehirliydiler.

Çimlerde bir hareket fark ettim. Oturup iki karıncanın bir hamamböceğini sürükleyişini tüm ayrıntısıyla izledim. Onu kapana kıstırmışlardı ve (kendilerinden otuz ya da doksan kat büyük olan) bu bedeni antenlerinden çekiyorlardı. Hamamböceği bacaklarını oynatıyordu çünkü başına gelecekleri seziyordu. Binlerce karınca tarafından yutulmaktı kaderi.

Hamamböcekleri korkuyor mudur acaba?

Hava sıcaktı ama bunaltıcı değildi. Nefes aldım. Bazı geceler kâbus gördüğümde Helena bana sarılırdı. Sanırım rüyamda daha önceki hayatımı görüyordum (rüyalarımda hatırladığımı düşünmek hoşuma gidiyor), duvarı geçmeden önceki hayatımı, hasta topraklardaki hayatımı, açlık çektiğim, su akan bir deremin olmadığı, pastalarımın olmadığı, Tanrı'nın olmadığı, bir gezgin olduğum zamanları. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bilinçli olarak hatırlayamadığım bir hayat. Kafa karıştırıcı görüntülere, anlamadığım ama canımı acıtan şeylere uykumda çığlık atardım ve gözlerimi açtığımda güçlükle nefes aldığım bir felç durumuna girerdim. Sanki otomatik nefes alıp verme mekanizması çalışmıyordu, sanki zihnim bu kadar basit bir eylemi gerçekleştirmek için ne yapacağını bilmiyordu ve boğulmayı beklemeye razı olmuştu. Ama Helena ellerini yüzüme, yanlarıma koyar ve gözlerimin içine bakardı. Sakinleşmeyi başardığımda yanıma uzanır ve ben tekrar uykuya dalana kadar bana sarılırdı. Onu diri diri gömdüğümüzden beri, toprak onu örttüğünden beri, benden başka kimse onun işaretlenmemiş mezarının hangisi olduğunu ayırt edemediğinden beri, artık önceki hayat girmiyor düşlerime.

Aniden, uzakta, ağaçların arasında bir gölge gördüğümü sandım. Sık ~~ormanda~~ çalılıklarda saklanan bir gezgin ya da bir ruh, bize musallat olan keşişlerden biri olabilir mi diye merak ettim.

***

Yenilebilir mantarlar ile zehirli mantarlar arasındaki farkı bildiğimden beni mantar toplamaya gönderiyorlar. Onları ayırt etmeyi öğrendiğimi biliyorum ama nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Bazen beyaz benekli kırmızı mantarları, sinek mantarlarını saklıyorum. Küçük Azize'nin ölümünün duyurulmasından birkaç gün önce Mariel'e çok küçük bir parça vermeye çalıştım, yemeğine karıştırdım. Geceyi hücrelerimize giden koridorun duvarını yalayarak geçirdi. Baş Rahibe ona vurdu, onu sarstı ama Mariel tepki vermedi. Boş gözlerle ona baktı. Bazıları, havada kötü ruhlar olduğunu ve Mariel'in zihninin zayıflığından dolayı onlara karşı savunmasız olduğunu fısıldıyordu. Keşişlerin ruhu, dedi biri neredeyse duyulmaz bir şekilde. Baş Rahibe ona vurmaktan usanıp gitti. Bazılarımız Mariel'in tepki vermesini sağlamaya çalıştı. Görünüşe göre hepsi onun ölmesinden ya da daha kötüsü kendilerine karanlık ruhlar bulaştırmasından korkuyordu çünkü o gözlerde uğursuz bir şeylerin kaynadığı (ben hariç) herkes için zaten açıktı. Catalina çığlık attı ve Mariel'in zehirli nefesini hissettiğini, onu sarstığında ahlaksız bir şeyin karnına girmek istediğini söyledi. Değersizler dehşet içinde uzaklaştılar. Sinek mantarının onun üzerindeki etkisini hayranlıkla izledim. Birine daha fazlası verilirse ne olur acaba, diye geçirdim içimden. Ne kadar delirirdi acaba? Sıkıldılar, onu yalnız bıraktılar, o da dili kanamaya başlayana dek duvarları yaladı. Onu duvardan uzaklaştırıp hücresine götürdüm. Bunu ona acıdığımdan yapmadım, merakımdan yaptım, sinek mantarının etkilerinin boyutunu bilmek istedim. Üzerini değiştirmesine yardım ettim, onu yatağa yatırdım ve uyumasını bekledim. Uyumadan önce bana bir şeyler söylemeye çalıştı ama dili şişmişti. Birkaç kelime anladım: aydınlanmışlar, hayır, ~~orman~~, orada. Sayıklıyordu.

Mariel öldürmedi.

Mariel yandı.

Mantar ararken, stratejik yerlere sakladığımız tuzakları kontrol ettim ve delilik deresinin suyunun neşeli, köpüklü sesini duyana kadar yürüdüm. O bize bu tenha sığınağı, dünyanın merkezinden ya da yaratıcımızın görünmez, göksel ellerinden çıkan temiz su dolu bu bozulmamış küçük Cennet'i Tanrı'nın verdiğini söylüyor. Bilmiyoruz, mucizenin nasıl gerçekleştiğini mantık çerçevesinde anlamıyoruz, sadece kabul ediyoruz. İnanç yoksa sığınak da yoktur.

Delilik deresinin suyunda gözleri yerine delikler olan balıklar bulduk. Onları pişirip vücudu lekelerle kaplı, neredeyse hiç dişi olmayan, kafasında saç namına bir iki tutam olan, parazit gibi bir sese sahip bir hizmetçiye verdik. Onları yemek istemedi ama onu mecbur kıldık. İğrenç birine layık bir iğrençlik. Ağzını açıp da parçaları, balıkların kara deliklerini sokarken Lourdes ona bu şarkıyı söylüyordu. Ölmedi ama bize göğsünün alev alev yandığını söyledi. Kan lav gibiydi, kızgın bir okyanus onu yarıp geçiyordu. Damarlar ateşten iplikler gibiydi. Gece boyunca çığlıklarını dinledik, sonunda sustu, öldüğünü düşündük. Sonra bize bütün gece delilik deresinin içindeymiş gibi hissettiğini, suya battığını (hezeyanında siyahtı su), yılanbalığı gibi parlayan şimşekler gördüğünü, ellerine ve ayaklarına yosunların dolandığını, hareket edemediğini, boğulduğunu, başsız gözlerle, yüzen ve gözlerini hiç kırpmadan ona bakan gözlerle çevrili olduğunu anlattı. Kimse istemez o balıkları yemeyi.

Nemli bir soğuk hissettim. Yürümeye devam ettim ama hiç sinek mantarı bulamadım, Lourdes için birkaç mantar istiyordum, onu kontrolden çıkmış, kendini gülünç duruma düşürürken görmek için. Yemek odasında ya da Göğe Yükseliş Şapeli'nde soyunurken, bahçede koşarken. Baş Rahibe'yi ısırır ya da yumuşak kızıl saçlarını koparırken. Dizginlerinden boşanmış, çılgınca dans eden Lourdes. Horoz mantarı buldum ama borazan mantarı yoktu. Cenaze pastaları için çok uygun ve güzel olurlardı.

Sarmaşık meyveleri keşfettim, yenilebilir değiller, zehirliler ama onlardan iyi mürekkep yapılır, bu kelimeleri farklı bir renge dönüştürürler. Kan kırmızısı, kömür karası, çivit mavisi, koyu sarı.

Sanki oradaymışım gibi yazıyorum, şimdi, sanki her şeyi yeniden yaşayabilirmişim gibi. O ânın saniyelerini yakalamaya çalışıyorum, bu kırılgan sembollerle onları ilmek ilmek işleyebileceğimi düşünüyorum çünkü duyumlar kendilerini o kadar net bir şekilde sunuyorlar ki anılarımın, uydurmalarımın doğruluğundan şüphe etmiyorum. İzi sürülen her kelimeyle bulanıklaşan o şu ânı, o şimdiyi bu yetersiz dille yakalamaya çalışıyorum. Ama hep geçmişe, lekeli bir kâğıt parçası üzerindeki ıssız bir kelimeye dönüşecek olan bu şimdinin içindeyim. Şimdi mutfaktayım, yalınayak, gölgeler içinde, yalnız. Şimdi masanın üzerinde, közün loş ışığında, gecenin seslerine dikkat ederek yazıyorum, her zaman tetikteyim çünkü bu kâğıtlarla yakalanamam.

Dün hücrelerimiz arandı. Birkaç gün öncesinden haberim vardı ve bunu bekliyordum çünkü titreşimsel akışı, fısıltıları ve hizmetçilerin bizi aşağılamaktan hoşlanacaklarını anladıkları anda yüzeye çıkmaya başlayan yarı gülümsemelerini iyi tanıyorum. Ama benim hücrem tertemiz, çabucak sıkılıveriyorlar. Hizmetçilerden biri duvarda açtığım çatlağa baktı ama üzerinde durmadı. Bugün, yazmayı bitirdiğimde, bu sayfaları ve bıçağı bir mutfak mobilyasının arkasına saklayacağım, onları koruduğum kuşağa saracağım, vücuduma, cübbemin altına bağladığım kuşağa, hareket etmem gerektiğinde, bulunabileceklerini hissettiğimde bu sayfaları ve (çatlağı açtığım) bıçağı oraya sokuveriyorum. Yarın, onları düzenlediğimde, listelediğimde, tekrar hücreme koyacağım. Belki bir gün, gelecekteki bir zamanda, birileri bunları okuyacak ve bizim var olduğumuzu bilecek. Aydınlanmışlar'ın merhametiyle saf ve görkemli kalan bir toprak parçası üzerinde yaşayan Kutsal Kız Kardeşlik'in bir parçası olduğumuzu. Ya da belki bu kâğıtlar küle dönüşecek ve

toprağa geri dönecek, onu dölleyecek, bir ağacın köklerini besleyecek ve hikâyemiz çökmüş dünyaya oksijen veren o yapraklar tarafından anlaşılacak.

Şimdi ısısız mutfağın soğuk havasını soluyorum, bir iğnenin ucu misali buz gibi soğuk. Şimdi bir kavanozun içine hapsolmuş bir hamamböceği bacaklarını ve antenlerini oynatıyor. Koyu kırmızı ve ben onu bende uyandırdığı o mükemmel tiksintiden dolayı güzel buluyorum. Yaşayan küçük bir sanat eseri o. Oksijensiz ne kadar yaşayabilir?

Geçici olanı kavramak, tadını çıkarmak.

Şimdi sol kolumun bileğindeki damarlara bakıyorum.

Arınmak.

Diğer şimdiye gidiyorum, keskin hafızama. Onu yeniden canlandırmak, yeniden orada olmak için o şimdide yazıyorum, sanki o an bir sonsuzluk çemberine hapsolmuş gibi. Yavaşça hareket ediyorum. Farklı bir iklime giriyorum, sanki sık ~~ormanın~~ çalılıkların çıldırtıcı kalbinde nefes alıyormuşum gibi havanın yoğun olduğu bir iklime, sanki genişleyemeyen o yerin akortsuz titreşimini hissediyormuşum gibi. Genişleyemez. Birkaç çıntar mantarı ilişiyor gözüme. Onları toplamak için eğilince yakınlarda alışılmadık bir hareket fark ediyorum. Ölü bir kuş, çürüyor. O kadar az var ki onlardan, ona saygı göstermek, ölümün nasıl ilerlediğini gözlemlemek için yaklaşıyorum. Cesedin etrafındaki otlar kuru, hayvanın sıvıları toprağı besliyor. Onu daha fazla ölümden koruyan bir aura sarmış sanki etrafını, sanki doğa ona fedakârlığı için bir üstünlük alanı, kişisel bir sığınak vermiş. Hücreler yok edildi ve uçucu maddeler havada dolaşarak ayinin başladığını duyurdu. Sinekler ve böcekler beslendi ve larvalarını deliklere, açık ağza, yaralara bıraktı. Çılgınca bir dansla eti, dokuları, gözleri ve organları yiyorlardı. Kümeler halinde, sessizlik içinde ufalanıyorlar. Ürettikleri koku keskin ve ağır. Ölü çiçeklerin kokusunu da alıyorum. (Acaba Tanrı bu larvaların

içinde mi? Adını bilmediğimiz Tanrımız. ~~Acaba Tanrı açlığın ardındaki açlık mı ve Tanrı'nın ardında başka bir Tanrı'nın açlığı mı gizleniyor~~). Acaba ölümün hangi aşamasında, toprağın altında, bedeninin onu örten karanlıkta yavaş yavaş yok olduğunu hissedecek mi acaba? Yapayalnız ve çaresiz hissedecek mi acaba? Kuş, ağaçların yaprakları arasından gökyüzüne bakarken öldü. Ya da yıldızlara bakarken. Etrafı güzelliklerle çevriliyken öldü. Helena karanlıkta öldü, felaket içinde öldü. Felaketin yıldızlar olmadan, gök cisimleri olmadan, kuyruklu yıldızlar olmadan, gecenin ışığı olmadan, mutlak karanlıkta yaşamak anlamına geldiğini bana öğreten oydu. ~~(Tanrı'nın ağzında?)~~ Çamurlu parmağıyla avuç içlerime yazmıştı bunu. Gizli ağacımızda, kovuğun içindeydik, kuru yaprakların üzerinde oturuyorduk, içeri zar zor sığdığımızdan birbirimize iyice sokulmuştuk. Ulaşılması zor, gizli sığınağımız. Saygısızları gömdükleri alan. Önce sol tarafa des yazdı, sonra sağ tarafa astrum. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp şunları fısıldadı: "des-astrum, kötü yıldız." Kuşun neredeyse hiç tüyü kalmadı çünkü diğerleri onları yuvaları için aldı, ayrıca larvaların da bir kısmını alıp onlarla da yavrularını beslediler. Artık geriye et, larva, sinek ya da böcek kalmadığında, karıncalar özveri ve sabırla kemikleri temizleyecek ve zayıf larvaları, başka bir şeye dönüşemeyecek olanları özenle yiyecek.

Uzaktan eşekarılarının seslerini duyuyorum. Hasarın habercisi olan o ses. Eşekarıları keskin dişli küçük çeneleriyle sokarlar, iğneleri geri çekilebilir, ölmeden istedikleri kadar sokabilirler. Bir ağacın dalında bir kovan var. Daha önce de görmüştüm, yüksekteydi, müdahale etmemiştim. Bir gün bir eşekarısı ölüsü buldum, bozulmamıştı ve onu sakladım. Çok güzeldi, korkunç bir çiçeğin zarafetine sahipti.

Onu görene kadar mantar aramaya devam ediyorum. Yere yığılmış, ağır ağır nefes alıyor, elleri yara bere ve pislik içinde. Başının etrafında birkaç sinek mantarı var. Mantarların

kırmızısı, çimenlerin üzerine dağılmış siyah saçlarıyla tezat oluşturuyor. Güvenli bir mesafeden onu gözlemliyorum. Hiçbir hastalık belirtisi yok. Derisi tertemiz, ışıl ışıl. Üzerinde açık renk bir elbise var, bir zamanlar beyazdı belki ama şimdi lekeli ve tiftik tiftik. Kir garip desenler oluşturuyor, uğursuz bir tasarım. Kumaş ağır ve dizlerini örtüyor. Bacaklarına dikenler batmış. Erkek postalları giyiyor, asker botlarına benziyorlar, ayağına epey de büyükler muhtemelen. Muhtemelen onları bir cesetten çaldı. Belli ki hepimiz gibi o da bir şeyden, birinden kaçıyor. Bir çanta ya da sırt çantası göremiyorum. Değersizler (Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ne girmeden önce gezgin olanlar) tahliye edilir. Hizmetçiler de. Hepimiz bir zamanlar gezgindik. Muhtemelen duvarda bir delik bulmuş ve kazarak içeri girmiştir. Bu şekilde gelen ilk kişi o değil. Bazıları biz açana kadar var güçleriyle kapıya vurdular. Diğerleri duvara tırmanabileceklerini düşündüler ama kaçınılmaz olarak düşüp boyunlarını kırdılar. Zeki olanlar zayıf noktaları, duvardaki delikleri aradılar.

Onu izlemeye devam ediyorum. Vitray pencerelerdeki beyaz geyiklerin heybetine sahip. Ağaçların arasında saklanan siluet o olabilir mi? Elbisesinin ve teninin üzerinde, ağaçların yaprakları arasından süzülen güneş ışığının küçük halkaları yavaşça hareket ediyor. Karnına bir yusufçuk konuyor. Sevinçten çığlık atmamak için ağzımı kapatıyorum. Yıllardır yusufçuk görmemiştim. Nesillerinin tükendiğini sanıyordum. Kanatların arasından, o şeffaf mimarinin içinden, o kırılgan katedralin içinden, gezginin nefes alışının yavaş da olsa nasıl düzenli hale geldiğini görüyorum. Bu dünyadan değilmiş gibi görünen bir ışık yayıyor. Zar zor yaklaşıyorum ve yusufçuk kaçıyor, hâlâ baygın. Ter ve kir kokuyor, ama baskın olan tatlı ve şiddetli bir şeyin kokusu, berrak bir gökyüzünün mavisi gibi, değerli bir taş gibi bir mavi. Sizi sarıp, gözlerinizi kamaştırabilecek, zevkten paramparça edebilecek bir şey. Uçurumun kenarında bir cennet. Onu bırakmak zorundayım. Seçilmiş ya da Aydınlanmış olmak

için mükemmel bir aday gibi görünüyor ama çoktan ölmek üzere olmasından korkuyorum çünkü nefes alışında acı verici bir titreşim hissediyorum, belki de günahla doludur, içten içe enfekte olmuştur. Bir parça sinek mantarı kesmek için yavaşça yaklaşıyorum. Gözlerini açıyor.

İlk başta beni görmüyor. Başı dönüyor ya da kafası karışıyor, net görmüyor sanki. Ben hareketsiz kalıyorum, nefes almayı bırakıyorum. Çok yakın olduğumu, neredeyse ona dokunduğumu fark ettiğinde sürünerek uzaklaşıyor, bana bakıyor, ağzını, gözlerini açıyor ve sessizce çığlık atıyor. Cübbemin ceplerinden birine iki sinek mantarı koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Beni takip etmesine fırsat vermeden kaçıyorum.

***

Bugün Küçük Azize'nin cenaze töreni var. Fısıltılara göre, Tam Auralar tükürük ve köpük saçmış, saatlerce titremiş ve diğerlerinin anlayamayacağı kelimelerle sarsılmışlar. Denilen o ki, Şeffaf Ruhlar ateş karıncalarının yeraltı mesajlarını tercüme etmiş. Parıltıyı biliyorlar, o ufacık vücutlarının kırmızı ışıltısını. Demek ki işaretler görmüşler, bu yüzden Baş Rahibe beni mantar aramaya gönderdi. Bize haberleri erkenden verdi. Bize parlayan kuşlardan ve bir gecede büyüyen egzotik çiçeklerden bahsetti. Bize gökyüzünde ışıltılar olduğunu, kapıların Küçük Azize'yi kabul etmek için açıldığını duyurdu. Cenaze töreninin bu öğleden sonra yapılmasını emretti. Lourdes, her şeyin gün batımında yapılması gerektiğine işaret ettiğini, çünkü gün batımının alacakaranlığın ve dolayısıyla ölümün sembolü olduğunu söyledi. Bunu söyleyecek kadar cüretkârdı. ~~Nahoş sözcükleri~~ iyi haberi ciddiyetle duyurdu.

Lourdes hazırlıkları verimli bir şekilde yönetti. Bizse bundan nefret ettik. Sıcaklık aniden düştü ve gri ve soğuk havayı soluyarak çiçekler, böcekler, tüyler, yapraklar topladık. Ne

kadar aradıysak da hiç egzotik çiçek bulamadık. Bizden meyve bahçesindeki ağaçlardan meyve istedi. Azıcık bir şey toplayabildik, çoğu da ekşi. En iyi meyve ve sebzeler onlar için, ışık elçileri için seçiliyor ve geri kalanı hayvanlara (nerede olduğunu bilmediğimiz hayvanlara) veriliyor. Keçi sütünü de sadece onlar içiyor. Çok değerli olan yumurtalar sadece Aydınlanmışlar tarafından yeniyor, ki zaten birçoğunun sarısı ve beyazı kırıldığında kan rengine ya da siyah bir sıvıya dönüşüyor. Sağlıklı olan pek az yumurta sadece Aydınlanmışlar'a bahşedilmiş bir hazine (ama hizmetçilerin bahsettiği yumurtaları da görmedim).

Baş Rahibe, Lourdes'e, uzun zamandan beri, burada sadece, yanlış Tanrı'ya, sahte oğula, olumsuz anneye tapan keşişlerin, bazılarının geceleri duyduğu o adamların yaşadığı zamandan beri konservelerin ve baharatların saklandığı kilere girme izni verdi. Büyük bir ciddiyetle pay etti konservelerle baharatları. Mantarlarla kek yaptık ve elimizdeki az şeyle bir ziyafet hazırladık. Kahve çekirdeklerini öğüttük. Neredeyse siyah, ışıldayan, minik haz hücreleriydi bunlar. Değersizlerin bazıları, daha önce hiç kahve içmediklerinden bu baş döndürücü, yakıcı kokuyu tanıyamamışlardı.

Her şeyi hazırladıktan sonra kendimize çekidüzen verdik. Hava soğuk olmasına rağmen keyifle, neredeyse sevinçle yıkandık çünkü hizmetçiler bize delilik deresinin suyunu değil, yağmur suyu getirmişlerdi. Bugün özel bir gün olduğu için suyun saf ve temiz olması, içinde herhangi bir kalıntı olmaması gerekiyordu. Islak geceliklerin arasından sıska bedenleri görebiliyordum, benim gibi kaburgaları sayılıyordu hepsinin. Uzun yıllar süren kıtlık izler, işaretler, ıstırabın emarelerini bırakıyor. Birkaç gün önce geceliğimi delilik deresinde yıkadım. Etek ucundaki mürekkep lekelerini çıkarmak için yaptım bunu; bu satırları yazdığım tüy kalemi oraya saklıyorum.

Maria de las Soledades sırtında Yağmur kelimesini hissedebiliyordu. Acaba hâlâ canı yanıyor muydu? Orada olduğum

için biliyorum, adını María de las Soledades olarak değiştirdiklerinde bunu kabul etmedi. İtiraz etmeye çalıştı, kendisine Mercedes, Victoria ya da Yağmur denmesini arzu ettiğini söyledi. Kullandığı kelime buydu: arzu. Şaşkınlık içinde ona baktık. Kahkahalarımızı bastırdık, ağzımızı kapattık. Yağmur mu? Baş Rahibe sessizlik içinde yaklaştı. Yürürken etrafındaki oksijen kayboldu. Her adımında yok ediyordu oksijeni. Nefes almak zordu çünkü kusursuz vücudu, muhteşem ve korkunç varlığı tüm alanı kaplıyordu. Hızlı, neredeyse fark edilmeyen bir hareketle cübbesini çekip yırtarak ortadan ikiye ayırdı ve onu çıplak bir şekilde diz çökmeye zorladı. María de las Soledades ağlamaya başladı ama sesi duyulmuyordu. Gözyaşları yer karolarının üzerine düşüyordu. Mahrem yerlerini örtmeye çalıştı ama başaramadı. Baş Rahibe kırbaçlarından birini ve bir bıçak istedi. Önce ona vurdu, sonra özveri ve sabırla bıçakla sırtına Yağmur yazdı (kalıcı bir yara bırakarak) ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı. María de las Soledades kıpırdamadı. Onu yerde öylece bırakıverdik, acıdan bayılmıştı. Ama oradan ayrılmadan önce, her değersiz kadın tek tek sırtına tükürdü. Asi, diye bağırdı Lourdes ona. Koridorlarda Catalina alçak sesle neden María ismini seçtiklerini sordu, bu isim yanlış Tanrı'nın sahte oğlunun olumsuz annesinin ismiydi. Artık yeni bir isim, dedi Lourdes ona, seninki gibi, benimki gibi. Yeni, saf, eskilerden arınmış. Ama sonra Lourdes, Baş Rahibe'nin Catalina'nın sorgulamasından haberdar olmasını sağladı. Baş Rahibe kırbacına uzandı.

Birisi gökyüzünde dans eden ışıklar misali, damlayan bal misali bir şarkı mırıldandı. Şarkı söylemek yasaktı ve cezası Sessizlik Kulesi'nde iki gün kalmaktı ama kimse Baş Rahibe'yi arayıp suçu bildirmedi. Sadece Küçük Azizeler şarkı söylerler ve sadece kutsal ilahilerdir söyledikleri. Lourdes aramızda değildi ki bizi ihbar etsin, o kısacık ahenk ve o kırılgan mutluluk ânını mahvetsin. Hepimiz rahatladığımızı hissettik ve gerçek bir kardeşlik eylemi olarak birbirimizin saçlarını yıkadık, taradık ve

birbirimize gülümsedik. Kimse konuşmadı, çiçeklerin berrak kokusunun tadını çıkardık. Hizmetçiler temiz, beyaz cübbeler bıraktılar, özel günlerde giyilen cübbeler.

Her biri ölüm üzerine düşünmek için hücresine döndü. Baş Rahibe'nin emri buydu. Şimdi cenaze töreninin başladığını duyuran çanların çalmasını bekliyoruz.

Onu, uzun bacaklarını, hayatta olup bize ulaşma ihtimalini düşünmüyorum. Yerde yatan gezgin kadını, lekeli bir elbise ve erkek botları giyen beyaz geyiği düşünmüyorum. O lekeler hakkında, farklı tonlar hakkında, nasıl oluştukları hakkında spekülasyon yapmıyorum. Bu pislikler kan mı, çamur mu, şiddet lekeleri mi, gözdağı lekeleri mi, açlık izleri mi yoksa umutsuzluk ya da yalnızlık izleri mi, kötülük kalıntıları mı, bilmiyorum. Başımı karnına dayayıp nefesini dinlediğimi hayal edemiyorum, özgürlüğüne kavuşmuş bir kuşun, bir uçurumun kokusunu alabileceğimi de sanmıyorum. Cenazeyi bölmesini istemiyorum. İstemi

***

Küçük Azize sunağın üzerinde yatıyordu. Alacakaranlık en iyi zamandır çünkü Göğe Yükseliş Şapeli küçük ihtişamlarla kaplanır. Soyutturlar, geçicidirler ama insan güzelliğin içinde, yarı saydam renklerin merkezinde olmak, ışıltının içinde kendini güvende hissetmek ister.

Oturup Baş Rahibe'nin işaretini beklemek üzere başımızı öne eğdik. Tiksintimi bastırmak zorunda kaldım çünkü Küçük Azize'nin bedeni çoktan çürümüştü bile. Bazıları burunlarını kapatabilmek için ellerini dua eder gibi birleştirdi.

O'nun kapının arkasında olduğunu hayal ettik, varlığını hissettik. O sessizdi. O kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki, sessizlik yoğunlaşıp bir cisme büründü. Havayı çatlatan, parçalayan keskin bir yoğunluk. Kıpırdamadan durduk ve yavaşça

nefes aldık, şeffaf kıymıklardan zarar görmemek için çok dikkat ediyorduk. Mesaj açıktı, katil hâlâ aramızdaydı ve O bunu biliyordu ama ne O ne de Baş Rahibe başka bir şey yapacaklardı. Her şeyi Mariel için yaptılar.

Mariel öldürmedi ama Mariel yandı.

Sessizlik bizi boğmaya başladığında, kırık havanın sivri uçları tehlikeli bir şekilde keskinleştiğinde, biri çığlığını bastırmaya çalıştı ama o kadar duyulabilirdi ki hepimiz başımızı kaldırdık ve onu gördük. Bir Tam Aura sunakta duruyordu. Seçilmiş biri. Baş Rahibe hareketsiz bir şekilde oturmuş, önceden hesaplanmış olanı kontrol ediyordu. Yaydığı ışık bir patlamaydı, kımıltısız bir ateşti, bizi birkaç saniyeliğine kör eden kırmızı bir kadans. Sabit duruyordu, bize bakıyor gibi görünüyordu ama bakmıyordu. Sonra sanki uzayın keskin kenarlarını yok ediyormuş gibi, sanki bize acı çektirmeme gücüne sahipmiş gibi ellerini özenle salladı. Ellerindeki izleri gördük. Tanrı tarafından dokunulmuş olmanın işareti. Ağzını açtı ve parlak, kavranamaz enginlikte bir sesle bir şeyler söyledi. Ne dediğini kimse anlamadı, sözleri bizim için değildi. Küçük Azize'nin bedenine dokundu, mavi bir ışık bedenini terk etti sanki. Tam Aura'nın sanki havalanıyormuş gibi yerden birkaç santimetre yükseldiğini hissettik. Sonra gözlerini devirdi ve bayıldı. Baş Rahibe en ufak bir rahatsızlık ya da şaşkınlık göstermeden doğruldu, onu kaldırdı ve sunağın arkasına, seçilmişlerin odalarına taşıdı. İşte bu kadar güçlü, bu kadar heybetli işte.

Bazıları Baş Rahibe'nin büyük felaketten önce, uzun zaman önce bir iklim göçmeni olduğunu, su savaşlarına katılan orduda savaştığını, birçok bölgenin, birçok ülkenin okyanus altında kaybolmasıyla birlikte meydana gelen savaşlarda savaştığını söylüyor, bazıları onun bir kadın olmadığını, tek bir eliyle boynunuzu kırabileceğini, tek bir hareketle sırtınızı ikiye ayırabileceğini,

bin yıllık kabilelerde yenilebilir böcekler yetiştirmeyi öğrendiğini, O'nunla kardeş olduğunu fısıldıyor. Onun bir kadın olduğunu bilmem dışında hepsine inanıyorum. Biliyorum ~~çünkü~~

Döndüğünde, Baş Rahibe sunağın ortasında durdu ve bize işaret etti. Ayağa kalktık ve yalınayak, Küçük Azize'yi onurlandırmak için sıraya girdik. Fayansların soğuğu acıtıyordu, tıpkı yanıkların acıttığı gibi. Sıra bana geldiğinde başımı hafifçe eğdim, onu görmek istiyordum. Toplayabildiğimiz azıcık çiçekle kaplıydı. Çoğu kokusuz ve soluk renkliydi, ölüyorlardı. Temizdi, saçları ve beyaz cübbesiyle neredeyse güzeldi, ama çürümeye ve leş kokusuna benzeyen şey içinde toplanmış, her lifini tüketmiş, olduğu şeyi yok etmişti. Bozulma karnını şişirmişti, ama seçilmişler saftır. ~~Karnını şişiren mayalanan kirlilik miydi?~~ Her iki gözünde de dirilişin simgesi olan, kâğıttan yapılma birer böcek vardı. Lourdes ve onun yapay sembolizmi. Ölü ellerinde bir taş tutuyordu, cennetten gelen bir kuvars, kendisinden çalınan Kutsal Kristal'in yerini almıştı. Maviydi, kristaldi, mikroskobik damarları küçük bir galaksi, kapalı bir evren oluşturuyordu. Lourdes yarı değerli bir kristali bulmayı nasıl başardı, bilemiyorum. Yerime dönerken ona baktım. Işıl ışıldı çünkü taşın bizi şaşırtacağını biliyordu, bu ayrıntı bu cenazeyi şimdiye kadarki en iyi cenaze yapıyordu. Onu öldürmek istedim, dayanılmaz bir ihtiyaç duydum bunun için ama oturdum ve başımı tekrar öne eğdim. O gece kuvarsı çalma düşüncesiyle kendimi sakinleştirdim.

O, cenazenin gerisine katılmadı.

Hizmetçiler, başlarını eğerek, itaatkâr bir şekilde, bize yanan mumlar uzattılar, böylece izlerini, kirlenmenin damgalarını görmek zorunda kalmayacaktık. Böylece onlara baktığımızda iğrenmeyecektik. Sıra halinde bahçeye doğru yürüdük. Masmavi, amansız, gökyüzünü görünce şaşırdık, ateş bulutları vardı: turuncu, bakır, bazıları kırmızı, eskitmeye benzer bir kırmızı. Diğerleri pembe, biri siyah. Kusursuz bir gökyüzü vardı.

Hava ne sıcak ne de soğuktu. Havada bir dolgunluk, hafif bir yoğunluk vardı. (Bu bir işaret miydi? Gökyüzü, Küçük Azize'yi almak üzere kapılarının açık olduğunu duyurmak için mi renkleri gözler önüne seriyordu? Doğa, içine daldığı felaketin farkında değil miydi?) Çimlere bastığımda rahatladığımı hissettim çünkü serindiler. Parmaklarımı oynattım ve ağzımı kapatarak gülümsedim.

Lourdes'in sekiz gözdesi (zayıfları) Küçük Azize'yi Sessizlik Kulesi'ne taşıma onuruna sahipti. Dalgalı motiflerle işlenmiş bir örtü serdikleri tahtanın üzerinde taşıdılar Küçük Azize'yi. Küçük Azize çeşitli yaprakların üzerinde yatıyordu ve Lourdes ona bulabildiğimiz en güzel çiçeklerden yapılmış bir taç taktı. Küçük Azize'nin bedeninin üstünde bir kelebek uçtu. Ayaklarını cesedin alnına dayayıp onu yaktığını görene kadar mavi kanatlarının güzelliğine hayranlık duyduk ve iç geçirdik. Lourdes onu elleriyle uzaklaştırdı. Birçoğu onun başarısız olduğunu görmenin, eserinin artık mükemmel olmadığını görmenin sevincini gizledi. Ayaklarının bıraktığı altı yanık izi silinmeyecekti.

Sağa doğru yavaşça yürüdük, yalınayak olduğumuzdan temkinli olmamız gerekiyordu, bulutlar yavaş yavaş karardı, her geçen saniye mumlar azalıyor, daha az görebiliyorduk. Küçük Azize'yle aramızda otuz adımlık bir protokol mesafesi bıraktık. Keşişlerin gömülü olduğu mezarlığı geçtik. Orada yürümekten hoşlanmıyoruz. Bazıları gölgeler gördüklerini, geceleri çığlıklar duyduklarını, acı çeken hayvanların miyavlamalarına, fısıltılarına, feryatlarına benzer çığlıklar duyduklarını söylüyor. Diğerleri keşişlerin ruhlarının her yerde hissedilebileceğini fısıldıyor. Dediklerine göre, geceleri varlıklar ve gölgeler görüyor, Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin koridorlarında sesler duyuyorlar. Arınma Manastırı'nı geçiyoruz (buranın manastır muhafızlarının evi olduğunu düşünüyoruz, sütunları, kemerleri ya da etrafında dolaşan keşişler olmamasına rağmen manastır deniliyor buraya).

Sessizlik Kulesi'ne vardığımızda, Lourdes'in zayıfları demir kapıyı açtılar ve yükü taşıyarak sarmal merdiveni çıktılar. O gruba ait olmadığım için mutluydum. Bu kadar ağır bir yük için çok fazla basamak vardı. Lourdes onlara bir mumla rehberlik etti. Daha sonra öğrendik ki (çünkü Lourdes ritüeli tekrar tekrar anlatmıştı), Lourdes zemindeki kapıyı açmış ve Küçük Azize'nin seçilmişlerin kemikleri üzerinde dengede durup durmadığını kontrol etmiş. Geri kalanımız aşağıda kalıp ayinin bitmesini bekledik. Cırcırböceklerinin sesini duyduk. Cırcırböceği Çiftliği'ne gitmemiz yasaktı ama çiftlik çok yakındaydı. Gece gündüz nöbet tutan hizmetçiler var. Bazıları bize Cırcırböceği Çiftliği'nin bitiminde Kutsal Kız Kardeşlik'in küçük evrenini çevreleyen ve koruyan bir duvardan başka bir şey olmadığını söyledi. Ayrılırken kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmedik çünkü kimsenin kendi özgür iradesiyle Sessizlik Kulesi'ne yaklaşmak isteyeceği düşünülemez. Kapı ancak içimizden biri cezalandırılmışsa kilitlenir, açıkta, göğün altında, kapalı kapının ardında, seçilmişlerin ve Aydınlanmışlar'ın kemikleriyle bir başına kalmayı hak etmişse kilitlenir.

Seçilmişler ve Aydınlanmışlar saflıklarını korumalıdır, bu nedenle gömülemezler. Özleri dokunulmazdır, kutsaldır. Toprağın pisliğinin onu kirletmemesi gerektiğinden Küçük Azize'nin bedeni elementlere maruz kalacak. Güneş, yağmur, rüzgâr, bazı kuşlar, belki bir akbaba (eğer hâlâ varlarsa), hücrelerin, etin, özün gökyüzüne dağılmasını, yükseklerde, el değmeden, temiz kalmasını sağlayacaktır. O, bunun en yüksek onurlardan biri olduğunu, yalnızca seçilmişlerin ve Aydınlanmışlar'ın bu ayrıcalığa sahip olduğunu söylüyor.

Bu yüzden o, Helena, isyancı, inatçı, kışkırtıcı, toprakta, çünkü bedeni bir felaket bölgesiydi, kör bir girdaptı.

Ziyafet sessiz bir kutlamaydı. Küçük Azize'nin ölümüne üzülmemiz, ciddi ve dehşete düşmüş görünmemiz gerekiyordu ama kısıtlama olmaksızın yemek yiyebilmenin, başka tatları

hissedebilmenin sevinci gün gibi ortadaydı. Lourdes'e bakmak istemedim, çünkü onu zafer anında ışıl ışıl, ağzını oynatmadan gülümserken, seçilmiş ya da Aydınlanmış olma şansının giderek yaklaştığını hissederken hayal ettim. Baş Rahibe'nin tatlımsı, hafif ve denilene göre tadı kuruyemişe benzeyen cırcırböceği unuyla yaptırdığı mantarlı tartları yedik, María de las Soledades badem tadını andırdığını söyledi ama ona boş gözlerle baktık, bademin tadını nereden biliyordu ki? Yüzünde o izlerle konuşmaya nasıl cüret ediyor? Çivili kamçının bıraktığı, geçmeyen yaralar. Alçaklığın izleri. Hepimiz ona biraz tiksintiyle baktık çünkü yaralar tam iyileşmemişti. Birisi ona yağmurun konuşmadığını söyledi ve biz de ağzımızı kapatarak güldük. María de las Soledades'ten birkaç damla gözyaşı döküldü ama kimse onun ağladığını duymadı, kimse umursamadı. Catalina, siyanürde badem aroması olduğunu fısıldadı, ama hepimiz hissedemiyoruz, dedi bir başkası ve sessizliğe gömüldüler çünkü Baş Rahibe küçük çanı çaldı.

Bademi, María de las Soledades'in hak etmediği bir hazine olarak hayal ediyorum.

Kahve servis edildi. Güçlü aromayı kokladım, tehlikenin ve aynı zamanda vahşi bir neşenin kokusunu içime çektim (bir ormanda hissedilmesi gerektiğini hayal ettiğim bir şey) ve tadına bakmadan önce gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Annemi mutfakta yalınayak dans ederken gördüm, on yaşımdaki halimle izledim onu. Eskimiş ama temiz puantiyeli elbisesini hatırlıyorum, uzun parlak saçlarını, küçük kristaller gibi ahenkle çınlayan kahkahalarını, pencereden içeri giren güneş ışınlarına dokunan ellerini. Dans ediyordu çünkü yemek yiyebilecektik, şarkı söylüyordu çünkü kahve ve ekmek alabilmişti. Bana okuma yazma öğreten, kitaplara özenle yaklaşan, onların kâğıttan harikalar olduğunu söyleyen, onlara dostlarımız diyen, her gün küçük jestlerle hayatı kutlayan, ışıltılı varlığıyla her geçen dakika bozulan dünyada güzellikler bulan bir annemin olduğu

zamanlardı. Sudan, okuldan, ışıktan yoksun bir dünya. Sellerle dolu bir dünya, bir saatten kısa sürede yağan sekiz aylık bir yağmur, sular çekilene kadar günlerce evimizin çatısında kalışımız, pis sularda yüzen arkadaşlarımızı gördüğümüz anki gözyaşlarımız: Vıcık vıcık, işe yaramaz sayfalarda Lispector, Morrison, Ocampo, Saer, Woolf, Duras, O'Connor... ama kelimeler içimdeydi, annemin, onları anlamadığımda bile, beni sevmeye teşvik ettiği kelimeler; toprak kaymaları; kasırgalar; saatte yüz kilometrenin üzerinde esen rüzgârlar; yıkılan ağaçlar; haftalarca, aylarca, kimsenin anlam veremediği bir şekilde, yorgunluktan çıldırıp ölene kadar daireler çizerek yürüyen hayvanlar; paramparça olmuş şehir; bomba sesleriyle gökten meyve misali düşen taşlar, medeniyetin kırılgan örtüsünü parçalayan buzdan mermiler, mahvolmuş ekinler; aşırı sıcaklar, kaynayan denizin canlı canlı pişirdiği balıklar, nehirlerde susuzluktan ölen balıklar, kuraklıklar, su savaşları, kıtlık, açlık, susuzluk, çöküş, daha birkaç yıl önce dans ettiği mutfakta cansız yatan annem. Güneş girmeyen mutfak, penceresi kapalı, kahve yok, yemek yok, su yok, elektrik yok, korku var. Kuru ellerine dokundum, alnından öptüm, kirli bir battaniyeyle örttüm üzerini ve oradan ayrıldım. Ağlamadım.

***

Geç oldu. Uyuyamıyorum çünkü Küçük Azize'nin cesedinin, o evrenin olduğu taşı bulmam gerekiyor. Değersizlerin uykuya dalması kahve yüzünden daha uzun sürecek ama bu penceresiz hücrede beklemek dert değil benim için. Bekliyor ve duvarda delikler açmaya devam ediyorum, ışığın girmesi için çatlak oluşturmaya devam ediyorum. Yakında ulaşacağım diğer tarafa, gece havasına.

Annemin anısı bir darbe, bir aydınlanma gibi geldi ve olduğum kişi, ağlamaktan aciz o çocuk, sürekli tetikte olan o ergen,

içimde gizli yaşayan o yırtıcı kadın yeniden ortaya çıktı. Gözyaşlarımı bastırmak için başımı eğdim, zayıflığımı görmelerini istemiyordum ama sonra Küçük Azize'nin cenazesinde olduğumuzu hatırladım ve gizlenip saklanmadan, utanmadan ulu orta ağladım.

Gitmediğim okul, okumadığım kitaplar, sahip olmadığım kardeşlerim, tanımadığım babam, artık var olmayan bir mutfağın soğuk zemininde kaskatı kesilmiş göz kamaştırıcı annem için, hortumların, sellerin yıktığı, toprağın temellerini tutamadığı bir ev için ağladım. Küçük, dengesiz ailem için, beni kabul eden ve bana bakan diğer ailem için, bir gece yiyecek aramak için bıraktığım ve döndüğümde ölü bulduğum tarantula çocukları ailem için ağladım. Yetişkinler onları uykularında teker teker öldürmüştü. Bazılarının gözleri açıktı ve bakışları dehşet içinde taş kesilmişti çünkü palalardan ve bıçaklardan canları yanmıştı, korkmuşlardı. Gözlerini kapatırken vücutlarının sıcak olduğunu fark ettim. Ne direnecek ne de çığlık atacak zamanları olmuştu.

Ulysses'in gözlerine bozuk para bırakmak için birkaç saniye daha durmuştum, bana bir kapıyı nasıl zorlayacağımı öğrettikleri gün, Milli Kütüphane'nin terk edilmiş binasına girdiğimiz ve şenlik ateşlerinde kullanmak üzere kitapları almadan önce saklandığımız gün bana verdiği o işe yaramaz bozuk paraları... Onlara, odalarında bir kaplanın dolaştığı bir eve davet edilen küçük bir kız hakkında bir hikâye okumuştum, tüm aile kaplanla aynı odada bulunmamak için çok dikkatli olmak zorundaydı. Onlara kaplanın ne olduğunu açıklamak zorunda kalmıştım, dünyada bir zamanlar böyle bir hayvan olmasına hayret etmişlerdi; onların, tüm kaplanların öldüğünü, açlıktan, kirlilikten, susuzluktan öldüğünü, boğularak öldüğünü, siyah dilleri ve kör gözleriyle öldüğünü, üzüntüden öldüğünü, dünyanın yarıklarında öldüğünü, dünyanın ikiye bölündüğü o sessiz ulumada öldüğünü varsayıyorduk.

Hikâyenin sonuna geldiğimde sessiz sedasız dans etmişlerdi. Bağıramaz ya da alkışlayamazdık ama sessizlik içinde dans etmek bizim kutlama biçimimizdi. Neredeyse hiçbiri okuma bilmiyordu, yalnızca ikisi, pratik eksikliğinden, çat pat okuyabiliyordu çünkü onlar sadece hayatta kalınabilen bir dünyaya doğmuş çocuklardı. Annemi tanıyacak, onun kitaplara olan sevgisini bilecek kadar şanslı değillerdi.

O gece, şenlik ateşinden önce, Ulysses hikâyenin olduğu kitabı alıp bu kitabın yakılmayacağını, gerisini de okumamı istediğini söyledi ve herkesin önünde, hâlâ bir değeri varmış gibi koruyup sakladığı bozuk paralarını bana verdi. Onlara tavşan kusan bir adam hakkında başka bir hikâye daha okudum. Ulysses yanıma oturdu ve ben okurken tavşan kusan adamın hareketlerini taklit etti. Ses çıkarmamak için kahkahalarımızı öyle bir tutmak zorunda kaldık ki gözlerimizden yaşlar geldi, ellerimizle, bastırdığımız kahkahalarımız yüzünden ağrıyan karınlarımızı tutuyorduk. O gün tarantula çocukları adını aldığımız gündü.

En küçüklerden biri olan Tobias tavşan olmak istemediğini söyleyince Ulysses biz tarantula, pirana, akrep, yılan çocuklarıyız diye cevap verdi. Tobias anlamamış, gözlerini kocaman açıp bakmıştı ona. Akrep ve pirana nedir? Tehlikeli hayvanlar, dedim ona, ısıran, sokan, acıtan, öldüren hayvanlar. Tobias gülümsedi. Hepimiz gülümsedik. Ulysses kamp ateşi için kitap seçme görevini bana bıraktı. Sırf kütüphaneye gidip geceleri kamp ateşinde onlara okuyacağım öyküleri ve efsaneleri seçecek vaktim olsun diye hızlı ve verimli çalışıp bütün işlerimi bitirir olmuştum. Yakmak için siyasi kitapları, matematik kitaplarını ya da başka dillerde yazılmış veya çevrilmiş kitapları seçmeye çalıştım. Bir kitabı yakmak beni öfkelendiriyordu, bir dünyayı ateşe verdiğimi biliyordum çünkü, ama ısınmamız ve avladığımız hayvanların etini pişirmemiz gerekiyordu. Çoğu, insanlara çok fazla güvenen terk edilmiş evcil hayvanlardı. İlk başta istemedim,

yiyemedim ama günler geçtikçe ve açlık beni içten içe kemirdikçe aramızdaki en iyi avcıya dönüştüm. Bazense, şansımız yaver gitmediğinde, sıçan yakalayıp yerdik. Ne zaman yakalamayı başardığımız sıçanların o azıcık etiyle beslensek, o sıçanın daha önce ne yediğini hep merak eder ve kusmamak için kendimi zor tutardım. Kitapların ateşinde kavrulan minik bedenini izlerken, bu sıçan hâlâ şehirde kalan çöplüklerde olabilirdi diye düşündüm. Çok tehlikeli olduğundan artık bir şeyler ya da son kullanma tarihi geçmiş konserve yiyecekler için gitmediğimiz o terk edilmiş çöplükler. Onları kontrol ediyorlardı. Yetişkinler, o bela, kitapların yanmasını istiyordu, su kaynağımızı istiyordu, çöpleri istiyordu, bizi bozguna uğratmak istiyordu.

Ailem ölmüştü. Onları gömemedim, her birine tek tek veda edemedim, kaçmak zorundaydım çünkü onlar gelmişti ve beni arıyorlardı. Bizim on iki kişi olduğumuzu biliyorlardı ve biz de onların sayıca çok daha fazla ve silahlı olduklarını biliyorduk. Onların da bizim gibi zalim olduklarını biliyorduk ama bizlerin aksine, kendilerinden olanlara sadık değillerdi. Birbirimizin yaralarını saran bizler, yiyecek ve suyu eşit olarak paylaşan bizler, soğuk olduğunda birbirimize sarılıp uyuyan bizler, içimizden biri için ölebilecek bizler. Sırayla onları gözetliyor ve o gruptaki çocuklara ne yaptıklarını izliyorduk. Zayıf bedenlerdeki izleri, boş, ölü bakışları görüyorduk. Aptallığı ve kötülüğü görüyorduk. Hızlı ve zekiydik. Öngörülüydük. Ama şiddet galip gelmişti işte. Telaşlanmıştım çünkü çok yakındaydılar, pis bedenlerinin leş kokusunu alabiliyordum, öldürücü dişlerinden sarkan kokuşmuş etin kokusunu alabiliyordum. Ulysses'e son bir kez baktım, alnını okşadım, tek gözünü kapatan bir tutam sarı saçını geriye doğru attım. Yetişkinlerin paraları ondan alacaklarını biliyordum ama onları atlattığımı, pençelerinden kurtulduğumu, mutlak bir zafer kazanmadıklarını bilmelerini istiyordum. Ulysses uyuyor gibiydi, diğer tarafa olan yolculuğu

daha az yalnız kılmak için onu dudaklarından öpmek istedim ama bir ses duydum, bir insan ayağının altında bir şey çıtırdıyordu ve koştum.

Kirke geldi bir de aklıma. Ama onun hakkında yazamam, şimdi olmaz, çünkü canımı yakıyor. Canımı çok yakıyor.

(Açlıktan kurtuldum diye, yıllarca açgözlü çocuklar, pirana çocuklar, vahşiler, acımasızlar grubunun bir parçası oldum diye sevinmeli miyim? Yetişkinlere güvenemeyen yetim çocuklar. Sıçan, kedi, kuş avlamayı öğrenen tarantula çocuklar. Çaldığım yiyecekler için, zarar verdiğim insanlar için suçluluk mu duymalıyım? Öldürdüğüm insanlar için kendimi cezalandırmalı mıyım?) Eğer bu kâğıtları bulurlarsa, ıstıraplarımı, gaddarlıklarımı okumaları umurumda değil artık. Şimdi zehirli orman meyvelerinin çivit rengiyle yazıyorum bu kâğıtlara. Takvimlerin olmadığı şimdi'de, bu sayfaların şimdi'sinde.

Kahve içtim ve burada, bu yerde olduğum için ağladım, korunuyordum belki ama arkadaşlarım yoktu. Kutsal Kız Kardeşlik'le birlikte. Lourdes bana nefretle baktı çünkü başarısını ses getirecek bir şekilde taçlandıracak gözyaşlarından yoksundu. Baş Rahibe bana yaklaştı ve elini omzuma koydu. Eline dokunmaya cesaret edemedim ama Baş Rahibe'ye yaraşır şekilde minnetle baktım. Lourdes gözlerini indirdi ve pastayı öfkeyle çiğnedi çünkü Lourdes Baş Rahibe'nin favorisiydi. Lourdes bu hareketin ne anlama geldiğini biliyordu, hepimiz biliyorduk.

***

Kirke. Büyücüm benim.

***

Çok geç olduğunda, sessizlik içinde yürümek, oyuklara saklanmak, karanlığa karışmak için yalınayak hücremden çıktım. Koridorlardan geçerek Aydınlanmışlar'ın Sığınağı'na doğru

yürüdüm. Risk aldığımı bile bile siyah kapının önünde durdum. Yontma bülbülün tüylerine yavaşça dokundum. Aydınlanmışlığa yükselişimi hayal ettim ve başımı ahşaba yaslayarak gözlerimi kapadım. Kuyumcu muhtemelen yüzyıllar önce onu yaratırken ahşabı oyan iğnenin yankısını dinlemeye çalıştım. Gözlerimi kapattım ve içerideki gıcırtıyı, selülozun, dokuların genişleyip daralmasını hissetmeye çalıştım. Ağacın kesildiği andaki sessiz çığlığını. Bir böceğin sinsi ısırığını. Ama hiçbir şey duymadım. Kimse yok, diye düşündüm fakat tam o anda biri konuştu. Bu O'ydu. Sesi uçan kırlangıçların koyu mavisi gibiydi, baharda çatımıza yuva yapmaya gelen kırlangıçların, bir zamanlar içinde mutlu olduğum ve artık var olmayan bir evin çatısına. Kutsal bir taburun, kutsanmış bir lejyonun sesiyle haykırdığı sunakta çıkardığı sesten çok farklı bir ses; ulumalar içeren, aynı ölçüde hem büyüleyen hem de yaralayan bir ses. Sesini kapının yakınında duyunca kaçtım ama önce kısa, güçsüz bir çığlık hissettim.

Dolunay vardı ve bahçe keskin, beyaz bir ışığa gömülmüştü. Çimenler camdan bir deniz gibi görünüyordu, kristal gibi. Ağaçların arasında hareket eden bir gölge görür gibi oldum. Keşişlerin hayaletlerini düşündüm, ~~Baş Rahibe'yle O'nun onları öldürdüğünü söylüyorlardı (fısıldıyorlardı),~~ bazıları mezarlıkta olmadıklarını, meyve bahçesine gömüldüklerini, masum keşişlerin kutsal etinin yetişen azıcık meyve ve sebzeye gübre olduğunu, geceleri gregoryen ilahiler, hipnotize edici ilahiler, güzelliklerinden, doymak nedir bilmediklerinden insanı çıldırtabilecek ilahiler, bizlerin birer istilacı olduğumuzu ve kendilerinin geri dönüp intikam alacakları ânı beklediklerini ilan eden ilahiler duyduklarını anlatıyordu. Bazıları keşişlerin vücutlarında yanık izleri, derilerinde parmak izleri, açıklayamadıkları yaralar bıraktığına yemin ediyordu.

Karanlıkta bir çığlık duydum. Bir kuş belki? Sayıları öyle az ki. Bu bir ağlama sesi miydi? Bir ağacın arkasına saklanıp bekledim. Orada kimse yoktu. Temiz havayı içime çektim ve sakinleştim çünkü sadece cırcırböceklerinin sesini duyuyordum. Uzaktan ama sürekli, acı veren, yıpratıcı bir damla gibi.

Sessizlik Kulesi'ne vardığımda kapının açık olduğunu gördüm. Tedbirli ve titiz Lourdes'in, kilitlemese de kapıyı kapattığını hatırladım. İçeri girdim ve ayak tabanlarımda taş merdivenin buz gibi sertliğini hissettim. Ayrıca Lourdes ve beraberindekilerin ayak izlerinin temizleyemediği kir, yapışkan ve eski bir şey bu basamakları lekelemişti. Havasızlık, çürüme ve nem kokusu beni rahatsız etti. Ne bekliyordum bilmiyorum. Yüzyıllar önce inşa edilmiş bir kule nasıl kokabilirdi ki? Merdivenlerin altında hareket eden bir şey gördüğümü sandım, yine de yukarı çıkmaya devam ettim (seksen sekiz spiral basamak). Kapı ağırdı, açmam biraz vakit aldı. Ellerimi yaraladım ama canım acımadı. Şimdi dikkatli bir şekilde yazıyorum çünkü kalem derime saplanan kıymıkların açtığı küçük yaralara değiyor.

Sonunda kapıyı açmayı başardığımda, soğuk gece havası kendi kendinin yankısı gibiydi. Rahatlamak mümkün değildi, tüm kule ölümün sesinin yarattığı bir baloncuğun içine hapsolmuştu sanki. Onun özenli, gizli çalışmasının aksi, gırtlakların o sessiz müziği.

Küçük Azize'nin silueti ilişti üzerime.

Seçilmişlerin kemikleri üzerinde yürüdüm. Ayaklarımı incitmemeye dikkat ettim.

Nefes almakta güçlük çekiyordum, çünkü nefes aldığımda Küçük Azize'nin parçacıklarını içime çekiyordum. Ciğerlerime yerleşmişti onun bu dünyadan yavaş yavaş kayboluşu. Çürümenin ve yalnızlığın kokusunu alabiliyordum. Cansız bedenlerin hudutsuz yalnızlığı, her an sönmek üzere olan loş bir ışığa benzeyen o yalnızlık.

Eğilip şişmiş karnına dokundum önce. Sertti. Sonra ellerinin arasındaki taşa. Ölüm katılığından donmuş pençelere benziyorlardı ama kırık parmaklarını hissettim. Elbette taşı ellerinin arasına yerleştirmek için bunu yapmak zorundaydılar, diye düşündüm. Derin maviyi göremiyordum ama o titreşim, o hareketsiz galaksi benim olmalıydı. Taşı cübbemin cebine koyup merdivenlerden dikkatlice indim. Son basamağa ulaştığımda onu gördüm ve çığlık attım.

***

Koridordan sesler geldiğinden yazmayı bırakmak zorunda kaldım. Kâğıtları yatağın altına sakladım, mumu söndürüp yatağa uzandım. Birisi hücremdeki kapıyı açtı ve sessizce bana baktı. Bu Baş Rahibe olmalıydı, geceleri koridorlarda yürüyebilen ve hücreleri kontrol edebilen tek kişi. Bir kapıyı habersizce açabilen tek kişi. Biz uyurken saatlerce bakabilen tek kişi. Bir hücreye girip ertesi güne kadar kalabilen tek kişi. ~~Bir seferinde bana yaptığı gibi, ki ne hatırlamayı ne de yazmayı tercih ediyorum bunu.~~

İçeri girdi. Duyulmak istemediği zamanlarda bile güm güm ses çıkararak yürüyordu. Adımları birer yangındı sanki. Onu göremiyordum ama oradaydı ve tüm mekânı kasırgaların öfkesiyle dolduruyordu. O asker pantolonlarıyla, kırılgan görünen ama ölümcül olan o uzun ince elleriyle, bir kaos ve yıkım tanrıçasınınki gibi büyüleyen o yüz hatlarıyla. Karanlık silueti havayı tarumar ediyor, boşaltıyordu. Ama başka bir şey daha hissettim. Kokuyordu. (Cırcırböceklerinin kokusu muydu? Cırcırböceklerinin öldükten sonra iğrenç bir kokusu olduğunu söylerler.) Yoğun bir şey kokuyordu, siyah rengin koktuğunu hayal ettiğim gibi kokuyordu, ölçüsüzlük, hapsedilmişlik, delilik. Ama nefesimi tutmadım, çünkü bu aynı zamanda yakıcı, büyüleyici bir kokuydu.

Karanlıkta görebildiğini söylüyorlar (fısıldıyorlar).

Yatağımın yanında durdu, koridordan gelen bir ses dikkatini çekene kadar sessizce baktı ve gitti.

Parmaklarımda mavi mürekkep lekeleri vardı, ilahi söyleyen keşişlerin, hayalet keşişlerin sakladığı, benim de kendi mürekkebimi yapamadığım zamanlarda ara ara kullandığım mürekkep. Şayet Baş Rahibe hücremi teftiş etseydi, ~~çarşafların arasına dalsaydı~~, başım büyük belaya girerdi, belki ibretlik bir ceza, belki de kesin bir ceza alırdım. Ama yapmadı ve şimdi süpürgeleri, kovaları ve bezleri koyduğumuz temizlik odasındayım. Mum sönene kadar yazabilirim, gerçi bazen karanlıkta da deniyorum, ama artık anlaşılmaz ideogramlar için kâğıt ve mürekkep harcamak istemiyorum. Belki biri çıkar da okur beni, bizi okur. Bazen bunların hiçbirinin önemi olmadığını düşünüyorum, neden gecenin bu kitabıyla kendimi riske atıyorum? Ama bunu yapmalıyım, çünkü eğer yazarsam gerçek olur, eğer yazarsam belki de ~~Tanrı'nın ağzında yaşayan~~ birinin hayal gücünde saklanan bir evrenin, bir gezegenin içinde yer alan bir rüyanın parçası olmayız.

Nabzım bu kelimelerin her biriyle atıyor.

Kanım onlarla akıyor.

Nefesim bunlar benim.

Yazınca onu yeniden yaşıyorum şimdi. Açıkça görebiliyorum. Orada, Sessizlik Kulesi'ndeydi ve ben çığlık attım çünkü o sırada onu tanıyamamıştım. Bizden biri sanmıştım onu, benim gibi gece maceraya atılan biri. Benim gibi bir hırsız. Elinde küçük, saklı bir galaksiyi tutmaya hevesli değersizlerden biri. Onun bir tür varlık olduğunu düşündüm, Küçük Azize'nin ruhu onun mezar taşını talep ediyordu, Acheron Nehri'ni geçmek için ödemesi gereken bedeldi bu, ~~çünkü o bir azize değildi~~. Ama

sonra yaklaştı ve vahşi, tatlı kokusunu hissettim. Bir geyikti bu. Anlamadan sessizce baktım ona.

Öldüğünü düşündüm.

Ağaçların arasında ölmüş, çalılıkların arasında ölmüş. Açlıktan ölmüş, susuzluktan ölmüş, günahtan ölmüş, üzüntüden ölmüş, pislikten ölmüş. Çorak topraklardan, harap olmuş topraklardan gelen pek çok gezgin gibi ölmüş.

Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Ama sonra konuştu ve sesi ne ışıltılı ne yarı saydam ne vahşi ne de tatlıydı. Başka bir şeydi, bir kurdun sarı bakışlarıydı, Milli Kütüphane'nin terk edilmiş kitaplarında gördüğüm türden. Hüzünlü ama derin bir ses, korkuyu bilen ve kabul eden birinin, güzelliği nasıl yaratacağını bilen birinin sesi.

Günlerce aç ve susuz yürüdüğünü, bir duvar gördüğünü, duvarda bir delik olduğunu ve deliği dallarla, tırnaklarıyla genişlettiğini, sert toprakla, sert toprağın taşlarıyla kendini yaraladığını, yaralarının kanadığını, ancak saatlerce kazdıktan sonra geçmeyi başardığını, bir ~~ormanda~~ yürüdüğünü, cübbeli bir kadın gördüğünü, onu terk ettiğini, o kadını takip etmeye çalıştığını, ancak kaybolduğunu, yorgunluktan bayıldığını, ~~ormandan~~ çıkmasının uzun zaman aldığını ve saklanacak bir yer bulmak için hava kararana kadar beklediğini, manastıra benzeyen o yerin kapısını çalmaya cesaret edemediğini söyledi, aç ve susuz olduğunu, ona yardım etmem gerektiğini, gücünü toplar toplamaz çalışabileceğini, kendisinden ne istenirse yapabileceğini tekrarladı.

Sessizlik Kulesi'nin taşlarındaki yarıklardan birinden dolunayın ışığı giriyordu içeri. Teni buzdan yapılmış bir ateş yayıyordu sanki. Diz çöktü, ellerini birbirine kenetledi ve bana yasak bir cümleyle yalvardı. Ellerini hınçla ayırdım ve yanağına bir tokat attım. Asla, diye bağırdım, asla yanlış Tanrı'nın, sahte oğlunun ya da olumsuz annesinin adını anma ve burası bir

manastır değil. Burası Aydınlanmışlar'ın Sığınağı olan Kutsal Kız Kardeşlik Evi. Seni yakabilirler, seni diri diri gömebilirler, diye fısıldadım ona. Sonra ona dokunduğumu, onun kirlenmiş olabileceğini fark ettim ve başka bir bilinçsiz hareketle, kendi çaresizliğimi gizlemek için ellerimi açık ağzıma götürdüm. Üç adım, sekiz adım attım, uzaklaşıyordum ama o yaklaşıyordu ve şimdi başka bir dilde cümleler fısıldıyordu. Ona daha fazla ilerlememesi için yalvardım, mikrop kapmış olabileceğini, bir şartla ve sadece benim talimatlarıma uyarsa ona yardım edeceğimi söyledim. Onu sadece Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin dilini konuşabileceği konusunda uyardım.

Bir şarkı, bir haykırış ya da bir çığlık duydum, gökyüzüne baktım ve şafak vaktinin yaklaştığını anladım. Kıpırdamadan durdu, ama sonra sanki çok üşümüş gibi ya da ona söylemek üzere olduğum şeyden kendini korumak ister gibi kollarıyla kendini sardı. Sessizlik Kulesi'nin karanlığında ona onu benim bulduğumu, bunun bizim sırrımız olması gerektiğini, merhamet edip onu öldürmediğimi, hayatta kalma ihtimaline karşı onu bıraktığımı ve bir gün daha orada kalması gerektiğini, ona su ve yiyecek getireceğimi ama onu görürlerse öldürebileceklerini söyledim.

Beni bırakma,

korkuyorum.

Bana yalvardı, kurtlara özgü o açık sarılıkla. Ama çok iyi biliyordum ki merhamet, kalbinize yerleştirilen sessiz bir dinamit gibidir ve patladığında parçaları bir araya getirmenin imkânı yoktur artık. Tarantula çocuklar bana bunu öğretmişti. Merhamet olmadan insan hayatta kalır. Merhamet olmadan grup için daha fazla su vardır. Merhamet olmadan çikolataların içine hamamböceği koyan kadınların hikâyelerini okuyacak zaman

vardır. Ama Kirke'ye merhamet ettim. O da bana merhamet etti. Fakat beyaz geyik Kirke değil.

Teslim olmayacağımı, onun altın sesine boyun eğmeyeceğimi gördü. Bana yalvardı: Beni bırakma. Merdivenleri çıktım ama sesler duyduğumdan kapıyı açmadım. Şarkı söyleyen, beni çağıran adamlar. Zarar vermek istiyorlar. Burada, bu yerde öfke var.

Açlık ve yorgunluktan delirdiği belliydi, bunu ona söyledim de. Keşişleri nereden bilebilirdi ki? Ona orada kalmasını, beklemesini ve sessiz olmasını emrettim. Kapıya doğru yürüdüğümde eğilip bacaklarıma sarıldı. Onun sert ve tatlı kokusunu aldım. Uçurumun kenarındaki o cenneti, o kristal maviyi.

Anlamadığım kelimeler haykırdı: *Piliz, ay beg yu, piliz.**

Ona beni bırakmasını, hayatta kalmak istiyorsa yasak dilleri konuşamayacağını yoksa dilini koparacaklarını söyledim. Dehşet içinde baktı bana ve dakikaların içine gömülmüş, yılların içine hapsedilmiş yüzyıllara benzer saniyelerden sonra yavaşça ayağa kalkarak basamaklardan birine oturup ağlamaya başladı.

Ona saklanması gerektiğini, şafağın çoktan söktüğünü ve ona su getireceğimi söyledim.

Gökyüzünde turuncu bulutların izleri belirdiğinde oradan ayrıldım. Uzakta, meyve bahçesinde Şeffaf Ruh'lardan birini gördüm. Bir ağacın arkasına saklandım ve beni duymaması için olabildiğince yavaş hareket ettim. Uyanmaya başlayan toprağın sesini, böceklerin narin çalışmalarının seslerini, kökler aracılığıyla ağaçtan ağaca iletilen gizli mesajları duymak için başını eğdiğinde, ona görünmeden içeri girmeyi başardım.

Hücreme ulaşır ulaşmaz ayaklarımı delilik deresinden gelen suyla yıkayıp kuruladım. Hizmetçilerin her gün taşıdıkları suyla. Bizim ve cırcırböceklerinin içtiği sudan farklı. Baş Rahibe'nin ters piramitleriyle topladığı çiy suyu bizim içtiğimiz. Onları

* (İng.) Please, I beg you, please: Lütfen, yalvarırım sana, lütfen. (e.n.)

görmemize izin vermiyor. Korunuyorlar. Dediklerine göre bu piramitler camdanmış, çiy camın üzerinde yoğunlaşıyor ve bu şekilde toplanıyormuş, su, damlaların aktığı kovalı bir deliğe ulaşana kadar dökülüyormuş. Bazıları piramitlerin kumaştan yapıldığını ve sistemin çok daha karmaşık olduğunu söylüyor. Diğerleri ise bunların hepsinin yalan olduğunu ve bizim sadece delilik deresinden su içtiğimizi, bazılarının bu yüzden çatlak, Mariel gibi zihinsel engelli olduğunu, seçilmişlerin yetenekleri olmadığını, özel olmadıklarını, sadece dengesiz olduklarını söylüyorlar (fısıldıyorlar). Bunu neden söylediklerini biliyorum.

Uzun zaman önce (Baş Rahibe'nin haberi olmadan) delilik deresinde yıkanmaya karar verdik. Sıcak bir gündü, güneş tenimizi yakıyordu ve bir grubumuz serinlemeye gitti. Ben sadece ayaklarımı sokup başımı ıslattım ama bazıları tüm vücutlarını daldırma riskini göze aldı. Sığ olduğundan, suyun üzerlerinden akmasına izin vermek ve serin akıntıyı tenlerinde hissetmek için suya uzandılar. Catalina ağzını açma hatasını yaptı. Çıktıklarında, biz kurulanırken, başını tuttu. İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini iyice açarken elleriyle sıkıca başını kavradı. Delilik deresinde yıkanmak yasak ve kimse fark etmeden geri dönmeliydik, bu yüzden ayağa kalkıp tepki vermesi için onu sarstım. Sonunda konuştu: Düşüncelerimde yürüyen örümcekler var. Bacaklarının uçlarını hissediyorum, beynime ağır ağır saplanan sıcak iğneler gibiler. Bunu söylerken çığlık atmadı, sadece bayılana kadar tekrarladı. Artık kimse bize delilik deresinden su verdiklerini iddia etmiyor, Baş Rahibe bu söylentiyi ortadan kaldırma görevini bizzat üstlendi. Minnettarlık ve teslimiyetle yediğimiz cırcırböceklerini görmemize de izin vermiyor. Onları görmüyoruz, ama sesleri bizi delip geçen, keskin, içe işleyen, yok edilemez bir mırıltı.

Masanın üzerindeki su dolu bardağa baktım. Mum loş bir ışık yayıyordu ama suda alışılmadık bir hareket görür gibi oldum, sanki içinde bir şey yaşıyordu.

(Delilik deresinden gelen su olabilir mi?

Deli olabilir miyim ben?

Dengesiz?

Kaçık?)

Yatmadan önce, uyumadan birkaç dakika önce, cübbemin cebindeki kuvarsı hatırladım. Çıkardım ve siyah, opak bir taş olduğunu gördüm. Bir öfke çığlığını bastırmak zorunda kaldım.

Lourdes, acımasız, sinsi, Küçük Azize'yi Sessizlik Kulesi'nde bıraktığında değiştirmişti taşı. Nasıl bu kadar aptal, bu kadar saf olabildiğimi hâlâ anlamıyorum. Lourdes'in böyle bir hazinenin bir cesedin ellerinde hapsolmasına izin vermeyeceğini nasıl fark edemedim, hâlâ anlamıyorum.

~~Onu öldürmek~~ istedim, ~~onu öldürmek~~ istiyorum. ~~Onu bağlamak~~ istiyorum, ~~onu dövmek~~ istiyorum, ~~onu yok etmek~~ istiyorum, ~~onu kırmak~~ istiyorum, ~~onu yalamak~~ istiyorum, ~~onu soymak~~ istiyorum, ~~ona işkence etmek~~ istiyorum, onu ~~öldürmek, onu öldürmek, onu öldürmek~~ istiyorum. İstiyorum

***

Annem iyi tek bir yıl geçirmediğini söylerdi. Refah duygusunu bilen son insanların büyük büyükanne ve büyükbabaları olduğunu söylerdi. Her zaman her geçen gün daha da kötüleşen ekolojik felaketlerle yaşamıştı. En azından, diyordu, hâlâ karnımızı doyurabiliyoruz, evimizde, çatısında kırlangıçların yuva yaptığı evimizde huzur içinde yaşayabiliyoruz. Annem kırlangıçların sadece mutlu evlerde yuva yaptığına inanırdı. Nereden biliyorlar anne, mutlu bir evle mutsuz bir evi nasıl ayırt ediyorlar? Çünkü mutlu insanların yayılan ve her şeye nüfuz eden bir ışıltısı vardır. Nüfuz eden ne demek? Işığın dokunduğu her şeyde kalması. Kırlangıçlar bunu görür.

Belki de anıları idealize ediyorum. Belki de inanmak istediğim kurgular hepsi. Annem kendini mutfak zemininde ölüme

terk etti, açlıktan, üzüntüden, yorgunluktan. Beni terk ettiği için onu suçlamıyorum.

Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nde kırlangıçlar yok. Bir mevsimi diğerinden ayırt etmiyoruz, bir hafta içinde dört mevsimi bir arada yaşayabiliyoruz, biri diğerinin içinden geçiyor, birbirini yok ediyor, kışın soğuğu bir bahar gününü donduruyor, sıcak, sonbaharın huzurunu eritiyor ve hepsi gitgide daha hızlı yayılan keskin bir sessizlikle çerçeveleniyor. Artık neredeyse hiç ötmeyen kuşların sessizliği.

Kutsal Kız Kardeşlik'ten biri yasak takvim yılını yaymaya çalıştı, Baş Rahibe de bu söylentiyi kırbaçla yok etmeyi kendine görev edindi. Hangi yılda yaşadığımızı bilmiyoruz. Bu sayfaları okuyan birileri varsa umarım zamanın yapay olarak ölçüldüğü bir dünyadadır, zamanın bir kurgu olduğunu bilsek, o sayısal dokunun ardında şimdiden başka bir şey olmadığını hissetsek bile. Belki günün birinde, bir yerlerde yine BİRİNCİ YIL ya da belki KIZIL EJDERHA YILI olacak ve artık sayılar kullanılmayacak, güzel kelimeler kullanılacak, ATEŞBÖCEĞİ YILI, GÖRÜNMEZ KURT YILI. Doğu takvimine göre hangi yılda olurduk? Peki ya İbrani takvimine göre? Dünya paramparça olduğunda zaman ve mekânın yok olması neden bu kadar umurumda? Gelecekte yine sınırlar ve ülkeler olacak mı? Bugün, burada, şimdi, günler önemli değil. Aylar da. Avuçlarımızdaki kum taneleri gibi kayda geçmeden yok olup gidiyorlar. Ancak gecenin bu kitabında, bu gizli takvimde, bugüne GEYİK GÜNÜ denebilir.

Ondan istediğim üzere saklandığı Sessizlik Kulesi'ne yiyecek ve su götürmemin, hizmetçilerden birinin onu bahçede baygın halde bulmasının (çünkü ona bunu yapmasını söylemiştim, bayılmış gibi yapmasını ve oraya nasıl geldiğini hatırlamamasını), hizmetçinin haber vermek için koşmasının ve çanın çalınmasının, başka bir hizmetçinin uzaktan ona su atmasının, uyanmasının ve olup bitenleri anlamıyormuş gibi yapmasının, uzak durmasının işaret edilmesinin ve Arınma Manastırı'na

yönlendirilmesinin ardından, Arınma Manastırı'ndaki karantinanın, gözleri yaşlı ve gergin (bir şey kapma korkusuyla) bir hizmetçinin ona yiyecek ve içecek vermesinin (Baş Rahibe bunu ona kırbaç zoruyla yaptırıyordu), herhangi bir bulaşma belirtisi olmadığının teyit edilmesinin, Baş Rahibe'nin onun hoş karşılandığını beyan etmesinin ardından, bugün onu resmi olarak Kutsal Kız Kardeşlik'e kabul edeceğiz.

Bugün, GEYİK GÜNÜ'nde, onun gününde, ona bir hücre ve bir isim verilecek. Bugün ona temiz bir cübbe verecekler, lekeli elbisesini ve postallarını çıkaracaklar. Bugün, henüz gündüz, penceresiz hücremde, nefes almamı sağlayan o çatlaktan, çabayla, adanmışlıkla yaratılmış o yarıktan giren küçük ışıkla izole bir şekilde yazıyorum. Törenin başladığını duyurmak için çanların çalmasını beklerken yazıyorum.

Seçilmiş veya Aydınlanmış olmak için bu kadar net bir adayın ortaya çıkmasının üzerinden uzun zaman geçmişti, bu yüzden Kutsal Kız Kardeşlik Evi bir eşekarısı kovanına benziyor. Cırcırböceklerinin sesi, huzursuz, pusuda bekleyen seslerin yeraltındaki mırıltısına karışıyor.

***

Geyiğin adı artık Lucía.

***

Bize Aydınlanmış olmak için öfkeli çiçekler, zehirli mi zehirli akrepler, sivri kuyruklu canavarlar, tembellik ve ahlaksızlık yayan, tüm dünyayı kokutan hayvanlar olmayı bırakmamız gerektiğini söyledi. Hepimiz omuzlarını çökertip başını öne eğen María de las Soledades'e baktık. Artık tek kelime etmiyordu. Hepsini kaybetmişti. Dikenli zincirin açtığı yaralardan biri enfeksiyon kapmıştı. María de las Soledades bir eliyle ağzını kapatıyordu ama dudaklarının günden güne nasıl deforme

olduğunu, nasıl şiştiğini, dışarı sızan beyazımsı rengi görüyorduk. Alçaklığın işareti.

Baş Rahibe siyah postallarıyla açık renkli parkelere vuruyordu. Zar zor duyuluyordu ama ben duyabiliyordum. İğne gibi batan darbeler. Ayağının yanında deri bir kırbaç vardı, özel bir kırbaç. Vitraylar mattı, hava bulutluydu. Beyaz geyik karanlık ve bulanık görünüyordu. Bizi aralıksız bir ateş ve alev alev yanan kum yağmuruyla tehdit etti. Her zamanki gibi sunağın arkasındaydı ve sesi kanınızı, o saf olmayan kanı fosilleştirebilecek kara bir dalga olmasına rağmen, Lucía'yı hissetmekten kendimi alamadığımdan, çok uzaklardan, mağaranın tekinde kaybolmuş bir yankı gibi çalınıyordu kulağıma. Lucía yanımdaydı, bana güveniyordu. Bir sırrı paylaşıyoruz, bir sadakat birleştiriyor bizi.

Bir parmağımla cübbesinin kaba kumaşına dokundum. Kokusunun uçurumunu hissettim, mavi bir cennetle kaplı o tene kendimi bırakmak, bırakıp gitmek, sonsuza dek düşmek istedim. Odaklanmakta zorlandım, çünkü Lucía başka bir şey daha yayıyordu: Özlem mi? Hayır, o çok başlı arzu yılanını taşımıyordu. Açgözlülük sarmıştı her yanımı. Hepimizi. Hizmetçiler hizmetçi olmaktan vazgeçmek istiyorlardı, bunu yapamasalar da, hayatları boyunca oldukları gibi kalacak olsalar da. Biz değersizler artık değersiz olmak istemiyorduk çünkü seçilmiş (~~sakat bırakılmış~~) ya da Aydınlanmış olabilirdik. Yeterince fedakârlık yaparsak ışığın elçileri olabilirdik. Ancak geri kalanımız bunu bu kadar hızlı ve net bir şekilde fark etmedi. Uyum sağlamakta, anlamakta zorlandık. Bazıları Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin dilini konuşamıyordu bile. Hayır, Lucía'nın sahip olduğu şey açgözlülük değildi. Hesap yaptıkları için, strateji planladıkları için ya da sadece özel olduklarını anladıkları için bilen insanların güvenine sahipti.

Sanki biliyormuş gibi, sanki birisi ona adımları ve yolları göstermiş gibi, Lucía isim değiştirme töreninde Baş Rahibe'nin

gözlerini kamaştırdı. İtaatkâr, gayretli, minnettar ve aldığı şeyi kabul eden biriydi. Disiplinliydi. Kendisine söylenmeden diz çöktü, başı hep eğikti, ismi sanki her zaman onunmuş gibi kabul etti. Kusursuz bir uysallık. Tören boyunca Lourdes ona yersiz bir gülümsemeyle baktı. Hepimiz şüpheyle süzdük onu, huzursuzduk. O anda ona zarar vereceklerini, Lucía'nın bir seçilmiş ya da Aydınlanmış adayı olmasına izin vermeyeceklerini biliyordum. Ama aynı zamanda, o anda, tam da o anda biliyordum ki ve şimdi zehirli meyvelerin kırmızı mürekkebiyle yazarken de biliyorum ki, rakibim olsa da, ben de Aydınlanmış olmak istesem de onu koruyacaktım. Cenneti olabildiğince sık hissetmek istiyorum.

Ve kimse bunu benden alamayacak.

***

Kirke. Sihirbaz.

Yetişkinler beni bulmasın diye şehirden kaçmak zorunda kaldığımda onun sarı gözlerindeki parıltıyı gördüm. Bıçağım vardı, aç ve susuzdum.

Onun hakkında yazamam, henüz değil, çünkü Kirke ışığımın bir kısmını aldı, damarlarımda tekrar dolaşması gereken o ışığı.

Arınmak.

***

Gökyüzü birkaç gündür kirli, çamur renginde. Hareketsiz gibi görünen bazı kara bulutlar var. Onların hareketsizliği bizi tedirgin ediyor. Lucía'yı karşıladığımızdan beri yağmur yağacakmış, fırtına kopacakmış gibi geliyor ama öyle olmuyor. Aydınlanmışlar bunun asit yağmuru olduğuna hükmetti. Baş Rahibe hizmetçilere hayvanları korumalarını (bahçede ya da ağılda hiç görmedik. ~~Varlar mı?~~) ve sahip olduğumuz az sayıdaki

mahsulü örtmelerini emretti. (Mahsulleri örtmenin ne faydası olabilir ki? Zehirli su toprağın gözeneklerine nüfuz eder ve köklere ulaşır).

Asit yağmuru tehlikelidir. Yakar.

Bizi içten içe yakıp kül edebileceğini, kanımızı kurutabileceğini fısıldıyorlar ama ben buraya geldiğimden beri yağmur hep gökten düşen su oldu, sıvı altın gibi biriktirip depoladığımız su. Fabrikalar artık çalışmıyor, giderek daha az insan yaşıyorken, asit yağmuru olasılığının nasıl ve neden var olabileceğini hiç kimse açıklayamaz. Ama Baş Rahibe diretiyor ve o biliyor çünkü seçilmişler ve Aydınlanmışlar bunu teyit ettiler. Dediklerine göre, kasırgalar, kuraklıklar ve kıtlık nedeniyle bir zamanlar yaşadıkları topraklar yaşanmaz hale gelince, göç eden birçok kişi gibi, o da çöküşten çok önce, medeniyete bağımlı olmadan yaşamayı kendisine öğreten bilge kadınların yaşadığı kadim kabilelerle birlikteydi. Çünkü onlar biliyordu, kehanetlerden haberdardılar. Ayrıca Baş Rahibe'nin su savaşlarında, bin yıllık kabilelerin kurşunlarla delik deşik edildiği en şiddetli savaşlarda yer aldığını, son âna kadar kendini savunduğunu, bir esir, bir köle olduğunu ve kaçtığını da söylüyorlar. Bunların hiçbirini doğrulama imkânımız yok ama hepsine inanıyoruz çünkü Baş Rahibe her adımında hayat hikâyesini taşıyor, ölçüsüzlük var orada, varlığını hissediyoruz ve bu yüzden de ondan hem korkuyor hem de ona hayranlık duyuyoruz.

Baş Rahibe, mekânımızın saflığının korunması, hassas dengenin bozulmaması, kirliliğin Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ni etkilememesi ve Tanrı'nın asit yağmurlarından kaçınması için biz değersizlerin bir kurban sunmamız gerektiğini duyurdu. "İnanç yoksa sığınak da yoktur," diye tekrarladı küçük çanı birkaç kez çalarken. Tam Auralar gökyüzündeki işaretleri gördü. Şeffaf Ruhlar onları böceklerin vızıltısında, bulutların küçük hareketlerinde, bitkilerin büyümesinde duydular. Küçük Azizeler onları

göksel bir şarkıyla uyardı ve ışığın elçileri olan Aydınlanmışlar bunun asit yağmuru olduğuna hükmetti.

"Bu bir sınav," diye haykırdı Baş Rahibe. "Zaferle çıkacağımız bir başka sınav."

~~Bu sefer ona inanmakta zorlandım çünkü küçük çan çalmaya devam ediyordu, sanki onu hareket ettirerek asit yağmurunu tehdit olmaktan çıkaracak bir büyü yapıyordu.~~

Lourdes ayağa kalktı. Ona baktık, kesinlikle en iyi fikri, gelmiş geçmiş en iyi kurbanı sunacağını biliyorduk. Ama tam ağzını açacakken Lucía o sarı sesiyle, o kurt kelimeleriyle şöyle dedi: "Yanan közlerin üzerinde yürümeyi teklif ediyorum."

Küçük çan aniden çalmayı bıraktı.

Lucía gülümsedi.

Sessizce ona baktık, inanamıyorduk. Hiçbir şey fark etmemiş gibiydi ya da fark etmişti ama umursamıyordu. Lourdes'in büzülmüş dudaklarını, seğiren, her zaman kusursuz olan cübbesini kırıştıran ellerini fark etmedi. Ne de kırık bir taş heykele benzeyen Baş Rahibe'nin hareketsizliğini fark etti. Daha önce kimse bu büyüklükte bir fedakârlıkta bulunmayı teklif etmemişti. Baş Rahibe bizden imkânsız fedakârlıklar talep ettiğinde, ödemesi gereken bir cezası olan zayıf birini ortaya atıyoruz. Hizmetçiler kurban edilmeye layık değiller. Bu bize haksızlık gibi geliyor ama kanlarının muazzam çürümüşlüğünün kabul edilemeyeceğini anlıyoruz. Kimse kıpırdamayınca Lucía Baş Rahibe'nin bulunduğu yere gitti ve diz çöktü. Güzeldi ama güzelliği yeniydi, rahatsız ediciydi. O zamanlar nedenini anlayamamıştım. Ona baktığımda kendimi rahatsız hissediyordum sadece, sanki bedenim aniden bana yabancılaşıyordu. Sonra anladım. O bütün bir evrenin yaratıcısıydı, kendi iç evreninin, tek sakininin kendisi olduğu bir evrenin.

Baş Rahibe şaşkın şaşkın baktı, bir cevap arıyordu. Tereddüt etti ve elini, nasıl da narin, nasıl da güçlüydü elleri, onun

başına koydu. "Bu gece," dedi. Küçük çanı çaldı ve hizmetçilere kurban töreni için gerekli tüm malzemeleri hazırlamalarını emretti.

Lucía sükûnetle, yoğun bir dinginlikle, gülümsemeden, böbürlenmeden, sanki yaptığı fedakârlığın bir şeyleri değiştireceğine gerçekten inanıyormuş gibi ayağa kalktı.

Hizmetçiler duvarın yanında közden bir yol hazırladılar. Çanlar çalana kadar hücrelerimizde bekledik. Duvarımdaki çatlaktan içeri kesif bir hava giriyordu. Peçelerimizi taktık ve bahçeyi geçtik. O, kuledeydi ya da biz öyle sanıyorduk. Kara bulutlar, sanki gökyüzü felaket resminin çizildiği devasa bir tuvalmiş gibi sabit duruyordu. Sis yoğundu, nefes almak zordu. Sanki havadaki suya dokunabilirmişiz gibi görünüyordu. Peçeler tenimize yapışıyor, cübbeler bizi boğuyordu ama içimde bir ürpertinin kemiklerime kadar işlediğini hissediyordum.

Gök gürültüsü duyduk. Rüzgâr olmamasına rağmen titredik.

Lucía, üç değersizin eşliğinde ortaya çıktı. Beyaz bir cübbe giymişti, açık bıraktığı saçları kurumuş yapraklarla süslenmişti. Turuncu ve kırmızıydı yapraklar. Onu ilk kez ağaçlarla dolu ~~ormanda~~ yerde gördüğüm haline benziyordu, bir geyiğin ihtişamı ve kırılganlığına sahipti, onu dünyadan, kendinden korumak istemenize neden olan o çaresizlikle, ama orada değildi sanki, tam olarak değildi, çünkü transa geçmiş gibi yürüyordu. Kurban töreninden önce hücresine gitmeye çalışmıştım, onu rahatlatmak, yaralarını saracağıma, onu besleyeceğime ve ona bakacağıma dair güvence vermek istemiştim. Ama yapamadım çünkü koridorda Baş Rahibe'nin ayak seslerini duydum, onu kontrol ediyordu.

Yanımdan geçerken kokusunu, tutuşmak üzere olan o cenneti hissettim ve ona hasretle baktım, ama başına gelmek üzere olan şey, kendisinin sebep olduğu o eylem, uzak bir rüyaydı sanki, sanki bir başkasının rüyasıydı.

Dokunmak için uzandım, hiç değilse değebilmek için, ama sadece değersizlerden birinin cübbesinin, her gün giydiğimiz ağır cübbelerin, kaba kumaşını hissettim.

Baş Rahibe küçük çanı çaldı ve değersizler Lucía'yı kor yolun kenarına götürdüler. Ne yapacağımızı bilemediğimiz bir an oldu, nefes almamızı engelleyen peçelerin ardından birbirimize baktık. Hepimiz içten içe bu tür bir fedakârlık için nasıl bir protokol uygulandığını merak ediyorduk. Baş Rahibe küçük çanı tekrar çaldı ve Lourdes herkesten önce diz çöküp, İnanç yoksa sığınak da yoktur, dedi. Hepimiz aynısını yaptık ve ben gökyüzünün nemli yoğunluğunu sırtımda hissettim. Görünmez bir yük. "İnanç yoksa sığınak da yoktur" sözünü defalarca tekrarlarken sıcak parçacıkları ciğerlerimize doldurduk.

Bulutların ardında bir görünüp bir kaybolan ışıklar gördük, siyah gökyüzünü kaplayan şimşeklerdi bunlar. Felaket ne kadar da güzel olabiliyor, diye düşündüm.

Baş Rahibe küçük çanı çaldı ve hepimiz sessizliğe gömüldük. Lucía'ya yaklaştı ve elini omzuna koydu. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Lucía başını sallayarak onayladı ve ilk adımını attı, ayakları çıplak ve temizdi, bahçedeki çimlere ve toprağa basmamıştı sanki, sanki havada süzülerek gelmişti.

Saçlarını süsleyen yapraklardan biri közün üzerine düştü, yanışını izledik. Közün içindeki ateşin kokusu öyle pek yoğun değildi çünkü havadaki nemin onu öldürebileceği tehdidi altındaydı ama güç kazandığını hissedebiliyordum. Cırcırböceklerinin sesi yoğunlaştı, bir kuşun ötüşünü duyduk. Kısa ama güzeldi. Bizi etkiledi. Belki de beyaz geyikle tekrar karşılaştığım gece öten kuşun aynısıydı.

Akşamın karanlığında közlerin çatırdadığını gördük. Canlı gibiydiler, renk değiştiriyorlardı. Kırmızı, turuncu, beyaz. Renkler soluyor ve yeniden canlanıyordu, sanki ısı ateşin meçhul dilinde yazılmış gizli bir mesaj iletiyordu. Lucía ışıktan

yapılmış bu kelimelerin üzerinde yürüdü, canının yandığına dair en ufak bir emare göstermeden yürüdü, yavaşça yürüdü, sanki dans ediyormuş gibi, sanki kendisinden başka kimse bu mucizeye tanık olmuyormuş gibi. Sona ulaştığında hareketsiz durdu ama gülümsemedi. Bize baktı, sanki bizi ilk kez görüyordu. Gözlerini kapattı ve diz çöktü. Ayaklarında herhangi bir yanık yoktu. Temizdi ayakları. Hepimiz nefesimizi tuttuk. Bazıları elleriyle ağızlarını kapattı. O anda bile, sanki olup bitenlerin farkındalarmış gibi, cırcırböceklerinin sesinin kesildiğini düşündüm.

Şok.

Baş Rahibe'nin küçük çanı yere düştü ve tok bir ses çıktı, kırıldığı kesin olan bir şeyin boş sesi. Her zaman biraz kırmızı olan ağzı hafif açık, Lucía'ya baktı. Ellerini ne yapacağını bilmez bir halde, güçlükle hareket ettirdi.

Kuleye doğru baktım. O ya da O olduğunu düşündüğümüz siluet hâlâ orada, kımıltısız duruyordu.

Şaşkın ve kafamız allak bullak bir halde hücrelerimize döndük. Bazıları hizmetçilerin onu ayağına bir şey koyarken gördüğünü fısıldadı, diğerleri aşırı nem nedeniyle ateşin çok zor yandığını ve közlerin zayıf olduğunu söyledi, biri her şeyin zihinde bittiğini öne sürdü ama kimse onu dikkate almadı. Lourdes hiçbir şey söylemedi, sadece kaskatı ve sessiz bir şekilde yürüdü. Ellerini yumruk yapmış, var gücüyle sıkıyordu.

Şimdi bile anlamıyorum, yazarken, kime yardım ettiğimi merak ederken. O kim? Peki ben bir yabancı için her şeyi yapmaya hazır mıyım?

Ateşe bağışıklığı olan Lucía.

***

Bugün hava açıktı, ancak hücrelerden gelen çığlıkları duyduğumuz için rahatlamanın tadını çıkaramadık ya da kurban töreninin başarısını kutlayamadık.

Koridorlarda koştum, hepimiz koştuk, Lucía'nın hücresine varana kadar koştuk ama olanlar kafa karıştırıcıydı ve her şey çok hızlı gelişti. Hücreye girmeye çalıştım ama giremedim, değersizler kapıyı kapatmıştı. En kötüsünü düşündüm. Onları ittim, dirseklerimle kaburgalarına vurdum ama hareketsiz duruyor, sessiz sessiz bakıyorlardı. Geçmeme izin vermediler. Daha sonra bazıları bana gördüklerine inanamadıklarını, sanki o anda bir rüyanın, kâbusla koyun koyuna giden bir rüyanın gerçekleştiğini söylediler. Sadece birinin sonsuz bir uluma içinde nefes alıyormuş gibi, aralıklı, ritmik çığlıklar attığını duydum. Sonradan bana onun Lourdes olduğu söylendi.

Değersizler Lucía'nın etrafını eşekarılarının sardığını gördüler. Yere atılmış ve kırılmış olan bal peteğinin o kusursuz altıgen hücrelerini gördüler. İkiye ayrılmıştı. Lourdes'in zorlamasıyla bazı değersizlerin ~~orman~~ dedikleri yere o petek parçasını aramaya gittiklerini ve gece bir vakit Lucía'nın yatağına koyduklarını varsaydılar.

Bazıları, siyah saçları beyaz geceliğinin üzerine dökülen Lucía'nın canlı bir heykele benzediğini söyledi. Gözlerinin kapalı olduğunu düşündüler ama aslında yere bakıyordu. Siyah ve sarı eşekarıları etrafını sarmıştı fakat hiçbiri ona saldırmayacaktı, sanki emir bekliyorlarmış gibi aynı yerde uçup duruyorlardı. Lucía'nın etrafında bir hale oluşturdular. Zonkluyor gibi görünen bir hale. Bir eşekarısı örtüsüyle taçlandırılmıştı. Kimse konuşmadı, sadece Lourdes'in feryadı ve keskin vızıltı, havadaki o gizli hasar duyuluyordu. O öfke.

Bazıları Lucía'nın bakışlarını yavaşça kaldırdığını ve o anda eşekarılarının vızıldamayı bıraktığını gördüklerini düşündüler. Kimse bunu net bir şekilde açıklayamadı, ancak eşekarılarının daha sonra bedenleriyle çığlık attıklarını söylediler. Görenler, insan sesine benzeyen çığlığın her bir eşekarısının bedeninin şiddetli bir şekilde titreşmesiyle yayıldığını söylediler. Bir grup Lourdes'e saldırmak için sürüden ayrıldı. Lucía yana baktı ve

eşekarılarının geri kalanı değersizlere, Lourdes'in zayıflarına doğru uçtu, ama kimse bunun gerçekten böyle olduğunu söyleyemez çünkü herkes çığlık atarak, çaresizce kaçtı. Bunu gördüm, bazılarının yere düştüğünü, diğerlerinin onların üzerlerinden geçtiğini, kafalarına, sırtlarına, ellerine, bacaklarına bastığını gördüm.

Onlar koşarken boş bir hücreye girdim ve onlar gittikten sonra Lucía'yı aradım. Onu orada ayakta, sessiz, başı dik ve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle buldum. Ona sarıldım. Saniyeler mi, saatler mi, dakikalar mı geçti bilmiyorum, tek bildiğim bir ara iki eliyle yüzümü tutup yanağımı okşadığı. Sonra benden ayrıldı ve bal peteğine baktı. Eğildim ve iki parçayı dikkatlice aldım. Onlara dokunduğumda çok eski bir kâğıdın pürüzlerine sahip olduklarını hissettim ve annemin bana arılarla eşekarılarının peteklerini, yuvalarını inşa etmek için neden bu şekli kullandıklarını sorduğunu hatırladım. Bir kâğıda altıgen çizmiş ve ortasına da bir soru işareti koymuştu. Bazen böyle şeyler yapar, beni düşünmeye sevk ederdi. Saatlerce ya da belki de günlerce düşündüm ve sonunda doğanın yanılmadığını, peteği yapısal olarak güçlü tutmak için şeklin en iyisi olması gerektiğini söyledim. Yapısal demedim, daha basit bir şey söyledim: Tıpkı o şekil gibi anne, tarzı bir şey, annem sözümü kesti: Bu şekle altıgen deniyor; peki anne, o altıgen, arılarla eşekarılarının evini sağlam kılıyor. Beni burnumdan öptü ve dedi ki: Evet, güzel kızım, evet, ayrıca balı daha iyi korumalarına da yardımcı oluyor. Tüm bunları petek parçalarını toplayıp Lucía'ya uzattığım sırada geçen saniyeler ya da saniyelerin binde biri kadar sürede hatırladım, Lucía bana sessizce bakarken ben onun cennetine daldım, teslim oldum.

Tek kelime etmeden yalınayak bahçeye doğru yürüdü. Peşinden gittim. Üzerini bir çarşafla örtmeye çalıştım çünkü üzerinde sadece sabah güneşinde, şimdi onun sayesinde üzerimize

vuran güneşte, parıldayan geceliği vardı. Beni görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

Bahçede bulunan Şeffaf Ruh onun hafif ayak seslerini duydu. Kendi etrafında dönmeyi bıraktı, sağ elinin avuç içiyle gökyüzünü, sol elinin avuç içiyle de yeryüzünü işaret etmeyi bıraktı, kollarını indirdi ve daha iyi dinleyebilmek için hareketsiz durdu. Bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım çünkü boynundan sarkan Kutsal Kristal güneşte parıldıyor ve yansıması beni kör ediyordu. Şeffaf Ruh Lucía'ya bakıp gülümsedi. Şeffaf Ruhlar asla gülümsemez, asla. Bizden nefret ederler, acı çektiğimizi görmek isterler, o kara deliği, dilsiz ağızları olan o iğrenç mağarayı fark etmemizi isterler ve karanlığı görebilmemiz için ağızlarını açarlar. Ama bu Şeffaf Ruh sanki bir şeyler biliyormuş gibi, sanki Lucía'nın adımlarında bazı gerçekleri deşifre etmiş gibi gülümsedi. Beni duyduğunda, yeşil çimenlerdeki belli belirsiz adımların bana ait olduğunu anladığında, uzakta beni gördüğünde gülümsemeyi kesti. Ama ben ona bakmaya devam ettim, tüm Şeffaf Ruhlar'a yaptığım gibi. Ona meydan okuyarak.

Sorumlu olanlara zarar verdikten sonra, geri çekilebilir iğnelerini tekrar tekrar batırdıktan sonra, belki de siyah çeneleriyle onları kollarından, gözlerinden, ayaklarından, ağızlarından ısırdıktan sonra, eşekarıları Lucía'yı takip etti. Ya da ben öyle gördüğümü sandım. Siyah saçları güneşte parlıyordu ve altın rengi, şeffaf, kanatlara benzeyen şeyler küçük ışıltılar yayıyordu. Bahçenin sonuna ulaştığında, Lucía ve muhtemelen eşekarısı olan şeyler çalılıkların arasına girdi. Ona yaklaşmak, eşlik etmek istedim ama dönüp bana öyle bir baktı ki orada kalmam gerektiğini anladım, o yeşil, delici çalılığın dışında, etrafında yeniden oluşan keskin haleden uzakta.

Lucía, eşekarısı terbiyecisi.

Kahvaltı sırasında Baş Rahibe tek kelime etmedi. Sandalyesinden bizi izledi. Kırbaç hâlâ yerdeydi. Gösteriden zevk alıyor

gibiydi. Lourdes ve yandaşları, şişmiş gözleri, deforme olmuş ağızları görmeyelim diye başlarını eğmiş sessizce bekliyorlardı. Ama izleri, utancı, öfkeyi ve şaşkınlığı görebiliyorduk. Hem de mükemmel bir şekilde. Ellerini saklıyor, acı içinde kıvranıyorlardı.

Lucía tam zamanında geldi ve yanıma oturdu. Temizdi, ağaçların arasında yürüdüğüne, toprağa bulandığına ve sabah güneşinde terlediğine dair hiçbir iz yoktu. Herhangi bir ısırık da yoktu. Hizmetçiler bize kahvaltı getirdiler ve sonrasında Baş Rahibe'ye bir fincan götürdüler. Tuhaftı bu, Baş Rahibe bizim yanımızda bir şey yiyip içmezdi. Elinde fincanla ayağa kalkıp Lucía'ya yaklaştı. Fincanı masanın üzerine, sabah yediğimiz cırcırböceği tadındaki yumuşak karışımın bulunduğu kâsenin yanına koydu. Baş Rahibe sessizce durup ona baktı ve sonra bir anlığına omzuna dokundu. Kahve kokusu aldım. Lucía fincanı aldı, kahveyi kokladı ama ilk yudumu almadan önce uzun bir süre tek kelime etmeden Lourdes'e baktı.

Lourdes'in yenildiğini görmek hoşuma gitti. Hoşuma gitti

***

Yine ağlamak geliyordu içimden. Ama yapmadım, orada değil, Lucía zafer kazanmışken değil, Lourdes gizlemeye ve kontrol altına almaya çalıştığı bir sinir krizinin eşiğindeyken değil, yine de onu sıktığı dudaklarının, beyaz yumruklarının, sabit, donuk bakışlarının öfke olduğunu, içini yakan o ejderha olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Ben de duygularımı gizleyip gülümsedim çünkü zihnimde sadece Kirke dönüp duruyordu. Ama ağlamadım, orada olmazdı. Kendi mutsuzluğumu, içimdeki o mahrem acıyı onlarla paylaşmayacaktım. Onlarla, eşekarılarının zehrine batmış, yaralı, içi dışı o zehirle dolmuş onlarla...

***

Kirke. Benim Kirke'm. Sihirbazım benim. İlk gördüğüm şey gözleriydi. O da benim kadar dehşete düşmüştü ve bunu bana bakan o iki sonsuz evrende gördüm. Bana saldıracağını düşünüp bıçağımı kaptım. Onu korkutmaya ya da incitmeye çalışmadım, mecalim yoktu buna. Kaçmaktan yorulmuştum, günlerdir yürüyor, şehirden ve katil yetişkinlerden uzaklaşıyordum, üşümüştüm, susamıştım, açtım ve tek istediğim uzun zaman önce büyümesi durmuş kuru ağaçların dallarıyla kırılmış vitray pencereleri olan o terk edilmiş binada, o yıkık katedralde uyumaktı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, bıçağı doğrudan başına tutarak, yerdeki döküntülere takılmamaya özen göstererek, o katedralin minyatür bir kopyası olan günah çıkarma odasına doğru yavaşça yürüdüm. Daha önce hiç böyle bir binaya girmemiştim ama şapel, kilise ve katedral arasındaki farkı biliyordum. Annem bana Gotik mimari üzerine kitaplar göstermişti. Kirişleri, sivri tepeli kuleleri, çan kulelerini, başkemerleri çok severdi. Kitaplarda artık var olmayan binaların resimleri bulunuyordu. Notre Dame Katedrali yanmıştı, Chartres Katedrali birçok savaşta yağmalanmış ve yıkılmıştı, Westminster Abbey ve York Minster denizin altındaydı, bir zamanlar Birleşik Krallık olan her şey gibi. Annem kitaplardaki resimlere dokunur ve tekrar tekrar sorardı: Bu kadar güzel bir şey nasıl yok olabilir?

Günah çıkarma odasının kapısını açıp bankın üzerine oturdum, minderi kirli ama rahattı. Kirke'yi izleyebiliyor, yavaşça kapattığım kapının oymalı ahşabındaki boşluklardan onu görebiliyordum. O da bana saldırmaya çalışmadı, sadece uzun bir süre şüpheyle baktı, sonunda, bir noktada her ikimiz de nöbet yerimizde uyuyakaldık.

Ertesi gün uyandığımda kapıyı yavaşça açtım ve Kirke'nin bana baktığını gördüm. Neden kaçmadığını merak ettim, onu orada tutan neydi acaba? Evine mi girmiştim? Kendimi davetsiz misafir gibi mi hissetmem gerekiyordu? Tüm vücudum gerginlik, soğuk ve açlıktan ağrıyordu. Tarantula çocuklarını, küçük

pirana ailemi özlemiştim, onlarla birlikte hayatta kalmaya alışmıştım, onların sessiz kahkahalarına, hayran olduğumuz ve sevdiğimiz bir lider olmak için doğan Ulysses'in stratejilerine ihtiyacım vardı. Diğerlerinden çok da büyük değildi ama hayatta kalmak için gerekenleri biliyordu. Su savaşlarında yer alan annesiyle babası onu iyi eğitmişti. Ulysses'e su savaşları hakkında ne bildiğini sorduğumda, pek bir şey bilmediğini, annesinin bu konuda konuşmak istemediğini, çünkü bu savaşlarda sevdiği insanları kaybettiğini söylemişti. Babası da ona hiçbir şey anlatmamıştı. Ulysses annesine birini, herhangi bir düşmanı öldürüp öldürmediğini sorduğunda, annesi ona tek kelime etmeden dakikalarca bakmıştı ve Ulysses gözyaşlarını tutmaya çalışırken bakışlarının sertleştiğini görmüştü. Düşman yoktu Ulysses, sadece hayatta kalmaya çalışan insanlar vardı, susuzluktan ve açlıktan ölen insanlar. Hiçbirimiz Ulysses'e annesine ve babasına ne olduğunu, şimdi nerede olduklarını sormaya cesaret edememiştik, konuşmasını bitirdiğinde başını öne eğmiş, içini çekmiş ve uyumaya gitmişti.

Ani hareketler yapmadan çok dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. Birkaç adım attım, yerde, ortadan ikiye bölünmüş, tahtaları çürümüş kocaman bir haç gördüm. Güneş ışığının süzüldüğü uzun, kırılmamış bir vitray pencere vardı. Mavi ve yeşil renkler ağırlıktaydı ama bu güzelliğin keyfine varamıyordum. Vitray pencerelerin bazılarını kırmış olan ağaç çok eski bir iskelete benziyordu. O anda bunu düşünmedim, sadece hissettim, kelimelere dökemedim ama yalnızlığı tüm boyutlarıyla gördüm, duvarlarda, zeminde, insan eliyle yaratılmış olanı örten bitki örtüsünün eksikliğini. Durdurulamaz, özgür, ilerleyen bir doğa yoktu, sadece o kuru ağaç vardı.

Orada yiyecek bulamayacaktım.

Birden cıvıl cıvıl bir ses duydum. Korktum çünkü uzun zamandır güvercin sesi duymamıştım. Şehirde gördüğümüz sayılı güvercini de sapanla avlardık. Aramızdaki en iyi nişancı Ulysses

idi ama ben de çok iyiydim, neredeyse onun kadar iyi. Fakat sapanım sırt çantamdaydı ve sırt çantamı tarantula çocukların yanında bırakmıştım. Onları ölü bulduğumda, arkadaşlarıma veda ettiğimde, ağlayamadığımda, zaman kazanmak için sırt çantamı geride bıraktım, yetişkinler karıştırabilirdi çantamın içini böylece, ganimeti paylaşabilirlerdi ve ben hayatta kalabilirdim. Koşmak zorundaydım, hafif olmalıydım, ağır bir şey taşıyamazdım, sadece her zaman kemerimde taşıdığım bıçağımı aldım yanıma. Bıçağımı yanımdan hiç ayırmazdım. Bunu bana Ulysses öğretmişti, diğer pek çok şey gibi, avlanmak ya da zarar vermek için nasıl sapan kullanılacağını öğrettiği gibi. Beni kirli, yetersiz beslenmiş, güçsüz bir halde buldu ve kapılarla pencereleri zorlayabilen, en beklenmedik yerlerde yiyecek bulabilen, birbirini iyileştirebilen, birbirine bakabilen küçük pirana çocukları ailesine kabul etti. Bu yüzden yetişkinler bizden nefret ediyordu, onlara bağımlı değildik çünkü, her geçen gün daha da güçleniyorduk çünkü. Onların rakipleriydik, benim güzel çocuklardan oluşan küçük ailemi bu yüzden öldürdüler işte.

Bu sarı sayfa, zamana karşı direnen bu kâğıt şimdi gözyaşlarımın bir kısmıyla lekelenmiş durumda. Kullandığım aşı boyası mürekkep akmasın diye bastırmaya çalıştım gözyaşlarımla. Ama yapamadım. Onlar hakkında yazmak acı veriyor, bu yüzden anımsamıyordum onları zaten, bu yüzden Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ne ulaşmadan önce zihnim boşalmıştı.

Düşen haçtan bir parça kesmeyi ve daha fazla kuş ya da sıçan olması ihtimaline karşı bir sapan yapmayı düşündüm ama o anda küçük, acı dolu bir çığlık duydum ve ağzında kanayan güvercinle Kirke'yi gördüm. Güvercini ondan nasıl çalabilirim diye geçirdim içimden fakat bu çok tehlikeliydi.

Ahşap yuvaya, minyatür bir eve benzeyen o yere döndüm, işe yaramaz bir ev. Görünürdeki siperden Kirke'yi izlemek için kapıyı açık bıraktım. Güvercini çiğnediğini, o küçücük bedeni parçalara ayırdığını gördüm, yeterince eti vardı gerçi. İki

ısırıkla açlığı kandırmak mümkündü. Yemek yerken, beklentiyle parıldayan bir yıldız okyanusu gibi, takımyıldızına benzeyen gözleriyle bana bakmaya devam etti. Ben onun için bir yırtıcıydım, gizli bir tehdit. Benden korkmakta haklıydı. Ne de olsa ben bir tarantula çocuğuydum, bir pirana çocuğu, bir akrep çocuğuydum, bir yılan çocuğu.

Açlık beni içten içe yaralıyor, canımı yakıyordu, tıpkı çatlak çocuklardan oluşan ailemle tanıştığım ve ilk başta terk edilmiş hayvanları avlamak istemediğim zamanlardaki gibi. Kirke'yi avlamayacağımı biliyordum, bana saldırması riskini göze alamazdım. Bir strateji geliştirmeye çalıştım, bir sonraki adımda ne yapacağımı planlamaya çalıştım, Ulysses olsa ne yapardı, onu düşünmeye çalıştım, nereye gideceğimi, nasıl devam edeceğimi bulmaya çalıştım ama muhakeme edemedim, açlık düşüncelerimi kemiriyor, gözlerimi delip geçiyordu. Bu yüzden Kirke'nin yavaş yavaş günah çıkarma odasına yaklaştığını görmedim. Ona bakıyor ama onu görmüyordum.

***

Şimdi yazdığım mürekkep siyah. Hizmetçilerden çaldığım kömürle yaptım. Hücremde yazıyorum, çok geç oldu ama biraz zamanım var. Duvardaki çatlaktan gelen ay ışığı bu karanlık kelimeleri net bir şekilde görmemi sağlıyor.

Bu yerin sessizliği, Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin sessizliği, havada sürünen, boşlukta kıvrılan beyaz bir yılan gibi.

Kirke bana asla zarar vermezdi, gerçi o sırada bunu bilmiyordum. Bıçağa uzandım ama ona saldıramadım çünkü günah çıkarma basamağına bir güvercin parçası bırakmıştı. Bir hediye. Fazla değildi, yine de ateş yakmak için yeterliydi. Eti çürümemiş haç parçalarıyla pişirecektim. Kirke kırık pencerelerden birinin çerçevesine tırmandı ve tüm süreç boyunca beni yukarıdan izledi. Odun toplarken derimi parçalamayayım diye

ellerimi, normalde boynuma taktığım ve sadece bu iş için kullandığım bez parçalarına sardığımı gördü. Tarantula çocukları bana hemen her şeyle, hemen her koşulda ateş yakmayı öğretmişlerdi. Çiğ et yemenin riskli olduğunu biliyordum, öte yandan saatler ve günler süren açlığa da dayanabilirdim. Yanlış yapmak canınıza mal olabilirdi. Endişeye teslim olmak tehlikeliydi.

Kirke her hareketimi dikkatle izliyordu. Katedralin etrafında dolaştım, hasarı gördüm, istemeden bir meleğin kanatlarına bastım, yerdeki kırık heykelin kanatlarına. Bazı banklar sağlamdı ama üzerleri işaretlenmişti, üzerlerinde çizimler ve yazılar vardı. Diğer banklar sökülmüştü, tahtaları yere saçılmıştı. Ateş yakmak için ideal şekle ve kalınlığa sahip bir tanesini ayırdım. Yürümeye devam ettim ve başsız bir heykel gördüm. Taşa oyulmuş cübbenin kıvrımları ve uzun ince elleriyle bir kadına benziyordu.

Başsız kadın (Bir azize? Bir şehit? Bir bakire?) heykelinin yanında, ateş yakmak için tahtaya sürteceğim kuru bir dal buldum. Kadın heykeli, kimsenin zorlayıp açamadığı bir kapısı olan mermer bir platformun üzerindeydi. Ama ben nasıl yapılacağını biliyordum ve nitekim bıçağımla kolayca da açıverdim. İçeride boş vazolar ve küçük metal kâseler vardı. Bunları vaftiz kurnasında bulduğum suyu kaynatmak için kullanacaktım. Yağmur suyu olduğunu tahmin ettim çünkü vaftiz kurnasının üzerindeki tavan kırıktı. Çok yüksekti tavan, erişilmezdi. Maviydi, üzerine küçük altın yıldızlar çizilmişti ama artık parlamıyorlardı.

Biraz ötede, merkezi kubbede devasa çiçekli bir petek oluşturan kirişler gördüm. Zamana, insanlara ve felaketlere dayanmış taş damarlar. Çatının sağlam kalan birkaç parçasından biriydi. Kubbe, artık üzerinde haç bulunmayan ana sunağı koruyordu; haç yerde çürüyordu. Sunağın sağında açık bir kapı gördüm. Dikkatle içeri girdim ama oda tamamen yağmalanmıştı; mobilyalar, eşyalar, pencerelerde camlar ve muhtemelen daha

büyük bir odaya açılan duvarlardan biri yoktu, geriye sadece sütun ve kolonlar kalmıştı.

Vaftiz kurnasına geri döndüm ve kâselerde su topladım. Kaynatılmamış su içemeyeceğimi biliyordum. Ateş her türlü virüsü, paraziti ve bakteriyi öldürmeliydi. Suyun kâselere dolmasını beklerken, ateşi tutuşturmak için bıçağımla çıra kestim. Kuru ağaçtan düşen dalları ve bir süreliğine idare edecek küçük bir ateş yakmaya yetecek kadar odun topladım. Kirke'nin bana verdiği az miktardaki eti temizleyip pişirdim, vaftiz suyunu kaynatıp içtim. Kuru boğazımı yatıştırıp midemi rahatlattım. Gülümsedim. Bu mutluluk muydu bilmiyorum ama ona benzer bir şeydi.

Ateşin sıcaklığını hisseder hissetmez Kirke pencereden aşağı indi. Ateşte en az benim kadar hakkı olduğunu bilmesine rağmen güvenli bir mesafede durdu. Tam da sıcaklığın ona ulaşabileceği ve saldırırsam kaçabileceği bir yerde. Biraz zaman geçmesine izin verdim, ölçülü hareketlerle yavaşça ona yaklaştım ve su kaplarından birini yere koydum.

Benim hediyem.

Önce suyu kokladı, sonra gözlerini benden ayırmadan içti ama birbirimize güvenebileceğimizi biliyorduk. Kimse öldüreceği kişiyi beslemez. Gözlerinin takımyıldızlarında yaşayan yıldızlardan bazıları parlamaya başladı. Ateşin yanında uyuduk.

Ertesi gün katedrali tekrar gözden geçirdim. Kirke beni takip etti, meraklıydı ama mesafesini de koruyordu. Bazı tahtaların altında kırmızı bir bez parçası bulduk, paslı kırmızı. Bezi vücuduma bağladığım bir sırt çantası gibi kullandım. Yemek pişirmek için kullanacağım kâseleri koydum içine. Bir gece önce kaynattığım vaftiz suyunun kalanını küçük bir vazoda saklamıştım. Bir elimde vazo, diğer elimde ateş yakmak için kullandığım çubukla katedralden birlikte çıktık.

***

Günlerdir yazmıyorum, bu kâğıtlara dokunamadım, sanki damarlarımda bir hastalık mayalanıyormuş gibi, sanki kanımda biriken kelimeler bir zehir, toksik bir madde, beni onları dışarı çıkarmaya zorlayacak bir asit salgılıyormuş gibi günlerdir huzursuzum.

Yanıyorlar ve sanki içimde bir kelime çölü oluşuyor, kelimeler sıcak, kuru kuma dönüşüyor, kavurucu parçacıklara ayrışıyor.

Tarantula çocuklar ve Kirke hakkında yazarken neredeyse yakalanıyordum. Hücreme habersizce giren Lucía'ydı, kapıyı bir anda açtı ve gecenin bu kitabının sırrını kurtaran tek şey mumun alevinin sönmüş olmasıydı. Bulutlu bir geceydi, duvardaki çatlaktan sadece karanlık ve mumu söndürecek güçten yoksun sıcak bir esinti süzülüyordu ama Lucía'nın zamansız girişi işimi gördü ve bana acı veren bu anıları saklamak için zaman kazandırdı.

(Yasak kelimeler)

(Kenarları keskin kelimeler)

(Ateşten kelimeler)

Ona fark edilmemeyi nasıl başardığını, Baş Rahibe o saatte koridorları izliyorsa bunun nasıl mümkün olduğunu sordum. Lucía gülümsedi ve şöyle dedi: "İstediğim zaman görünmez olabiliyorum." Sanırım gözlerimi ve ağzımı açtım ve o da gülüp, "Merak etme, çok dikkatliydim, beni kimse görmedi," dedi. Sonra benimle bahçede buluşmak istediğini, benimle konuşması gerektiğini söyledi. Hava çoktan kararmıştı, dışarı çıkmamamız gerekiyordu. Yine de kabul ettim, benimle ne hakkında konuşmak istediğini biliyordum.

Söylentiler, bazılarının deyimiyle eşekarılarının mucizesinden birkaç gün sonra başladı. Diğerleri ise anlatılanların hiçbirinin yaşanmadığını, Lucía'nın herhangi bir gücü olmadığını, eşekarısı korkusunun herkesin algısını değiştirdiğini söyledi (fısıldadı). Ama Lourdes ve müritleri ona cadı, iblislerin

metresi, şeytan, ruh yiyici, karanlığın kraliçesi demeye başladılar. Bunu koridorlarda fısıldıyorlar, çarşaflarını kara toprak ve kanla boyuyor, kuru dallardan yapılmış ve dışkı bulaşmış iplerle bağlanmış figürler bırakıyorlar. O göründüğünde sessiz kalıyorlar, başlarını eğiyorlar, asla gözlerinin içine bakmıyorlar.

Hücremden çıkmadan ve koridorlarda yürümeden önce mutlak bir sessizlik olmasını bekledim. Yalnız kalmak için. İhtiyatlı hareketlerle siyah oymalı ahşap kapıya ulaştım. Başımı kapıya yasladım ve uzun bir süre hiçbir şey duymadım, Aydınlanmışlar'ın varlığını belli edecek hiçbir şey. (Tanrı'nın ağzından çıkan kelimeleri duymak nasıl bir şey olacak? Küçük, geçici patlamalar mı olacaklar? Ölüm onun dilinde mi salınacak?)

Tanrı'nın karnı aç.

Diğer taraftan biri çığlık attı. Tiz, yaralayıcı bir çığlık gibiydi. Bir miyavlama mı? Cam çiğnemeye çalışan bir Aydınlanmış mı? Korktum.

~~O anda kendime neden Aydınlanmış olmak istediğimi sordum. Bir ışık elçisi olmak mı istiyordum? Kilit altında yaşamak? Tanrı ile bu kirlenmiş dünya arasında aracı olmak?~~ Yardımım, ~~katılımım gerekli miydi? Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nden kaçmak, viran topraklarda ölmek demektir. Bu kutsanmış mekânın mucizeleri gerçek mi ki? Yoksa bizi buna inandıran delilik deresinin suyu mu? Sorgulamak çölde yaşamak anlamına gelir.~~ Tanrı'nın ~~olmadığı bir cennette?~~

Kapının arkasında bir çığlık daha. Kuru bir çığlık, duyulmaması için atılan bir çığlık. Koşa koşa kaçtım.

Lucía'yı bahçenin bitip ~~ormanın~~ çalılığın başladığı yerde buldum. Gece iyice bastırmıştı. Kollarını kaldırmış gökyüzüne baktığını gördüm, yoğun bulutların dolunayın görünmesini sağlamak için nasıl ayrıldığını gördüm; hareketsizliğinde nasıl buz gibi bir güzellik yansıttığını açıkça görebiliyordum, ilk konuştuğumuz gece gördüğümün aynısı. Yıldızlara bakıyordu.

Lucía her şeyden habersizdi, sanki Soyut Boyut'ta, havanın ardında, Baş Rahibe'nin bize söylediğine göre bir daha asla görmediğimiz seçilmişlerin gittiği yerde hapsolmuş gibiydi. Bazıları onların karanlık mesajları deşifre eden, Tanrı'mızın gerçek işaretlerini yanlış Tanrı'nın, sahte oğulun ve olumsuz annenin işaretleriyle karıştıran seçilmiş kişiler olduğunu söylüyor. Lucía'nın bedeni, tatlı kokusu, o mavi uçurum oradaydı fakat kendisi orada değildi.

Yaklaştım ama ayak seslerimi duymadı. Onunla konuştum: Lucía, işte buradayım, dedim ama dalgın dalgın gökyüzüne bakmaya, ayın beyaz enerjisini, yıldızların korkutucu ışıltısını içine çekmeye devam etti. Kar beyazı güzelliğinin beni yakacağından korkarak parmak uçlarımla ona yavaşça dokundum. Bana gülümseyerek baktı, elimi tuttu, çalılıklara doğru yürüdük.

***

Bundan sonrasını nasıl yazabilirim? Eğer biri bu kâğıtları bulursa, Baş Rahibe parmaklarımı kıracak, gözlerimi oyacak, beni kırbaçla lime lime edecek, daha önce hiç tatmadığım acılar içinde ölmeye, kefaretimi kanımla ödemeye zorlayacak. Bu yüzden önceki kâğıtları yırtıp yaktım, toprağın altında ağzı açık olandan, asiden, itaatsizden, Helena'dan bahsettiğim kâğıtları. Bu yüzden ona ihanet ettim. Bu yüzden onu diri diri gömdüler. Bu yüzden yeniden yazmaya başladım, bu yüzden risk aldım: onu unutmamak, bu kelimelerin içinde, bir hayatı, bir ânı, bir dünyayı yakalama girişiminin içinde, onun kokusunu, tatlı bir zehir gibi, kutsal bir ateş gibi olan o kokuyu saklamak için.

Hizmetçiler yine hücrelerimizi teftiş ettiler, bu sefer öngöremedim. Yarım ağızla gülümsemeler, mırıldanmalar yoktu ya da ben Lucía'yla olanlara daldığımdan fark etmemiştim. Bir gün önce bu gece kitabını temizlik malzemelerinin bulunduğu odadaki odunların altına saklamıştım ama bazen hücremde ya da

kuşağımla bağlayıp, kalbimin yanında saklıyorum. Her geçen gün sayfa sayısı artıyor, her geçen gün daha tehlikeli bir hal alıyor, güvenli saklanma yerleri keşfetmek her geçen gün daha da zorlaşıyor. Neredeyse yakalanıyordum. Gardiyanlar hücremde hiçbir zaman hiçbir şey bulamadıklarından ve Baş Rahibe'nin verdiği cezalar burunlarında tüttüğünden bana büyük bir küçümsemeyle bakıyorlar. Bir önceki teftişteki aynı hizmetçi gözlerini çatlağa dikmişti. Dikkatle inceledi ve gözlerini bana dikip sessizce güldükten sonra Baş Rahibe'yi çağırdı. Baş Rahibe gümbür gümbür, heybetli adımlarla göründü ve çatlağa pek de ilgilenmeden baktı. Sonra hizmetçinin dişsiz ağzına vurdu ve ona saçma sapan şeylerle zamanını boşa harcamamasını söyledi. Hizmetçinin bana nefretle baktığını hissettim ama bunu görmedim çünkü her zaman yapmamız gerektiği gibi başımı eğmiş yere bakıyordum.

Benim hücremde bu kâğıtları bulamadılar ama María de las Soledades'in hücresinde kilden yapılmış bir haç buldular. Bana tüm hizmetçiler onu sırayla tekmelerken María de las Soledades'in ağlamadığını söylediler. Haftalar önce konuşmayı bıraktı. Ağzındaki enfeksiyon mucizevi bir şekilde iyileşmiş ama yüzünü deforme etmişti. Hizmetçiler onu isteksizce tekmelemişlerdi çünkü ne çığlıklar ne de gözyaşları vardı, sadece sessiz bir beden. Haçı kırmış ve ona yanlış Tanrı'ya, sahte oğula ve olumsuz anneye tapanların beladan başka bir şey bulamayacaklarını haykırmışlardı. Biz değersiz kadınlardan bazıları, hücresinde yerde kıvrılmış yatan María de las Soledades'e bakmak için toplandık ama kimse onu kaldırmadı. Hepimiz oradan ayrıldık. Bazıları ona tükürdü. Lucía hariç. Lucía onun başını okşadı, kalkmasına yardım etti ve onu yatağına taşıdı.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra hepimiz María de las Soledades'in kâsesinden iki antenin nasıl çıktığını, bir hamamböceğinin koyu kırmızı, neredeyse siyah gövdesinin o topak

topak beyaz karışımdan nasıl çıktığını gördüğümüzde bize söyledikleri buydu. María de las Soledades ona baktı ve hamamböceğinin hareket etmeye, kendini kurtarmaya, o yoğun beyazlıktan çıkmaya çalışmasını umursamadan yemeye devam etti. Lourdes ağzını kapattı çünkü gülüyordu. Lucía, María de las Soledades'ten kâseyi aldı, antenlerden birini iki parmağıyla yakaladı ve yarı ölü hamamböceğini Lourdes'e doğru fırlattı. Kimse kıpırdamadı, kimse bir şey söylemedi. Herkes Lucía'ya biraz tiksinti ve hayranlıkla baktı. Ağaçların arasında yaşananlardan sonra ne yapacağımı ya da ne hissedeceğimi bilmiyordum. Hâlâ tüm bunların bir rüya, bir yanılsama olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Daha sonra Lucía'ya cadının yanı sıra hamamböceği de demeye başladılar.

***

Karanlığın içine, ağaçların arasına daldık. Lucía beni elimden tutup götürdü, ay ışığı ona rehberlik ediyormuş gibiydi, sanki yolu biliyordu.

Çalılıklara, evcilleşmemiş olanları gömdükleri alana girdik.

Birdenbire durduk. Lucía gözlerini belirsiz bir noktaya dikip kımıltısız kalakaldı. İlk başta orada oturacağımızı düşündüm ama sonra havada hareket eden bir ışık noktası gördüm. Sayıkladığımı, birinin bana delilik deresinden su içirdiğini hissettim. Gördüğüm şeyin bir ateşböceği olduğunu anlamam uzun sürdü. Altın rengi ışığı parlıyor, soluyor ve tekrar parlıyordu, gecenin içinde atan küçük, ateşten bir kalp gibi tıpkı. Ağzımız açıktı ama ikimiz de tek kelime etmedik.

Sessizce ağladım, çünkü kutsal bir anı yakalayabilecek hiçbir kelime yoktur. Görkemli bir şeyin huzurundayken ne söylenir ki? Bir ateşböceği görmeyeli onlarca yıl olmuştu. Annem bana onlardan bahsetmişti, babası da nesilden nesle aktarılan

bir efsane gibi anneme bahsetmişti onlardan. Büyükbabasının annemin babasına, babasının da anneme anlattığına göre pestisitler onları yok etmiş. Ama işte oradaydı, küçük ve güçlüydü. Diz çöktüm, Lucía da aynısını yaptı. Gecenin içinde, siyah ağaçların arasından parlaya parlaya uçmasını izledik, ta ki gözden kaybolana kadar. İşte o zaman Lucía yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Daha önce hiç kimse beni öpmemişti; hiç kimse dilini boynumda ve dudaklarımda bu kadar yavaşça gezdirmemişti. Uçurumdan geri dönememe korkusuyla ona dokunmaya cesaret edemedim, ama o benim şaşkınlığıma ya da teslimiyetime aldırmadı, cübbemi kaldırmaya, sonra da çıkarmaya başladı. Bunu kendinden emin ve yumuşak bir şekilde yaptı.

Kör ay ışığında soydu beni, ağaçların arasında soydu.

Başka bir tenin tadını hiç hissetmemiştim; hiç kimse beni nefessiz, soluksuz, irade gücümden yoksun, düşkün, başkasının insafına kalmış bir halde bırakmamıştı; daha önce hiç savunmasız ve açık olabilmek için gözlerimi kapatmamıştım.

Cübbesini göğüslerine kadar kaldırdım, beyaz geyik karnını, karanlık geceyi öptüm.

Uzun siyah saçlarının yumuşaklığını tenimde hissettim. Parmak uçlarıyla sırtıma dokunurken gözlerimin içine baktı ve diliyle ağzımı araladı. Okşamaları kanımın altında parlayan kıvılcımlardı,

sudan

havadan

rüzgârdan

oluşan bir yangın gibi bedenime bir elektrik yayıldı.

Cübbesini çıkardım ve dilimi aynı yavaşlıkla göğüs uçlarında, ağzında gezdirdim. Daha önce hiç kimse beni titretmemişti; hiç kimse kasıklarımı ısırmamıştı: çok yavaş, okşarcasına bir ısırık.

Ateşli ve tatlı kokusunu içime çektim ve mavi cennetin gözümü kamaştırdığını, beni sardığını, uçuruma atıldığımı, okşamalarının beni zevkten un ufak ettiğini hissettim çünkü iç evrenine girmeme izin vermişti, çünkü birlikte yanıyorduk ve birlikte bir güzellik yaratıyorduk, tam o an gözlerimi açtım ve mümkün olmayacak bir şey gördüm: Binlerce ateşböceği, gecede titreşen, karanlıkta dans eden küçük altın ışıklar sarmıştı etrafımızı. Lucía saçımdan tutup bedenini bedenime bastırdı, tenini, dudaklarını. Birlikte çığlık atmak, birbirimizin içinde kaybolmak için gözlerimizi kapattık, açtığımızda ateşböcekleri artık orada değildi. Ama ışık vardı.

Bizim ışığımız.

***

Bu kâğıtları yakmayı ya da önceki itirafları yırtmayı ciddi ciddi geçirdim aklımdan. Ama artık ne Baş Rahibe'nin bana zevkle işkence etmesi ne de değersizlerin beni hor görmesi umurumda.

Umursadığım tek şey Lucía.

Çırılçıplak kaldık öyle, başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinledim. İç içe geçmiş dallara, karanlık gökyüzüne ve yıldızlara baktık.

Ona ateşböceklerinin de eşekarıları ve közde yaşananlar gibi onun mucizelerinden biri olması gerektiğini söyledim. Bunun nasıl mümkün olabildiğini sordum. Dünya yoksa, bu yerin dışında hiçbir şey yoksa...

Sırtımı okşarken, Lucía kurtların o yarı saydam sarısıyla, güneşin kalbine dokunmaya eşdeğer olan o altın sesiyle konuştu. "Gerçek, bir küredir," diye fısıldadı. "Onu asla bütünüyle, tam olarak göremeyiz, düşüncelerimizin arasından, boğazımızdan aşağı kayar."

Ağzıma çok yakın ama dokunmadan konuşmaya devam etti: "Gerçek değişkendir, sıkışır, kendi kendini imha eder ve bir mermi gücüne sahiptir. Öldürücü olabilir."

Bunu bana neden söylediğini sormaya çalıştım ama parmağını dudaklarıma götürüp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu: "Gerçek, o küre, içinde bozuk, gereksiz gibi görünen ama mekanizmanın çalışması için hayati önem taşıyan bir dişli gibi farklı bir ritimde dönen yalanı da barındırıyor. Zor olan, kürenin içindeki yalanı keşfetmek."

Sonra sessizliğe büründük. Lucía yıldızlara dokunmak istercesine kolunu gökyüzüne doğru uzattı. "Biz ayın kızlarıyız," dedi. Beni öptü ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Sadece ona bakabildim, sadece parmak uçlarımla onu yavaşça okşayabildim, her saniyeye tutunmaya çalıştım, ânın ellerimin arasında kalakalmasını istedim.

Giyindik ve işte o zaman, içinde kovuk olan ağacın yanında olduğumuzu fark ettim. Gittikçe yaklaşıyormuş gibi görünen yıldızların ve ayın ışığıyla aydınlanan bu kovuğu ona gösterdim, o da bana buranın bizim gizli yerimiz olabileceğini söyledi. Mahrem yerimiz. İçeri girip bana gelmemi işaret etti. Dip dibeydik, neredeyse başka hiç yer yoktu. Ağacın içinde, gece gibi kokan o karanlık kovukta, gizli saklı bir şeyin içinde öpüştük. Beni kucakladı ve kendimi kadim bir tapınağın, odun ve özsuyundan oluşan bir katedralin içinde hissettim.

"Ağaçlar, bitkiler, mantarlar ses çıkarır, her birinin kendi melodisi vardır," dedi bana. "Tamamen odaklanırsam duyabiliyorum. Bu ağacın hüzünlü bir melodisi var, mahzun ritmi. Ama güzel, çok ciddi, sanki bütün bir hayat toprağın içinde atıyormuş gibi."

Sonra el ele yürüdük ve gökyüzünün hâlâ siyah olduğunu, yıldızların hâlâ göründüğünü, ancak yavaş yavaş bir parlaklığın

belirmeye başladığını fark ettik. Altın saat. Havada, erken ilkbaharın soğuğuyla korunan yaz kokusu vardı ya da soğuğun içinde yahut ardında, meydan okumaya hazır, gizli varlığıyla gelişini beklememizi sağlayan, filizlenen bir yaz.

Yoksa mutluluğun kokusu muydu bu?

Saklana saklana, temkinli bir şekilde hücrelerimize döndük.

***

Lucía içimde yeni bir susuzluk uyandırdı.

Şimdi, şu anda, bir vahiy gibi, bedenimin onun sesini duymayı bekleyeceğini anlıyorum.

İlelebet.

Ve bunu yazarken, çatlaktan gelen ilk ışıkla birlikte, onun sözlerini düşünüyor ve telaşlanıyorum. Lucía'nın neredeyse duyulamayan sesleri duyma, mucizeler gerçekleştirme yeteneğinden rahatsızım -değersizlerin söylediği bu en azından- Baş Rahibe'nin giderek artan ilgisinden dehşete düşüyorum. Tüm göstergeler onun seçilmiş ya da Aydınlanmış adayı olabileceğini gösteriyor ama henüz çok erken. Şimdi seçilemez.

Olamaz.

Hayır

H

***

Bize Aydınlanmak için kötülük alıcısı, yalan deposu, pisliğin kızları, adabın düşmanları, doğanın büyük hatası, bilgeliğe ve erdeme ihanet eden, mahvoluşun çocukları olmayı bırakmamız gerektiğini, kanımızdaki balçığı akıtmamız gerektiğini söyledi. Bileklerimdeki damarlara baktım, balçık kelimesi balı çağrıştırdı bana, Kirke'mi hatırladım.

Büyücüm benim.

Katedralden ayrıldık ve günlerce, aylarca, yıllarca yürüdük. Terk edilmiş arabalarda, boş evlerde uyuduk. Ne mobilya ne de yiyecek bulabildik, sadece kırık duvarlar ve pencereler vardı. Bizden önce pek çokları geçmişti buralardan. Kapıları zorladım, sıçan, güvercin ve ara sıra sincap parçaları pişirdim. Toprağı kazdım ama hiçbir şey bulamadım. Ölü solucanlar. Toprak kuruydu, yetersiz beslenmişti, kansızdı, ölüyordu, boştu. Kaynatabildiğim suyu, tamamen kirlenmemiş suyu, terk edilmiş yerlerde, kilitlerini açamadıkları yerlerde bulduğumuz suyu, yağmur yağdığında topladığımız suyu Kirke'yle paylaştım. Kilometreler boyunca hiç kimseyle karşılaşmadık ve canımızı yakan bir güneşin altında yürüdük. İnsanlar açlıktan ölüyordu, hayvanlar açlıktan ölüyordu. Açlıktan ölenler, susuzluktan ölenler, işe yaramaz dilleri dışarıda ve gözleri açık ölenler, öfkeden ölenler, kuru toprakta ölenler.

Kilometrelerce yürüdükten sonra bir zamanlar kumsal olan bir yere geldik. Ama deniz yoktu. Sıcak kumda deniz hayvanlarının kalıntılarını, kaplumbağa ve yengeç kabuklarını, martı ve balık iskeletlerini bulduk. Kirke bir süre boş bir deniz kabuğuyla oynadı. Annem bana deniz kabuğunda dalgaların sesini duyabileceğimi söylemişti, Kirke oynamayı bıraktığında kabuğu kulağıma götürdüm ama hiçbir şey duymadım. Oturdum ve artık bir çöle dönüşmüş olan uçsuz bucaksız sahile baktım. Hava sıcak olmasına rağmen buz gibi bir esinti hissettim. Güzel ve taze bir şey kokuyordu, tuz ve hareket... Deniz miydi bu? Uzakta karaya oturmuş siyah bir gemi vardı.

Bir gün çok az evin olduğu küçük bir köye girdik. Daha önce başka köyleri de keşfetmiştik. Bunun önemli olduğunu biliyorduk çünkü her zaman bir şeyler bulurduk, titizdik. Eski bir evde, bir konakta, neredeyse hiç kitap kalmamış bir kütüphanenin içine gizlenmiş gizli bir kapı keşfetmiştim. Kapının arkasında başka bir oda daha vardı ve o odada da üzerinde kırmızı kadife masa örtüsü olan bir masa ve zorlayarak açtığım oymalı ahşap

bir kutu vardı, içinde de mücevherler. Bir zamanlar çok değerli olan renkli kristaller. O zamanlar taşımak istemediğim bir yüktüler, onları elime almıştım, ağır, güzel, işe yaramazdılar. Bir de toz dolu bir şişe vardı. Etiketinde şarap olduğu yazıyordu. Bıçağımla mantarı çıkarmayı başarmış ve daha ilk yudumda tükürmüştüm.

Bu yeni köyde, küçük köyde, kapıların kilitleri kırılmıştı, hiçbir şey bulamayacağımızı biliyorduk, ama yine de kullanabileceğimiz bir şey, yiyecek, bir kutu ya da bir şişe su olup olmadığını görmek için ev ev dolaştık. Evlerden birinde, kırmızıya boyanmış tek evde, duvarlarda asılı tablolar vardı; yalınayak, kirli, iri gözleri yaşlı ve ellerinde bir parça ekmek olan çocukların tabloları. Kimse onlara dokunmamıştı. Kirke etrafı keşfederken ben de uzun uzun onlara baktım. Sessizdim. Hareket edemiyordum, o üzgün, aç çocuklar beni hipnotize ediyor, felç ediyordu. Ne tür bir insan bu tabloları asar da her gün onlara bakar, merak ettim. O anda, işe yaramaz görüntülerle dolu o boş evde dururken sadece öfke hissettim, korkunç bir öfke. Ayrıca tiksinti de hissettim ama sebebini anlayamadım. Bıçağımla tabloları kesmeye başladım, tüm resimleri, iri gözleri yaşlı tüm çocukları bıçağımla deforme ediyor ve bunu yaparken ağlıyor, anlamsız şeyler haykırıyordum, yorgunluğumu haykırıyordum aslında, bir parçacık ekmeğim olmadığı için ağlıyordum, kimse benim gerçekliğimi resmedip de bir resim olarak duvara asmayacağı için ağlıyordum. Kirke keşfi bırakmıştı ve sanki çaresizliğimi anlamış gibi sessizce bana eşlik ediyordu.

Bahçeye çıktık ya da eskiden bahçe olan ama şimdi kuru ağaçlarla dolu çorak bir alana. Sakinleşmeye, ağlamayı bırakmaya ihtiyacım vardı. Yere oturdum. Kirke ağaçlardan birine tırmandı ve onu yüksek dallardan birinden sarkan bir bal peteğine vururken gördüm. Kirke'nin adı henüz Kirke değildi. Henüz benim sihirbazım değildi. Ayağa kalktım ve sanki beni dinleyecekmiş, sanki söylediğim herhangi bir şeyi anlayabilecekmiş

gibi aşağı inmesi için bağırdım. Peteğe zarar verirse ölebileceğimizi biliyordum; bunu, bana bir insanı kaç arının sokmasının öldürebileceğini soran tarantula çocuklara okuduğum bir kitaptan öğrenmiştim. Bir çocuğu beş yüz sokma öldürebilir, demiştim onlara. Beş yüz sokmanın ne demek olduğunu bilmiyorlardı ama onlara bir kovanda otuz bin kadar arı olabileceğini anlatmıştım. Tek bir kovan hepimizi öldürmeye yeterdi ve geriye hâlâ sokacak binlerce arı kalırdı; hem de bir sürü çocuğu sokacak kadar.

Kirke beni görmezden geldi. Petek düşüp ikiye ayrıldı ama içi boştu. Bazı gözlerde bal vardı, onu yiyebileceğimi biliyordum, çünkü bal asla miadını doldurmazdı. Bunu tarantula çocuklarına da okumuş, sonsuz bir yiyecek demiştim onlara. "Sonsuzluk nedir?" diye sormuşlardı bana. "Hep süren bir şey," diye cevaplamıştım cevaplamasına ama sonra tereddüt etmiştim. Çünkü dünyanın miadı doluyordu, çünkü dünya da yok olabilirdi. Ama o zamanlar bunu şimdi, yavaş yavaş tükenen bir mumun ışığında yazarken yaptığım gibi, düşünmüyordum; dışarıda yağmur yağıyor ve gökyüzü siyah. Artık asit yağmurundan korkulmuyor, zira Lucía kendini feda etti ve Aydınlanmışlar, ışığın elçileri, bu yağmurun zararsız olduğuna hükmettiler. "İnanç yoksa sığınak da yoktur," dediler. Hizmetçilerle beraber bahçeye koyduğumuz kovalara çarpan suyun sesini duyuyorum.

O gün, bal günü, sadece kafa yordum, öyle net bir fikre varamadım. Bıçağımın ucuyla kurtarabildiğim azıcık balı alıp ağaçtan çoktan inmiş olan, merak içindeki Kirke'ye verdim önce. Balı israf etmemeye çok dikkat ederek yedik; bir daha ne zaman beslenebileceğimizi bilmiyorduk. Kirke bıçağımın ucundaki payını yaladı. Güven konusunda vardığımız nokta buydu. Bazen, çok yorulmasın diye, varlığını daha çok hissedebileyim diye onu kucağıma ya da omuzlarıma alıyordum. Hâlâ aç, ama geçiciliğiyle ebedi olan bir lezzeti tatmanın mutluluğuyla köyün geri kalanını keşfe çıktık.

Evlerden birinin kapısı kilitliydi. Köy boş göründüğünden bu durum dikkatimi çekmişti. Bıçağımla kapıyı zorladım, oldukça kolay açıldı. İçeri girdim, duyabileceğim her sese kulak kabartmıştım, vahşi biriyle, öldürmeye hazır bir yetişkinle karşılaşma ihtimaline karşı dikkatliydim. Dışarısı sıcaktı, bu yüzden evin soğuğu daha bir hissediliyordu. Kirke de bunu hissetmişti, kuyruğunu şişirerek yürüyordu, dişlerini gösteriyordu, sanki bu yerde garip bir şey, gizli bir tehdit olduğunu biliyormuş gibi tüyleri diken dikendi.

Gezdiğimiz diğer evler gibi burası da kirli ve boştu ama sürekli bir ses duyuyorduk. Tahta gıcırtısına benziyordu. Bir zamanlar gerçek ağaçların bulunduğu bir yere bakan pencereleri açık bir odaya girdik. Şimdi metal bir ağaca bakıyordu pencereler, uzun zamandır ilk kez karşılaşıyordum bu tür bir ağaçla. Sadece varlıklı insanların satın alabildiği bu cihazlar havayı temizliyordu ve nesli tükenmekte olan gerçeklerinin yerini almaları amaçlanmıştı. Ama elektrik olmadan pek işe yaramıyorlardı. Ulysses bana ~~metal orman~~ olan bir yerin yakınında yaşadığını söylemişti.

Şimdi o kelimeyi neden yazamadığımı biliyorum.

~~Or~~

~~Orma~~

~~Orman.~~

Şimdi ~~metal bir orman~~da olanları hatırlıyorum, bulanık, kaotik bir şekilde hatırlıyorum. Aklımda sadece acı var. Olanları henüz yazamıyorum. Bu sayfalar gözyaşlarımla lekelendi. Harfler silinmiş. Durmam gerek.

Canım acıyor.

Vücudun her yerinde parlayan, kana işkence eden, kemiklere yapışan bir acıdan nasıl kurtulunur?

***

Ama öncesinde neler olduğunu, o odada neler gördüğümüzü, kimi ya da neyi gördüğümüzü anlatmak istiyorum.

Oda genişti ve neredeyse boştu. Açık pencerelerden içeri giren ışık sadece tek bir sandalye olduğunu görmemize olanak sağladı. Buz gibi bir soğuk hissettik, ölü bahçenin ortasından anormal bir rüzgâr esiyordu. Sallanan sandalye hareket ediyordu

geri
ve
ileri,
geri
ve
ileri.

O sürekli ses, akortsuz bir müziğe benzeyen ses buydu.

geri
ve
ileri,
geri
ve
ileri.

Boş duvarlar tarafından güçlendirilen hastalıklı bir melodi.

Kirke korkuyla arkasını döndü ama ben yaklaştım. İlk gördüğüm şey gözleri kapalı bir kadındı, bir hayvan derisiyle kundaklanmış bir bebeği emziriyormuş gibi görünüyordu, ama sonra daha yakından baktım. Göğsündeki şey bir sıçana benziyordu fakat daha büyük bir şeydi, dişleri ve sıçan kuyruğu vardı. O şeyi özenle kucaklamış sallıyordu, kendisini yiyen o şeyi. Ağzımı kapatarak uzaklaştım çünkü çığlık atmak istemiyordum, o şey bana baksın istemiyordum. Kirke yavaşça yaklaştı,

saldırmaya hazırdı ve o şey, yemeyi bırakıp dişlerini gösterdi. Kanlı dişlerini. Sanırım hırladı ya da boğuk bir kahkahaya benzer bir ses çıkardı. Kadın gözleri kapalı sallanmaya devam etti,

geri
ve
ileri,
geri
ve
ileri.

Ağzını açmadan, bize bakmadan çok hüzünlü bir melodi mırıldanmaya başladı, bir yandan da beyaz suratlı, siyah kulaklı, upuzun burunlu, kadının etini yiyen dişleri olan o hayvanın, o koca sıçanın kafasına vuruyordu. O şey et yiyordu, ılık, sıcak et, et tüketiyordu, yemek yiyordu, o şey. O şey, o hayvan, bir an yemeyi bıraktı ve bize öfkeyle baktı, canımızı yakmaya hazırdı. Gözleri simsiyahtı ve sanki camdan yapılmış gibi parlıyorlardı. Kirke'ye yapıştığım gibi oradan koşarak uzaklaştım.

Çaresiz, nefes nefese, ana caddeden, tek caddeden, ağaçsız, toprak bir yoldan kaçtım, Kirke kollarımda kıvranıyordu; onu aniden yakalamamdan hoşlanmamıştı. Sonra onu bıraktım ve sakinleşmek, dehşetten uzaklaşmak, gördüklerimizi anlamaya çalışmak için yürüdük.

O köyden ayrılmadık, keşfimize devam etmeliydik: Yiyeceğe ihtiyacımız vardı.

Başka bir boş evin arka bahçesinde, bir ipe asılı giysiler bulduk. Güneş ve rüzgârla yıpranmışlardı. Üzerlerinde delikler vardı. Parçalar yırtık bayraklar gibi sallanıyordu. Tozdan ve ara sıra yağan yağmurlardan kirlenmiş, asit yağmuruyla yanmışlardı. İnsanlar artık çamaşırlarını yıkamadıkları ya da su

tasarrufu yapma mecburiyetiyle giderek daha az yıkadıkları için ipte asılı çamaşır görmeyeli yıllar olmuştu. Ama kıyafetlerini kirli nehirlerde yıkayanlar ya da kirli kıyafetlerini havalandırmak, ağartmak veya dezenfekte etmek için güneşe asanlar vardı.

Oturdum ve renklerin yamalı bohçasını izledim. Bu sabit ritimde, hareketten oluşan bu melodide beni sakinleştiren bir şey vardı.

Kadını düşündüm, onu kurtarmayı düşündüm ama bunun bir anlamı yoktu. Hezeyanında çoktan kaybolmuştu, canavar sıçan onu öldürüyordu.

Kollarımı bacaklarıma doladım, başımı kollarımın arasına sakladım ve bedenimi ileri geri salladım. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı ama ağladım. Öfkeden ağladım, yorgunluktan, çaresizlikten ağladım, annemin bana sarılışını ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlayarak ağladım.

O sırada Kirke bana bir hediye getirdi. Bir hamamböceği yakalamıştı ve onu yarı ölü halde bacaklarımın yanına bıraktığında neredeyse tiksintiyle çığlık atacaktım ama onu gücendirmek istemediğim ve o şeyin, o hayvanın beni duymasını istemediğim için ağzımı kapattım. Ondan epey uzaktaydık, aramızda bir sürü ev vardı fakat kadını bir türlü aklımdan atamıyordum. Hamamböceği sanki titriyormuş gibi bacaklarını güç bela oynatıyordu.

Benim yemediğimi gören Kirke, kaçmaya çalışan ama fazla uzaklaşamayan böcekle biraz oynadı. Kovalamaktan yorulunca da onu yedi. O anda aklıma Kirke ismi geldi. Erkek arkadaşı için çikolatalar, hamamböcekli çikolatalar yapan bir kadının hikâyesinden bölümler okuduğumda tarantula çocuklarının yüzlerindeki hayranlığı hatırladım. Annemin bana insanları hayvana dönüştürebilen bir büyücü kadından bahsettiğini de hatırladım. Annemin anlattığına göre, o güneşin kızıymış,

sihirli iksirler hazırlamayı biliyormuş ve tıp konusunda da bilgisi enginmiş. Bir ~~ormanda~~ yaşarmış ve evi onu koruyan aslanlar ve kurtlarla çevriliymiş. Onu güçlü, yenilmez hayal ederdim. "Kirke olmak istiyorum, bir sihirbaz, bir büyücü olmak istiyorum," dedim anneme, her seferinde bir keşif olan o kahkahayla güldü, güldüğünde sanki etrafındaki hava, sanki tüm ev, renkler, dünya daha bir parlıyordu.

Kirke, sessiz ışıklardan oluşan okyanusları andıran gözleriyle bana baktı. "Kirke, büyücü kadın," dedim. İlk defa bana yaklaştı ve yavaşça, birbirine doladığım bacaklarımın arasına oturdu. Ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Ona dokunmak istemiyordum, korkup gitmesini istemiyordum. Parmaklarımı ağır ağır yaklaştırıp onu okşadım. Vücudu bir titreşim yaymaya başladı, bir büyücü tarafından yaratılan büyülü bir ses ve o anda iki kişilik bir ekip olduğumuzu hissettim.

***

~~Orman.~~

~~Orman.~~

~~Metal orman.~~

***

Bu sayfalar günlerdir bir parkenin altında korunaklı bir şekilde duruyor. Günlerdir yazmıyorum.

Günlerdir Lucía ve ben geceleri gizlice dışarı çıkıyoruz, biri bizi görürse diye önlem olarak peçelerimizi takıyoruz, ağacımızda saklanıyoruz, bana bazı çiçeklerin çıkardığı sesi anlatıyor, bir zamanlar sahip olduğu bir bahçedeki çiçeklerin sesini, mutlu bir dans gibiymiş, çanlar çalıyormuş gibi. Bana bitkilerin, hayvanların, doğanın elementlerinin her birinin gizli bir ismi olduğunu, her birinin, her çiçeğin taç yapraklarında yaratılış tarafından kendisine verilen gizli ismi sakladığını söyledi.

"Bu ismi bilmek, titreşimini duymak, sana gerçek dünyayı ifşa eden şeydir." "Sen duyuyor musun?" diye sordum ona. "Bazen," dedi. "Gerçek dünya nasıl bir yer?" "Tıpkı bunun gibi, ama daha iyi. Büyüleyici. Çok güzel."

Günlerdir, belki de haftalardır sadece onunla buluşmayı bekler oldum. Günlerdir, haftalardır, saatlerdir beklediğim tek şey onun sarı sesi, o kurt sözcükleri. Günlerdir sadece onun tenine dokunmak istiyorum, onun o havadaki kuş kokusunu hissetmek istiyorum sadece.

Lucía'nın geceleri hamamböceğine dönüşen bir cadı olduğu söylentilerine karşı bağışıklık kazandık artık. Çünkü yalanlar evrim geçirir, şekil değiştirir, büyür. Aldatmaca, kendini yiyen görünmez bir yılan gibi bizi sarıyor. Peki yılanın midesindeki, kendi içindeki yılan nereye gidiyor?

Değersizler ve hizmetçiler Lucía'ya korku ve öfkeyle, hayranlık ve panikle bakıyorlar.

Gün boyu dikkatleri üzerimize çekmeyiz, saklanırız ki değersizler ve hizmetçiler görmesin, geceleri artık orada olmayan çiçeklerin sesine dönüştüğümüzü, kelimeler olmadan, sadece dokunuşumuzla her birimizin teninde titreşen gizli ismi keşfetmeye çalıştığımızı bilmesinler. Öyle davranıyoruz ki, Baş Rahibe birbirimizin bedeninin her santimini tanıdığımızdan şüphelenmesin. Dudaklarımız neredeyse birbirine değerken, öpüşmeden, dokunmadan, daha fazla dayanamayana kadar birbirimize fısıldadığımız kelimeleri değersizler bilmesin diye rol yapar, normal davranırız. Kelimeler bizi sarar, okşar, bedenlerimizde akan yumuşacık bir nehir gibidirler. Göğe Yükseliş Şapeli'nde, birlikte oturduğumuz o pek az seferde parmaklarımız birbirine değiyor, o da ancak cübbelerimiz üzerlerini örtüyorsa. Yemek sırasında ayrı ayrı oturuyoruz, diğerleri uyuduğunda birlikte ve çıplak olacağımızı, ağacımızda birlikte olacağımızı düşünerek birbirimizi görmezden geliyoruz.

Bir şeylerden şüphelenen tek kişinin Lourdes olduğunu biliyorum. O siyah, zehirli böcek ellerini yavaşça hareket ettirirken bize sessiz sessiz bakıyor.

***

Metal orman.

Ağacımızda Lucía'ya metal ormanda yaşananları anlattım.

Birbirimize sarılıp ağladık. Çok yavaşça saçlarıma dokunarak beni teselli etti. Kirke için ağladık, bir zamanlar olduğum o küçük kız için, azalmayan, hâlâ içimde, derinlerde olan acı için, hiçbirini hatırlayamadığım onca yıl için, bana yapılanların hiçbirini, Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ne gelmeden önce yaşadıklarımın hiçbirini hatırlayamadığım için.

***

Lucía'ya köyden ayrıldığımızı, hayvandan, o şeyden, üzgün kadından uzaklaştığımızı söyledim. Günlerce yiyecek, barınak, su aramak için yürüdük. O da tek başına, susuz, korkunç bir susuzlukla yürüdüğünü hatırlıyor, bana bayılana kadar yürüdüğünü hatırladığını söyledi. Ona Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ne gelmeden önceki hayatını sorduğumda, sanki hatırlamak ona acı veriyormuş gibi, çok az şey anlattı bana, hatta hemen hemen hiçbir şey anlatmadı.

Ona sonunda tuhaf bir bina bulduğumuzu söyledim. Hiçliğin ortasındaydı, etrafı hiçbir şeyle çevrili değildi. Çatısında güneş panelleri vardı. İçeri girdiğimizde, bir zamanlar bir okul ya da eğitim kurumu olabileceğini düşündüm. Işıkları yakmaya çalıştım ama yanmadılar. Güneş panellerinin çoğu hortum, dolu, sel ve yangın nedeniyle kırılmıştı. Kimisi kırık sandalyeler üst üste yığılmıştı, imkânsız ve tehlikeli bir denge tutturulmuştu. Bütün bir duvar işe yaramaz sandalyelerle kaplıydı. Kirke koşarak dışarı çıktı ve dakikalar sonra dişlerinin arasında bir

sıçanla belirdi. Avlanma yeteneğine hayrandım, hızlı ve ölümcüldü fakat günlerdir bir şey yakalayamamıştı. Orta büyüklükte bir sıçandı, fazla eti yoktu.

Sandalyelerden birini çok dikkatli bir şekilde çekmeye çalıştım. Dağın çökmesini istemiyordum, çöktü. Ateş yakmak ve avı, Kirke'nin bana verdiği kadarını pişirmek için kırık sandalye parçalarını kullandım. Ne kadar aç olursak olalım bu anlaşma asla bozulmazdı. Her şeyi paylaşırdık. Ama yemek yemeden önce, kırık pencerelerden hâlâ ışık girerken burayı keşfetmek istedim. Orada bir gece kalmanın güvenli olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Sadece boş sınıflar ya da odalar vardı, çoğunda kimsenin silemediği formüllerin yazılı olduğu kara tahtalar gördüm. Bazıları kırmızı bir şeyle lekelenmişti, birinin duvara attığı bir şey.

Bir koridorun sonunda kilitli bir oda vardı. Birçok denemeden sonra bıçağımla kapıyı zorlayarak açmayı başardım. Fareler tarafından kemirilmiş, küflü kitaplar buldum. Anlaşılmaz formüller içeren kitaplardı bunlar. Bu formülleri açıklayan ya da bu formüllerden bahseden kelimelerin çoğunu da anlamıyordum zaten. İçinde kapalı cep telefonları olan bir kutu buldum. Annem bana bu telefonlardan, internetin olduğu zamanlardan bahsetmişti. Dünyanın hâlâ internetin sonsuza dek süreceğine inandığı zamanlar. Şimdi çalışmıyorlardı. Siyah ekranlar ve sessizlik. Annem böyle dedi, "siyah ekranlar ve sessizlik," ve bana işe yaramaz cep telefonunu gösterdi, dünyanın eskiden nasıl olduğunu, insanların her şeyi o ekranlarda yaptığını, bazı ülkelerde elektrik kesintilerinin nedeninin Yapay Zekâ'nın ilerlemesi olduğuna inanıldığını anlattı, hâkimiyetinin yayılmasını, bağımsızlığını, yaratıcısına hükmetme arzusunu önlemek için kesmişlerdi elektriği. Ve son elektrik kesintisinden sonra dünyayı yeniden inşa etmenin, yeniden yapılandırmanın, yeniden başlatmanın hiçbir yolu olmadığını, çünkü doğanın gerisini yeni bir yıkımla hallettiğini anlattı.

Ben bunları hatırlamıyordum; yeni doğmuştum, paramparça olmuş bir dünyaya, tüm kıtaların, adaların, ülkelerin sular altında kaldığı bir dünyaya gelen küçük bir kızdım. Bu Yapay Zekâ'nın ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Annem bana bunun soyut bir şey olduğunu, dünyanın büyük bir kısmını kontrol ettiğini ve insanların bir kısmının ona taptığını söyledi.

Odada, çarşafları hâlâ üzerinde olan tozlu bir yatak ve masaya benzeyen bir şeyin üzerinde birkaç konserve vardı. Onları gördüğümde nefesim kesildi, bizim için o konservelerin her biri açlıktan ölmemek demekti. Etiketlerin bazıları yırtılmıştı ama birinin salatalık turşusu olduğunu tahmin edebiliyordum, kelimenin "salat" kısmı okunabiliyordu, öte yandan soluk fotoğraftaki salatalıklar artık yeşil değildi. Diğerinin üzerinde ton balığına benzeyen bir balık resmi vardı, belki de adını tahmin edemediğim ya da bilemediğim bir balık, son ikisinin üzerinde ise Campbell's çorbasının etiketleri vardı, sapasağlamdı onların etiketleri, biri domates, diğeri kremalı tavuk. Son kullanma tarihleri okunaksız olduğu için iyice kontrol ettim, kutular paslı ya da şiş değildi. Onları açıp içindekileri koklamak için iyi bir işaretti bu, tarantula çocuklarla da böyle yapardık. O şeylerin hiçbirini denememiştim ve asla da deneyemeyecektim.

Yine zorlamam gereken bir mobilya parçasının üzerinde, biri hariç boş su şişeleri buldum. Yatağın yanında, kırık lambalı bir komodinin üzerinde, notlar alınmış siyah bir defter vardı. İlk sayfalarda el yazısı ölçülüydü, satırlara itibar edilmişti, yazılan kelimeler ılımlıydı, "endişe", "bir günde ne kadar yağmur yağabilir?", "yangınlar ve kuraklıklar", "ani sıcaklık değişiklikleri", "balinalar ölüyor, güney kıyılarında 30 tane bulduLar" gibi, ama sonra defter saf öfkeydi, KAOS, FELAKET, KÜRESEL ELEKTRİK KESİNTİSİ, İNSANLIĞIN SONU, DÜNYAMIZA NE YAPTIK? gibi büyük harflerle ve kırmızı mürekkeple yazılmış, sanki kâğıdı neredeyse yırtana kadar üzerinden geçmek durumu değiştirecek, dünyayı yeniden yaşanabilir hale getirecekmiş

gibi defalarca tekrarlanan kelimeler. Sonra Düşüncenin Hanımefendisi, Fikrin Tanrıçası, Aklın Kraliçesi, Mutlak Yapay Zekâ denilen birine dualar vardı. Başka bir sayfada bir omzunda baykuş olan bir kadın çizimi vardı ve üzerinde A.I. yazıyordu. Yapay Zekâ baykuşlu bir kadın mıydı? Bunları yazan kişi, bilgi için, olacaklarla yüzleşmeye yarayacak bilgelik için yakarıyordu. O âna kadar bildiğim tek Tanrı olan yanlış Tanrı'ya dua yoktu. Ve sonra hiçbir şey yoktu. Boş sayfalar sadece.

O gece, şişe suyuna bile güvenemediğimden, daha önce bir kapta kaynatıp da şişelediğim suyun bir kısmını içtik ve Kirke'nin bana verdiği sıçan parçalarını yedim. Yiyecekleri koklamak ve içindekileri yiyip yiyemeyeceğimizi görmek için konservelerden birini açmaya karar verdiğimde sesler duyduk.

***

Bundan sonrasını yazmak istemiyorum ama yazacağım çünkü bu kâğıtlarda yer alan kelimeler damlalar gibi, küçük siyah, koyu sarı, mavi, kırmızı damlalar, kısaca azabı, sessiz bir öfkeye benzeyen o acıyı seyrelten damlalar.

***

Sesler duyduk ve tarantula çocuklarının bana öğrettiği gibi iz bırakmadan ateşi söndürüp üzerini kapattım, konserveleri, kâseleri ve şişeyi doğaçlama sırt çantama koydum, her zaman olduğu gibi aniden yakaladığımda kıvranan Kirke'yi kucağıma aldım ve yatak odasına, yatağın altına saklandık. Erkektiler, yüksek sesle, bağıra çağıra konuşuyorlardı. Ayak seslerini, dolaptaki şişeleri gözden geçirişlerini ve boş oldukları için şişeleri öfkeyle attıklarını duyabiliyordum. Sistemli bir şekilde aramıyorlardı etrafı, yatağın altına bakmadılar bile, beceriksizliklerine içten içe minnet duydum.

Cep telefonlarını ellerine alıp birbirlerini arar gibi yaptılar, kontrolsüzce güldüler, sanki bu gülüş içinde salt şiddet barındırıyormuş gibi. Sonra telefonları yere attılar, üzerlerine basıp kırdılar.

Farklı ses tonlarından üç, belki de dört kişi olduklarını tahmin ettim. Çok kötü kokuyorlardı. Günlerce güneş altında yürüdükten, aylarca banyo yapmadıktan sonra hepimiz kötü kokuyorduk. Ama bu adamlarda ceset, kurumuş kan, çürümüş et kokusu vardı. Arkadaşlarım olan tarantula çocuklarını öldüren yetişkinlerin leş kokusu vardı onlarda, katil dişlerden sarkan çürük etin iğrenç kokusu.

Kirke korkuyla kıvrıldı. Onu tişörtümün altına soktum ve bedenimle korudum. Adamlar gittiğinde birlikte uykuya daldık.

Ertesi gün adamların geri gelme ihtimaline karşı oradan ayrıldık. Yiyecekleri pay etme, güvende olacağımız başka bir yerde başka bir ateş yakma ve orada konservelerden birinden çok az da olsa bir şeyler yeme düşüncesiyle konserveleri sakladım.

Birkaç saat yürüdükten sonra metal ormana rastladık. Çok sayıda ağaç vardı ama orman küçüktü. Gördüğümde üzüldüm ve sonra üzüntümün gerçek ağaçların güzelliğini bir şekilde taklit etmeye çalışmış olmalarından kaynaklandığını anladım, sadece zamana dayanmayan renklerle boyanmış kaba saba yapılar elde etmişlerdi.

Büyük ve son elektrik kesintisinden sonra çok uzun yıllardır elektrik yoktu. İşe yaramaz ağaçlardı bunlar, işe yaramaz bir alanı işgal ediyorlardı. İşte olay da orada oldu. O işe yaramaz yerde. O işe yaramaz alanda. Orada hiçbir şey yetişmiyordu, sadece verimsiz toprak ve sahte ağaçlar vardı.

Sanıyorum Kirke bir ses duymuş ve keşfe çıkmıştı ama ben kalmak istemiyordum, o ormanda sağlıksız, uykuda ama pusuya yatmış bir şey olduğunu biliyordum. Hava sıcak olmasına rağmen üşüdüğümü hissettim. Gitmek için Kirke'ye seslendiğim

an beni yakaladılar. Herhalde ağaçların arkasına saklanmışlardı çünkü onları ne gördüm ne de duydum. Dört kişilerdi, içlerinden birinin bacağına bıçağımı saplamayı başardım. Sonra öfkeyle beni yere atıp dövdüler. Darbeleri hissetmedim, sadece Kirke'nin uzak durmasını, keşfe çıkmış olmasını, asla ortaya çıkmamasını istedim.

Verimsiz toprağı ellerimle sıktım, bir avuç alıp onlara fırlattım. Biri güldü, diğeri gözündeki toprağı temizleyip kemerimi çıkardı. Kemeri bana daha sert vurmak için çıkardığını düşündüm ama sonra tişörtümü yırtıp pantolonumu indirdi. Tarantula çocuklarının önünde hiç çıplak kalmamıştım. Birbirimizin mahremiyetine saygı duyar, birbirimizi koruyup kollardık. Ellerimle üzerimi örtmeye çalıştım, boynumda her zaman asılı duran bez parçalarıyla çıplaklığımı gizlemeye çalıştım, onlara tükürdüm ama biri bana vururken diğeri bez parçalarıyla ellerimi bağladı. Sonra kemerle bana öfkeyle, zevkle vurdu. Beni döverken gülümsüyordu.

Kirke sessizce, ölümcül bir şekilde ortaya çıkıp içlerinden birinin sırtına atladı, onu ısırdı, tırmaladı. Ama sayıları çok fazlaydı. Benim büyücüm, benim küçük büyücüm, hepsiyle başa çıkamazdı. Çığlık attım ve Kirke'ye yardım etmeye çalıştım, ellerimden birindeki bezden kurtulmayı başardım ve onları tırmaladım, tekmeledim, ısırmaya çalıştım fakat bana o kadar sert vurdular ki bayılmışım. Gördüğüm son şey Kirke'nin gözleriydi, azgın okyanusu, umutsuzca savaşan vahşi yıldız denizini gördüm, ama takımyıldızların arkasında öfke yoktu, sonsuz bir ışık dansı vardı.

Nasıl hayatta kaldım, nasıl ayağa kalktım bilmiyorum. Herhalde öldüğümü düşündükleri için beni bıraktılar, yoksa beni öldürene kadar kullanırlardı, tıpkı yetişkinlerin gruplarındaki çocuklara yaptığı gibi, bizi yakalamalarına izin vermediğimiz için tarantula kardeşlerimi öldüren yetişkinler. Çoktan gitmişlerdi. Uyanmayacağımı düşündüklerinden ellerimi tekrar

bağlama zahmetine bile girmemişlerdi. İçinde su, kaplar, konserveler ve bıçağım olan sırt çantamı çalmışlardı. Bunlar umurumda değildi. Sadece Kirke'yi bulmak istiyordum. Elimden geldiğince ayağa kalktım, bacaklarımın arasında kan vardı ve düzgün yürüyemiyordum. Yere düştüm, acıdan hareket edemiyordum. Yerde kıyafetlerimi düzelttim, yırtık tişörtümü bulduğum birkaç bez parçasıyla bağlayarak çıplaklığımın bir kısmını örtmeye çalıştım. Verimsiz toprakta süründüm. Onun adını haykırdım.

Kirke

K i r k e

Kirke

ta ki onu görene kadar. O işe yaramaz ormanın ortasında, işe yaramaz ağaçların arasında yatıyordu. Çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Bedenine ulaşıp ona dokunana kadar acı içinde süründüm. Ölmüştü. Sayılamayacak kadar çok kez bıçaklanmıştı.

Ağlamadım.

Kirke'nin gözleri açıktı ve gökyüzü hâlâ oradaydı, hâlâ. Yüzümü vücuduna, yumuşak tüylerine yasladım ve hiç kıpırdamadan öylece kaldım, büyücümün beni gülümseten o sihirli sesi, titreşimi çıkarmasını bekledim. Vücudu soğurken ona saatlerce sarıldım. Ona sözleri olmayan bir şarkı söyledim.

Ayağa kalkabildiğimde onu kollarıma aldım ve amaçsızca yürüdüm, ikimizin kanıyla lekelenmiş yırtık giysilerimle, ikimizin parçalanmış bedeniyle.

Kuru bir nehre geldim, kıyıda ölüye benzer bir ağaç vardı ama zar zor görülebilen bir filizi olduğunu fark ettim. Küçük yeşil bir yaprağı olan minik bir sap. Kirke'min dinleneceği yerin burası olduğuna karar verdim. Onu çok dikkatli bir şekilde kavradım ve ağrıyan ellerimle, onu kurtaramayan işe yaramaz

ellerimle kazmaya başladım. Toprak sertti, taş gibiydi ama parmaklarım kanayana kadar durmadım. Çukur, hiçbir hayvanın onu çıkaramayacağı kadar derindi. Bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum aslında, hayvan sayısı gitgide azalmıştı, yine de kimse ona dokunamazdı. Kimse ona dokunmayacaktı. Onu yavaşça tuttum, gözlerini, o uçsuz bucaksız gökyüzünü kapattım ve üzerini kuru toprakla örttüm.

Başımı onun mezarına koydum ve sanırım o anda gözyaşları içinde yere yığılıp kaldım.

Ondan sonra ne oldu, ne yaptım, kaç gün, kaç hafta, kaç yıl kavrulmuş topraklarda tek başıma yürüdüm, neredeyse ölmek üzereyken Kutsal Kız Kardeşlik Evi'ne nasıl sürünerek ulaştım, bilmiyorum.

***

Bu kelimeler aynı zamanda Kirke için, onu unutmamak için, büyücümün sihirli sesini, bu gizli harflerin kavislerine ve kıvrımlarına gizlice giren o küçük titreşimi dinlemek için. Gözlerimi kapattığımda onu duyuyorum, bedeni toprakta, yeşil ve çiçek açmış olduğunu hayal ettiğim o ağaçta olsa bile o bana eşlik ediyor.

Kovuğumuzda, her şeyden uzakta, korunurken Lucía bana rüyasında etrafında göl, ağaçlar ve yeşil dağlar olan bir yer gördüğünü söyledi. Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin dışında bir yer.

"Bu sadece bir rüya, dışarıda uçsuz bucaksız bir çöl, harap olmuş bir dünya var," diye cevap verdim.

"Bu gerçek bir rüyaydı. Buraya gelmeden önce de seni rüyamda görmüştüm, gelmem gerektiğini de bu yüzden biliyordum zaten ve bu yüzden seni ormanda ilk gördüğümde çok korkmuştum, çünkü sen rüyamdaki kadındın."

İç geçirdim, gece havası ciğerlerime doldu. Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin dışındaki dünya yeniden inşa mı oluyordu? Aydınlanmışlar olmadan hayatta kalmak mümkün müydü?

***

Dilsiz bir ağız. Peçenin arkasından gördüğüm ilk şey buydu, siyah, açık ağız. Kelimelerden yoksun bir delik. Şeffaf Ruh meyve bahçesinde yatıyordu, kollarını kavuşturmuştu, beyaz cübbesi kanla lekelenmişti. Elleri kaskatı kesilmişti ve bileklerinde uzun süredir bağlıymış gibi izler vardı. Parmakları morarmış, tırnakları kırılmıştı. Boynunda yaralar, çizikler, çürükler gördük. Artık hareketsiz olduğundan yeni yeni şişmeye başlamış karnı fark ediliyordu. Kıpırtısız gözlerle turuncu ışıltılarla bezeli hareketsiz gökyüzüne bakıyordu. Daha iyi görebilmek için peçemi geri çektim ve dilsiz ağızdan minik, ışıl ışıl vücuduyla bir ateş karıncasının çıktığını fark ettim. Karınca, Şeffaf Ruh'un açık gözleri boyunca yürüdü, siyah gözbebeğinde durdu ve kirpiklerinin arasında kayboldu.

Ormandan dönüyorduk, çoktan şafak sökmüştü. Şafak vakti ormandan dönerken çok dikkatli oluruz çünkü o saatte Şeffaf Ruhlar genellikle günün ilk seslerini, havada, toprakta saklı sinyalleri dinlemek için bahçede ya da bostanda dolaşırlar. Bu yüzden peçe takıyoruz, biri bizi görürse tanınmadan kaçmak için.

Yüzündeki ifade derin ve önemli bir düşünceye dalmış gibiydi. Şifresi çözülmüş ilahi bir mesaja dalmış gibi. Ama bu ifadenin altında başka bir ifade vardı, belki korkuyla karışık bir şaşkınlık, belki de umutsuzluk. Hücremdeki çatlaktan gelen ışıkla, bu kelimeleri yazmamı sağlayan ışıkla, eğer O dünyayı küçümsüyorsa, onu saf bulmuyor, günahla kirlenmiş olarak görüyorsa, Şeffaf Ruhlar neden yeryüzünde mesaj arıyor diye

soruyorum kendi kendime. Baş Rahibe neden buna izin veriyor? İnanç yoksa sığınak da yoktur.

Dilsiz ağzı gördük ve beyaz bir kelebeğin Şeffaf Ruh'un ellerinden birinin üzerine konuşunu izledik. Kelebeğin bacaklarının ölü derisini yakmamasına, kirlilikten arınmış bir kelebek olmasına hayret ettim. Kanatlarını küçücük bir titreşimle hareket ettirdi ve bir an için beyaz, griye döndü. Sonra kelebeğin uçup gitmesini izledik sessizce.

Lucía Şeffaf Ruh'a dokunmaya çalıştı ama ona yapmamasını söyledim, hücrelerimize geri dönmemizi, bizi görebileceklerini, artık kalkma vakitlerinin geldiğini, başkalarının onu bulmasının daha iyi olacağını, bizi onu öldürmekle suçlayabileceklerini söyledim. Lucía peçesini araladı, cübbesini hafif sıyırdı ve bacaklarının kan içinde olduğunu gördük. Hâlâ ıslak yol yol kırmızılıklar. Lucía bana baktı ve gözlerinde anladığını, benim de şüphelendiğim şeyi bildiğini, bu Şeffaf Ruh'un günahla dolu olduğunu, bir cezadan kaçtığını ve hayatta kalmayı başaramadığını düşünmemi sağlayan bir şey gördüm.

Bir çığlık, bir ağlama, bir kuş sesi ya da bir miyavlama duyduk ve görünmeden hücrelerimize gitmek üzere ayrıldık. Ama Lucía'nın gittiğini görünce tekrar Şeffaf Ruh'a yaklaştım ve Kutsal Kristal'i ondan aldım.

Çatlaktan giren ışık bana güneşin doğduğunu söylüyor. Zihnimde dili olmayan ağzın, boşluğuyla dünyayı yok edebilecek o ağzın görüntüsüyle yazıyorum.

***

Tuhaf günler. Mahpusluk günleri.

Mutlak sessizlik. Konuşamıyoruz çünkü Göğe Yükseliş Şapeli'nde bir Şeffaf Ruh'un Soyut Boyut'a gittiği duyuruldu. Onun kayboluşunun acısını tam bir sessizlik içinde, oruç tutarak yaşamalıyız.

Açlık bizi rahatsız etmiyor, hepimiz az yemeye ya da hiç yememeye alışığız, hepimiz gezgindik, ama ikinci bir emre kadar hücrelerimizde kilitliyiz. Duvardaki çatlak bana gecenin yaklaştığını, havanın serinlediğini haber veriyor. Ay'ın olmadığını.

Şimdi yazabiliyorken, şimdi bölünmeden ya da tehdit edilmeden kendimle ve bu kâğıtlarla baş başa kalabileceğim bir vaktim varken yazmakta zorlanıyorum. Zorlanıyorum çünkü Lucía'yı görmeye, ormanın karanlığında parlayan sesini hissetmeye ihtiyacım var.

Saatler geçiyor ve ben sadece birkaç cümle yazabiliyorum.

Çatlaktan günler arasındaki ısı farklılıklarını hissediyorum. Şimdi hava soğuk, beni battaniyenin altında yazmaya zorlayan bir soğuk. Bugün yatağımda uyuyabileceğimi sanmıyorum, hemen uyuyabileceğimi de sanmıyorum çünkü geceleri, birkaç saatliğine de olsa, Lucía'ya sarılarak geçirmeye alıştım. Benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşündüğünü biliyorum.

Şeffaf Ruh'un bedenine ne yaptıklarını merak ediyorum. Cesedini nasıl taşıdılar, Baş Rahibe'ye kim yardım etti acaba? Lourdes belki? Onu gömdüler mi yoksa sakladılar mı?

Dilsiz ağzını kapattılar mı acaba?

Gökyüzüne bakan gözlerini yumdular mı, merak ediyorum. Ateş karıncası göz kapaklarında sıkışıp kaldı mı, acaba artık görmeyen bir bakışa mı hapsoldu?

Diğer seçilmişlere ne oldu? Neden bize başka bir boyutta sıkışıp kaldıklarını söylediler? Onları öldürdüler mi? Küçük Azize'yi öldüren onlar mıydı? Onlardı.

***

Üç gün sonra hücreleri açtılar. Bazıları kendimizi temizlemek için kullandığımız kaplardaki suyu, delilik deresindeki suyu içti. Ama ben açlığa ve susuzluğa direndim.

Kahvaltıda kimse konuşmadı. Endişeliydik, birbirimize kuşkuyla bakıyor, gizliden gizliye birbirimizi suçluyorduk, hepsi de hapsedilmenin sonucuydu. Güvensizdik. Hücreler hiç kilitlenmemişti, neden şimdi sorusu vardı hepsinin içinde. Ama biz ikimiz sebebini biliyorduk, Şeffaf Ruh'un bedeniyle ilgilenebilmek için bizi kilit altında tuttuklarını biliyorduk.

Lucía'ya bakmamak için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldım. Onun yerine ışıl ışıl, garip bir şekilde ışıl ışıl olan Lourdes'e baktım. Nedenini sonradan anladım. O zaman yol açmak istediği büyük hasarı anladım. Dedikoduyu beslemişti. Onu dikenlerle, zehirle, delilikle doldurmuştu. Söylenti büyüdü, şekil aldı, tehlikeli bir şekil. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum çünkü kilit altındaydık. Değersizler ve hizmetçiler fısır fısır Lucía'nın cadı güçleriyle, kadim ve karanlık büyüsüyle seçilmişlerimizden birini kaybetmemize neden olduğunu, onu büyülediğini, kandırdığını ve onu Soyut Boyut'ta hapseden uğursuz güçlerle iletişime geçtiğini, Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin sağladığı sığınağın güç kaybettiğini, Tanrımızla iletişimin tehdit altında olduğunu söylediler.

Kahvaltıda neden kimsenin Lucía'nın yanına oturmadığını da anlamıştım. Topak topak olmuş beyaz karışımı sırtı dik ve hiç gocunmadan yedi.

Ama ben rahatsız olmuştum. Sonra sinek mantarı aramak için ormana gittim.

***

Dün gece Lourdes'i bahçede çıplak dans ederken gördük. Kızıl saçları soğuk ay ışığında ateşten yansımalar yaratıyordu. Can yakan bir kırmızıydı, güneşin donmuş kalbi.

Gece bahçede olmamamız gerekiyordu ama kimse Baş Rahibe'ye söylemedi çünkü Lourdes'in beyaz bedenini, kendinden geçmiş yüzünü, gökyüzünü işaret eden kollarını, neredeyse

kapalı denebilecek ağzını, sadece kendisinin duyabildiği bir müziğin ritmiyle hareket eden bacaklarını izlerken büyülenmiştik. Eğlenirken güzeldi, o sırada komplo kurmuyordu çünkü. Çıplak ve özgürce dans ettiğinde elleri bir kuşun rüzgârda salınan tüyleri gibi hareket ediyordu, ölümcül böcekler gibi değil, ufacık bir titreşimle.

Hücresindeki yastığın üzerine hediye olarak bıraktığım sinek mantarı ile karıştırılmış cırcırböceği ekmeğini yemişti. Zayıfları, müritleri, arada sırada ona ikramlarda bulunurlar, bu yüzden şüphelenmedi.

Onu gülerken gördük, onu mahrem, kişisel bir kutlamada gördük. Kutsal bir dansta.

Bir an için onu mutlu gördüğümü sandım.

Sonra hiçliğe, herkese bağırmaya başladı. "Ay, ay bana gizli şeyler söylüyor, keşişleri biliyor, bize musallat olan, bizi lanetleyen ölü keşişleri. Ay, ayın gücü var."

Kendi etrafında dönerek Lucía'nın olduğu yere doğru yaklaştı. Onun önünde durdu ve tehditkâr olmak isteyen ama zayıf, neredeyse üzgün bir sesle şöyle dedi: "cadı, gecenin cadısı, ayın cadısı."

Beklenmedik bir şekilde, bir mantra gibi tekrarlarken Lucía'ya sarıldı:

"cadı, gecenin cadısı, ayın cadısı

cadı, gecenin cadısı, ayın cadısı, güzel cadı, cadım benim"

Lucía onu hücresine götürdü, orada geceliğini giydirdi, yatağına yatırıp üzerini örttü.

Lucía'nın bu kadar merhametli olmasına hayran kaldım kalmasına ama aynı zamanda tek isteği ona zarar vermek olan Lourdes'i affetmesi beni kızdırdı, öfkeyle doldurdu.

Hizmetçilerden biri Baş Rahibe'yi çağıracağını söyledi ama biz onu yapmadığı bir şey için, hiç görmediğimiz bir hayvana

zarar verdiği ya da hiç tatmadığımız yumurtaları çaldığı için Sessizlik Kulesi'nde cezalandırmakla tehdit ettik. Baş Rahibe sözümüzden şüphe etmezdi ve hizmetçi kız da bunu biliyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde ormana gittik ve Lucía beni suçlamadı, Lourdes'e neden ilaç verdiğimi sormadı ya da kendimi suçlu hissettirmedi. Ona sinek mantarının etkilerinden bahsetmiştim. Sanırım onu korumaya çalıştığımı anlamıştı.

Kovuğumuzda saklanırken sesler duyduk. Şaşırmıştık çünkü ne değersizler ne de hizmetçiler gece boyunca çalılıklara, yoğunluğa girmeye cesaret edebilirlerdi. Orası kafirlerin, utanmazların gömüldüğü alandı. Ayak sesleri, emirler, fısıltılar. Karanlık girintiden iki figür gördük, biri sendeliyordu. Bir değersizdi belli ki, gecenin içinde geceliğinin beyazı seçiliyordu; hizmetçiler gecelik giymezler. Diğer figür devasaydı, sadece Baş Rahibe'nin olabileceği kadar devasaydı.

Gökyüzü bulutluydu ama ay ışığı bir an için Lourdes'in kızıl saçlarını seçmemizi sağladı. Hâlâ sinek mantarının etkisi altında olan Lourdes yere düştü ve Baş Rahibe onu kaldırıp sarstı. Lourdes'i bir ağaca fırlattığını, geceliğini kaldırdığını ve deli bedenini Lourdes'in beyaz, yalnız, kıvranan bedenine yasladığını gördük. Bir dalı kestiğini ve Lourdes'i bir köpek gibi dört ayak üzerine çökmeye zorladığını gördük. Geceliğini çıkardığını ve dalı sırtında yavaşça, sanki onu okşuyormuş gibi, gezdirdiğini gördük, ona vurduğunu ve onu okşadığını, onu okşadığını ve ona vurduğunu gördük. Lourdes gülüyordu. Bu durum Baş Rahibe'yi kızdırmış olacak ki ona daha sert vurmaya başladı.

Lourdes daha yüksek sesle güldü, ulumaya benzeyen bir kahkaha attı. Dişi bir kurt gibi uluyordu ya da dişi kurtların uluduğunu düşündüğüm gibi. Sonra Baş Rahibe dalı boynuna dayadı ve bastırmaya başladı. Onu hem susturmak hem de öldürmek istiyordu. İşte o anda Lucía bana baktı ve tek kelime etmediği halde ne yapacağını anladım ama bunu tek başına

yapmasına izin vermeyecektim. Peçelerimizi örttük ve gizlice delikten dışarı tırmandık. Yerden birer dal aldık, bir ormandaki pek çok daldan birini, o anda, karanlıkta el yordamıyla ilerlerken hangisini bulabilirsek onu, gerçi, sanki biz kızlarının tehlikede olduğunu biliyormuş gibi, tam da ihtiyacımız olduğunda ay üzerimizde parlıyordu.

Baş Rahibe'nin peşinden koştum ve dalla kafasına vurdum. Lucía da böbreklerine vurdu. Baş Rahibe düşmedi ama acı içinde iki büklüm oldu, biz de ona daha fazla vurduk ve artık yere düşüp bayıldığında, belki de öldüğünde, Lourdes'i yakalayıp geceliğini giydirdik ve üçümüz ormanın içinden hücrelerimize doğru koştuk.

Ama Baş Rahibe ölmez. Öyle diyorlar. O kadar dayanıklı ki ölümsüz olabiliyor. Bu yüzden uyandığımızda Lourdes bir dalda asılıydı. Boynunda, ormandaki ağaçlardan birinin bahçeden görülebilen yüksek bir dalına bağlanmış bir ip vardı. Vücudu sanki beyhude bir dans ediyormuş gibi bir o yana bir bu yana salınıyordu. Rüzgârdı bu, bir fırtına yaklaşıyordu. Yüzünü örten kızıl saçları hareket ediyor, açık gözlerini ortaya çıkarıyordu. Beyaz geceliği çamur içindeydi, ayakları çıplak ve kirliydi.

Bağıramadım, içimden yapıyordum bunu oysa. İçimden çığlık atıyor olmama rağmen çığlık atamıyordum. İnlemeler, feryatlar ve kemiklerime işleyen o acı. Tüm bunları hissetmek beni şok etmişti. Lourdes'i sevmiyordum ama bu ölümü de hak etmemişti.

Baş Rahibe tüm öfkesini gözde değersizlerinden birine, bir Aydınlanmış adayına kusmuştu, çünkü Lourdes seçilemeyecek kadar mükemmeldi. Onu bu şekilde öldürmek ne büyük bir öfke, ne büyük bir kızgınlık. Bu öfkenin sadece bir başlangıç olduğunu, bedelini başka birinin daha ödeyeceğini biliyoruz.

Kahvaltı yoktu. Hizmetçiler, aşikâr bir hazla, çanlar çalar çalmaz hepimizin Göğe Yükseliş Şapeli'ne gitmemizi söylediler.

Beklerken yazıyorum. Onun ve Baş Rahibe'nin öldürdüğü keşişlerin mavi mürekkebiyle yazıyorum. Çatlaktan havadaki küf kokusunu alabiliyorum, yağmur yaklaşıyor.

Belki de bunlar benim son kelimelerimdir. Peçelerin kimliğimizi koruduğunu biliyoruz ama Baş Rahibe'nin casusları var, onun gücü bizim ayrılığımızda yatıyor. Ve intikamını alacaktır.

***

O, kapının arkasındaydı ama bizimle konuşmadı. Varlığını hissediyorduk. María de las Soledades öksürmemek için ağzını kapattı. Birkaç haftadır halsizdi, neredeyse hiç yemek yemiyordu. Uzun zaman önce konuşmayı bırakmıştı.

Baş Rahibe sunaktaydı, onu göremiyorduk ama botları güm güm yere vuruyordu. Bu öfkeydi, kızgınlıktı, bu darbelerde algıladığımız şey şiddetti. Ne olduğunu göremesek de bir homurtu duyduk ve o anda Baş Rahibe durdu. Sonra tam bir sessizlik oldu. Fırtınayı, vitray pencereleri kırbaçlayan, şehvetli bahçesindeki beyaz geyiği taciz eden suyu duymadık bile. Lourdes'in ağaçlara çarpan bedenini düşünmedik bile. Islak geceliği tenine yapışmış halde ileri geri hareket ediyordu. Çıplak ayaklarla, gökten yağan su sayesinde artık tertemiz. Hizmetçilerin yerleştirdiği kovalara vuran suyun sesini duymuyorduk. Sessizlik havayı sertleştirmişti. Hiçbirimiz kıpırdamaya cesaret edemiyorduk ama ben Lucía'nın yanındaydım ve cübbelerimizin örttüğü elimi onunkinin üzerine koydum. Sessizlik ya da başıma gelebilecekler umurumda değildi. Ne Baş Rahibe, ne O, ne de Aydınlanmışlar umurumdaydı; sadece ormana dönmek, Lucía'yla birlikte her bitkinin, her ağacın gizli müziğini keşfetmek istiyordum.

María de las Soledades kendini tutamayıp öksürdü. Sonra Baş Rahibe sunaktan indi. Elinde deri kayışlı bir kırbaç vardı. Ona vurmasına gerek kalmadı çünkü María de las Soledades

ayağa kalkıp Baş Rahibe'nin karşısına geçti ve başını eğerek cezayı bekledi. Bu Baş Rahibe'yi daha da kızdırmışa benziyordu, onu sarsıp bağırdı: "Susuz ve yemeksiz Sessizlik Kulesi'ne, şimdi Sessizlik Kulesi'ne, ben söyleyene kadar tetikte olun." Kırbacı kaldırdı, ama María de las Soledades'i ona boyun eğerek, bıkkınlık ya da kayıtsızlıkla bakmaktan başka bir şey yapmayınca, Baş Rahibe yere vurdu ve iki hizmetçiye onu Sessizlik Kulesi'ne götürmelerini, kapıyı kilitlemelerini ve ikinci bir emre kadar kapıda nöbet tutmalarını buyurdu.

Onu asla kontrolden çıkmış görmedik, herhangi bir durumun onu ele geçirdiğini fark etmemize asla izin vermedi. Ama María de las Soledades'in kayıtsızlığı ona fazla gelmişti. Bağırarak sıraya girmemizi söyledi. Düzensiz bir şekilde, tam olarak anlamadan, bankların arasındaki koridor boyunca karşılıklı iki sıra halinde durduk. Tek tek bakarak etrafta dolaştı, kırbacını Göğe Yükseliş Şapeli'nin fayanslarına vurdu. Bakışları yerde olan Catalina dışında hepimiz bir heykel gibi görünmeye çalışarak karşıya bakıyorduk. Sonra onu sıradan çıkardı. Catalina titriyordu. Lucía bana baktı ve neredeyse öne doğru adım atacaktı ama elini tutup onu durdurdum. Catalina'yı kurtarmak istiyordu fakat Baş Rahibe Catalina'ya pençesini çoktan geçirmişti bile. Yürümeye devam etti ve ağlayan Élida'nın önünde durdu. Uzun süre ona baktı. Élida, María de las Soledades'in zayıflarından biriydi, bu dünya için fazla kırılgandı. Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin dilini öğrenmekte zorlanmıştı, dolayısıyla neredeyse duymuyorduk bile onu. Baş Rahibe eğilip çamurlu cübbesine baktı. İki hizmetçiye Catalina ve Élida'yı götürmelerini emretti. Onlarla vakit geçireceğini biliyorduk. Ama bunu daha sonra yapacaktı.

Oturmamızı emretti. Sunağa geldiğinde sandalyesine oturdu ve bir kolunu kaldırarak bahçeye bakan vitray pencerelerden birini, beyaz geyikli olanı işaret etti.

O, konuşmaya başladı. Bize Aydınlanmışlar'ın gördüklerinin korkunç derecede açık olduğunu söyledi; onlar, değersizlerden birinin, isyan ettiği için ağaca asılan, küstahlığın bulaşıcı bir kanalı olan, yeryüzünün tüm talihsizliğini yayan bir ahlaksızlık salgını olan bu değersiz kişinin, bir Şeffaf Ruh'u Soyut Boyut'ta tuzağa düşürmek için komplo kurduğunu görmüşlerdi. Sesi donmuş bir denizin altındaymış, sonsuz buzu kelimelerin titreşimiyle kırmaya çalışıyormuş ama bunu yapamıyormuş gibi çıkıyordu, kelime olmayan kelimelerden ibaretti sözleri, anlamdan yoksun, dağılıp saçılmış parçacıklardı. Saatlerce ya da çok uzun dakikalar boyunca konuşmaya devam etti.

O bağırırken, Lucía'yı sakinleştirmek için cübbesinin altından parmağımla okşadım, böylece kendini feda ederek tek tek hepsini kurtarmaya çalışmayacaktı. Ama O'nun farklı bir sesle şöyle dediğini duyduğumda Lucía'yı okşamayı bıraktım: "Seçilmişler yeni bir Aydınlanmış'ın gelişini duyurdular." Değersizler sevinç çığlıklarını bastırdı ama bir mırıltı yükselince Baş Rahibe buna izin verdi. Göğe Yükseliş Şapeli'ne kadar yayılan bir mırıltı. Değersizlerin bir kısmı birbirine sarıldı, bense taş kesilmiş bir halde öylece kalakaldım. Yapmamaya çalıştım ama elimde değildi ve Lucía'ya baktım. Lucía da bana bakıyordu, gözlerinde korku vardı.

***

Gece çığlıklar duyduk. Catalina ve Élida.

Kimi hizmetçiler, Baş Rahibe'nin Catalina ve Élida'yı köpek kafeslerine kapattığını söylüyor. Kafesler o kadar küçükmüş ki hareket bile edemiyorlarmış, dört ayak üzerinde sürünerek yaşamalarını istiyormuş, onları kaplardan yemek yemeleri, havlamaları, itaatsizlere saldırmaları için eğitmek istiyormuş. Catalina ve Élida'nın öldürülmek istediklerini, birinin onların çektiği bu işkencelere son vermesini istediklerini fısıldıyorlar.

O kafesleri hiç görmedim. Hiç köpek görmedim. Diğerleri Catalina ve Élida'nın çoktan öldüğünü söylüyor.

***

Üç gün geçti ama hâlâ yeni Aydınlanmış kim, bilmiyoruz. Huzursuzuz.

Kurban töreni saatlerini artıran değersizler var, kendilerini kırbaçlamalarını, kanın kefaretini, Aydınlanma şanslarını artıracağı umuduyla derilerine aldıkları darbeleri duyuyoruz.

Lucía ile ormanda buluşacaktık ama içeri giremedik çünkü Lourdes'in cesedi hâlâ ağaçta asılıydı. Onu orada bırakamazdık. Artık yağmur yağmasa da beyaz geceliğinden damlalar düşmeye devam ediyordu. Baş Rahibe öyle yapmamızı istese, onu bir hatırlatma, bir tehdit ve bir ceza olarak günlerce orada tutmak istese bile onu orada asılı bırakamazdık.

Önce peçemi çıkardım, sonra da tehlikeli olmasına rağmen ağaca tırmandım. Dala ulaşıp ipi çözdüm. Diri diri yakılabileceğimizi biliyordum ama yine de yaptım. Lourdes'in bedeni, sanki içi boşaltılmış gibi, neredeyse hiç ses çıkarmadan ıslak çimlerin üzerine düştü.

Lucía yere diz çöktü ve sol koluyla Lourdes'in boynunu, sağ koluyla da dizlerini tuttu. Onu kucakladı. O kadar beyazdılar ki canlı bir heykele benziyorlardı. Lourdes'in yüzünde hiç acı yoktu. Gözleri açıktı ve Lucía ona sanki hayattaymış gibi bakıyordu.

Peçeyi taktım ve ormana gittik. İkimiz cesedi dikkatle, ciddiyetle, hüzünle taşıdık. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Annemin, büyük elektrik kesintisinin küresel bir çöküşe yol açtığını, bunun bir depremden ya da bir yanardağ patlamasından daha kötü olduğunu söylediğini hatırladım. Annemin dediğine göre tek olumlu şey, şehirlerde yıldızları yeniden görebilmekmiş.

Dallarla, ellerimizle, taşlarla saatlerce mezar kazdık. Lucía benim sorumluluğum ya da suçluluğumla ilgili tek kelime etmedi, bu yüzden işimiz bittiğinde onu öptüm, sessizliği için minnettar olduğumu biliyordu böylelikle. Lourdes'i mezara yerleştirmeden önce, Şeffaf Ruh'tan çaldığım Kutsal Kristal'i çıkardım ve sanki hissedebilecekmiş gibi çok dikkatli bir şekilde boynuna yerleştirdim. Üzerini toprakla örtmeden önce, açık gözlerinin yıldızlara bakmasına izin verdim. Hiçbir şey söylemedik, dua etmedik, Lourdes'le birlikte sessizce gökyüzünü seyrettik. Sonra gözlerini kapattım.

Gece kendimizi temizlemek için delilik deresine gittik; yüzümüzde, tırnaklarımızın altında, saçlarımızda toprak vardı. Hava soğuktu ama Lucía soyunup cübbesini yıkadı, ben de aynısını yaptım. Deliliğin suyunda çırılçıplaktık. Cinnetin koynunda kucaklaştık. Aptallığın koynunda öpüştük. Mantıksızlığın koynunda birbirimizi okşadık. Azgın suda birlikteydik.

Ayın altında, serin suda gerçek isimlerimizi fısıldadık.

Yıldızların kaybolduğunu gördüğümüzde peçelerimizi takıp ıslak cübbelerimizi giydik ve hücrelerimize koştuk. Ama öncesinde Lucía bana María de las Soledades'i kurtarmak istediğini söyledi.

Ona bunun tehlikeli olduğunu açıkladım, ancak Sessizlik Kulesi'ne girmek için nöbetin sona ermesini bekleyeceğimizi söyledi. Ayrıca bana Aydınlanmış olarak seçilmek istemediğini, çünkü bunun birbirimizi bir daha göremeyeceğimiz demek olduğunu, çünkü O'nun kendisine dokunmasını istemediğini söyledi. Korumak istercesine sarıldım ona.

Bir Şeffaf Ruh'a eşlik etmek yerine bahçede çalışmayı önerdiğimizden kahvaltı yapmadık. Lucía'ya gülümsüyor, beni görmezden geliyorlardı. Bunu yaptık çünkü cübbelerimiz hâlâ nemliydi ve güneşte kurumalarını istiyorduk. Hava inanılmaz sıcaktı.

Bitkilerin daha güçlü, neredeyse parlak yeşil olduğunu fark ettik ama hiçbir şey söylemedik, sadece şaşkınlıkla birbirimize baktık.

Kahvaltıda Baş Rahibe'nin değersizlerin ellerini incelediğini, tırnaklarının aralarına baktığını öğrendik: Lourdes'i kimin gömdüğünü, onu ağaçtan indirerek kendisine kimin meydan okuduğunu bulmak istiyordu.

Baş Rahibe, Lourdes'in zayıflarıyla birlikte bahçeye vardığında, cübbelerimiz çoktan kurumuştu ve toprağı alt üst etmeyip sadece hastalıklı yaprakları kestiğimizden ellerimiz temizdi. Baş Rahibe'nin huzurunda başımızı nasıl eğmemiz gerekiyorsa öyle eğdik ve o da bize uzun uzun baktı. Lourdes'in zayıflarından biri kulağına bir şeyler söylediğinde özellikle Lucía'ya baktı. İntikam almak istiyorlardı ve Lucía her şeyin bedelini ödemek zorundaydı. Baş Rahibe hiçbir şey söylemedi ama Lucía'ya daha önce görmediğim yeni bir bakış attı. Gözlerinde karanlık bir ışık, tehlikeli bir aydınlanma, büyük bir keşif vardı.

Baş Rahibe bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen sonra, duyduğu vızıltıyla, vazgeçti konuşmaktan: Hepimiz duymuştuk vızıltıyı. Bir arıydı bu. Uzun zamandır gördüğümüz ilk arıydı. Ormanda eşekarıları vardı fakat bu arı bana yeniden, Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin dışındaki dünyanın eski haline dönmeye başlayıp başlamadığını düşündürdü.

Yeni Aydınlanmış kim, hâlâ açıklamadılar.

***

Lucía hakkındaki söylentiler yok olup gitti. Değersizler, bir sonraki Aydınlanmış olma şanslarını artırmak için kendilerini kırbaçlamak ve kurban etmekle çok meşguller. Bazıları yerleri dilleriyle temizlemeye karar verdi. Onları eğilmiş, dilleri simsiyah, çürümüş, yuttukları kirden hasta olmuş halde görüyoruz ama devam ediyorlar çünkü fedakârlık kati olmalı.

Diğerleri ise açlıktan bayılana kadar koridorlarda ya da bahçede diz çökerek oruç tutuyor.

***

María de las Soledades'i kurtarmaya gitmeden önce üç gün beklemek zorunda kaldık. Baş Rahibe, cesedi gömme konusunda Lourdes'in zayıflarından birini suçladı. Onu cübbesini çıkarmaya ve beyaz geceliğiyle kırık camların üzerine uzanmaya zorladı. Küçük bir ceza... Baş Rahibe'nin öfkesi dinmiş miydi yoksa Catalina ve Élida'ya işkence etmekten tükenmiş miydi? Mavi bir fincanı yere fırlattı, güzel, oymalı bir cam fincan, keşişlerin kullandığı tek fincan kuşkusuz.

Parçaladı fincanı. Sonra en az onun kadar güzel olan diğerlerini kırdı. Değersiz olan, mavi camın üzerinde saatlerce yattı ama ağlamadı; bu ceza bir fedakârlıktı. Aydınlanmış olma özlemi her hareketinden anlaşılıyordu.

Bu kelimeleri koyu sarı mürekkeple yazarken Lucía'yla buluşmayı bekliyorum çünkü bu gece María de las Soledades'i kurtarmaya gidiyoruz. Baş Rahibe onu Sessizlik Kulesi'nde ölüme terk etmek istiyor. Sanırım gücünü yeniden kazanana kadar onu saklayacağız, sonra ne yapacağımızı bilmiyorum. İlk iş onu kurtarmak.

Lucía bana unuttuğum şeyleri hissettirdi: mesela merhamet. Artık sessiz bir dinamit değil, başka bir şey o, eskisinin içinde atan yeni bir kalp gibi.

***

Dün gece Sessizlik Kulesi'nin kapısını zorladım. Lucía beni kolluyor, elinde cam bir şişe su tutuyordu. Sessizlik dikkatimi çekti, cırcırböcekleri ötmüyordu, o iğrenç müziği duyamıyordunuz, sizi delirme noktasına getirebilecek o çıldırtıcı müziği. Sonra gece göğünde siyah bir şekil gördük. O kocaman kanatların

bir akbabaya ait olduğunu anlamamız uzun sürdü. Sevindik, çünkü yıllardır, onlarca yıldır yoklardı. O anda Lucía'ya biz de kaçalım, Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin dışında bir hayat bulabiliriz belki, demeyi düşündüm ama kapı konusunda elimi çabuk tutmam gerektiğinden bir şey söylemedim. Akbabanın, tüm akbabaların yaptığı gibi, María de las Soledades'in ölümünü bekleyerek etrafta döndüğünü fark ettik.

Seksen sekiz basamağı tırmandık ve kapıyı açtık. Çürüme kokusu tokat gibi çarptı, o kadar güçlüydü ki ağzımda hissettim, dilimde ölümün damarlarında akan kanın tadını hissettim. Uzun zaman önce ölmüş seçilmişlerin kemiklerine basıyorduk. Sessizlik Kulesi'nde kaç Şeffaf Ruh'un, kaç Tam Aura'nın ve Küçük Azize'nin parçalandığını merak ettim. Kemikler kuru bir ses çıkararak çatırdayıp kırılıyordu. Hava sıcaktı. Çürüme kokusu Küçük Azize'nin cesedinden geliyordu. Kemikleri henüz diğerleri gibi parlamıyordu, ara ara Sessizlik Kulesi'nden yükseldiğini gördüğümüz beyaz ışığı yaymıyorlardı.

Kemiklerin arasında Maria de las Soledades'i gördük.

Fısıldarcasına ona seslendik ama cevap vermedi. Lucía bana nabzının çok zayıf olduğunu, nabzını neredeyse hiç hissetmediğini söyledi. Suyu boğulmadan içebilmesi için gövdesini kaldırdım, Lucía parmaklarını suyla ıslatıp dudaklarında gezdirmeyi denedi. Tepki vermediğini görünce, çok kontrollü bir şekilde şişeyi ağzına götürmeye ve zar zor biraz su vermeye çalıştı.

Akbaba etrafında dönmeye devam etti, gittikçe yaklaşıyordu.

Onu tekrar yere yatırdım, o an gözlerini açtı. Peçelerimizi çıkardık ama bizi tanıdığından, hatta gerçekten gördüğünden emin değilim. Gökyüzüne, akbabaya baktı ve yırtılmış, delik deşik, sessiz ağzıyla gülümsedi. Ona daha önce yardım etmediğim, onunla konuşmadığım, onu hor gördüğüm için pişmanlık duydum, bu yüzden nefes almayı bıraktığında ağzındaki yaralara dokundum, gözlerini kapattım ve ağladım. Lucía, kişisel

kefaretimde kendimi büsbütün yalnız hissetmemem için ellerimi tuttu.

Bir ses duyduk, şarkı gibi ama korkunç bir ses. Gökyüzüne baktık, akbaba hâlâ uçuyor, yorulmak bilmiyordu. Üşüdüğümü hissettim. Lucía bana korkuyla baktı, ona akbabanın bize saldırmayacağını söyledim ama kulağıma, "Akbaba değil, keşişler, onlar burada, bizi izliyorlar, yukarıdan düştüğümüzü görmek istiyorlar, karanlıktan gelen sesleriyle bizi öldürmek istiyorlar," diye fısıldadı. Ona sarıldım, ne cevap vereceğimi bilemedim.

Sessizlik Kulesi'nden bitik ve kederli bir şekilde ayrıldık.

***

Lucía yeni Aydınlanmış Kişi.

Ağlamıyorum ama gözyaşlarım içime akıyor, canımı yakıyor. Çığlık atmak istiyorum, kanımda kırmızı kum büyüyor, boğazımda toplanıyor, lav hortumu gibi bir kum, sıcak iğnelerden oluşan bir kasırga gibi.

Ama çığlık atamıyorum. Sanki ağzım toprak dolu, tıpkı Helena gibi.

***

Tören gün içinde gerçekleşti. Aydınlanmışlar tarafından yapılan duyurudan beri Lucía korunuyordu.

Ormana gidemedik, gerçek adını çok yavaş, neredeyse dudaklarına değercesine telaffuz ederek vedalaşamadım onunla. Ona sarılamadım. Onun bulutsuz gökyüzü kokusunu tekrar hissedemedim.

Bu işe yaramaz kelimeleri yazıyorum, oymalı siyah kapıyı, Aydınlanmışlar'ın Sığınağı'nı, onun şu anda bulunduğu -çoktan götürdüler onu oraya- yerin kapısını açmaktan aciz bu kelimeleri.

Hizmetçiler bize yıkanmamızı söylediler ve her birimize temiz birer beyaz cübbe verdiler. Hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Havada endişe ve belki de neşe vardı, beklenti ve sessiz bir kutlamaya benzer bir şey. Değersizler birbirlerinin saçlarını tararken gülümsediler, Lucía ve ben hariç. Bastırılmış bir ıstırapla gizli gizli birbirimize baktık biz.

Göğe Yükseliş Şapeli'ne gittik, vitray pencerelerden giren güneş duvarları ve zemini renkli ışıklarla süslüyordu, ama bunlar loş, donuk ışıklardı.

Gerçek çiçekler vardı. Nereden geldiklerini merak ettim. Bahçedeki birkaç çiçek soluk, hastalıklı renklere sahipti. Küçük bir vazodaydılar ama buket kocaman görünüyordu, çünkü yeşil yapraklı ağaç dalları eklenmişti ve çiçeklerin kırmızı, sarı ve turuncu renkleri öyle göze çarpıyordu ki gerçek dışı görünüyorlardı. Kutsal Kız Kardeşlik Evi'nin dışından mı toplanmışlardı?

Lucía'nın yanına oturup elini tuttum. Cübbelerimiz bizi örtüyordu. Gergindik.

O, sunak kapısının arkasındaydı, Baş Rahibe'nin sadece parkeleri döven postallarını görebiliyorduk.

Hizmetçilerin önderliğinde iki Küçük Azize geldi. Gözleri doğru şekilde dikilmişti, kanama ya da bayılma ihtimalleri yoktu. Bu iş, gözlerin dikilmesi, Mariel'den hata yapmamayı öğrenen değersiz birinin adağı, fedakârlığıydı. Boyunlarından sarkan Kutsal Kristaller güneş ışığında parıldıyordu, parıltı canımı acıttığından başımı eğmek zorunda kaldım. En kıymetlilerini, Aydınlanmışlar'ın İlahisi'ni söylediler, ben hiç aldırış etmedim. Değersizler şarkıdan büyülenmiş bir halde birbirlerine bakıyorlardı.

Sunakta bir Tam Aura belirdi. Sakat bırakıldığı için, sağır olduğu için, kulak zarlarını deldikleri için Aydınlanmışlar'ın İlahisi'ni duyamıyordu, gerçi dans ediyordu ya da dans ediyormuş gibi yapmaya çalışıyordu ama bunu da sanki titrer gibi,

sanki vücudu kasılır gibi yapıyordu. Ellerinde ve ayaklarında izler vardı, iyileşmemiş ya da iyileşmesine izin verilmeyen yaralar. Enfeksiyon kapmış gibi görünüyorlardı. Ateşli aurasını göremiyordum ama sesini duyuyordum, hepimiz duyuyorduk. Sessizlikten oluşan bir deniz gibiydi, tüm kelimeleri, tüm düşünceleri silip süpürüyordu.

Sunaktan inip Lucía'yı işaret etti.

Cübbemin altından elini sıktım ve nefes alamadığımı hissettim. Bana baktı ve kendisine yardım etmemi istedi, dillendirmesine gerek yoktu. Benden gözleriyle, teniyle, bedeninin gizli diliyle yardım istedi.

Değersizler ona hayranlık ve nefretle baktı.

Daha sonra, boş ağızları, karanlık ağızları olan iki Şeffaf Ruh belirdi, ona gülümsedi ve onu alıp götürdü.

***

Geceleri ormana gitmiyorum, başımı siyah oymalı kapıya yaslayıp dinlemeye çalışıyorum. Onu sekiz gündür görmüyorum. Sekiz gündür kapının ardında çığlıklar, güçsüz, titrek feryatlar ve dişlerini gösteren yırtıcı bir hayvanınkine benzer kükremeler duyuyorum.

Onu oradan çıkaracağım.

Bu kâğıtları kalbime yakın tutacağım, daha önce pek kez yaptığım gibi vücuduma bağlayacağım kuşakla yapacağım bunu.

Bu gece siyah oymalı kapıyı açmayı denemeye, bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu görmeye karar verdim.

***

Şimdi keşişlerin mavi mürekkebiyle yazıyorum, bitip bitmemesi umurumda değil.

Dün hepsi uyurken, mutlak bir sessizlik varken, koridorların boş olduğunu gördüğümde, Aydınlanmışlar'ın Sığınağı'na doğru yalınayak yürüdüm. Durdum çünkü Baş Rahibe'nin ayak seslerini duydum. Fayansları, toprağı, üzerinde yürüdükleri yaşamı yok eden ayak sesleri. Duvardaki çatlağı açtığım bıçak elimdeydi. Tarantula çocuklarla kapıları zorlamak için kullandığım bıçağa benziyordu. Bıçakla boş bir hücrenin kapısını açtım, siyah oymalı kapıya çok yakın, hiç kullanılmayan bir hücreydi. İçeri girmek kolaydı, sanırım kimsenin buna cesaret edemeyeceğini düşünüyorlar. Baş Rahibe'nin Aydınlanmışlar'ın Sığınağı'na girişini dinledim.

Uzun bir süre, saatler boyunca hücrede kaldım. Baş Rahibe'nin uyanmadığından emin olmam gerekiyordu. Hücrenin karanlığına alıştığımda, çarşaflarla kaplı iki kutu ya da iki kafes gördüğümü sandım. Bir inilti duyduğumu sandım, insanın uykusunda duyduğuna benzer bir çığlık. Ama orada ne ya da kim olduğunu öğrenmemeye karar verdim. Eğer Catalina ve Élida'ysa, onlar için artık çok geçti. Önceliğim Lucía benim.

Aydınlanmışlar'ın Sığınağı'nın önüne geldiğimde mümkün olduğunca az ses çıkarmaya özen gösterdim. Kolay bir kilit değildi, nasıl olabilirdi ki? Ama Ulysses bana bildiği tüm hileleri öğretmişti ve ben de geriye kalanları öğrenmiştim. Düşündüğümden daha uzun sürdü, yine de mekanizmayı anladıktan sonra açmadan oradan ayrıldım. Şüphelenmelerini istemiyorum, hem artık içeri girmeye karar verdiğimde bunu saniyeler içinde yapacağımı biliyorum.

Yarın o gün, yarın onu oradan çıkaracağım.

***

Nabzım bu kelimelerle atıyor.

Nefesim bunlar benim.

Damarlarımda akan kanın yaydığı müzik.

Ağacın kovuğundayım, ormanımdayım. Artık ormanın sadece ağaçlardan ibaret olmadığını, asla bu şekilde indirgenemeyeceğini anlıyorum; orman, yeraltındaki mikroskobik yaşam, havadaki yaşam, yaşayan bir katedralin ihtişamıyla yankılanan her şeydir. Yaprakların arasından süzülen ışık yarı saydam sütunlar oluşturuyor, genişleyen ışıltılı bir deniz. Havada titreşen aurayı, gücü hissediyorum. Ona dokunabiliyorum. Parlayan parçacıkların sıcaklığını parmak uçlarımla okşayabiliyorum. Ben bu pagan tapınağının, bu kadim mabedin bir parçasıyım.

Bir tüyün keskin ucuyla yazıyorum. Belki de uçan bir kuşun tüyü. Mavi, kırlangıçların parlak mavisi gibi. Bu kelimeler çamurla karışmış kanımın renginde. Karnımdaki yaranın kanıyla.

İlk çan çalar çalmaz bizi aramaya başlayacaklar. Beni bulmaları zor olacak çünkü çalılıkların arasındayım. Saatler sürebilir. Mezarımı kazacak, köklerin derimi delmesine izin verecek, çürüyen bedenimden meyve, ot ya da mantar çıkmasını bekleyecek vakit yok. Yıldızlı gökyüzüne bakarak ölecek vakit yok.

Çanlar çalana kadar yazmaya devam edeceğim. O zaman bu kâğıtları saklama, çekip gitme ânı gelecek. Yazdığım kalemi bilediğim taşı alacak ve yarayı açacağım, böylece daha fazla kan akacak, akacak. Damarlarımdaki tüm kan, toprağın alacağı, emeceği ve dönüştüreceği kızıl bir ejderha gibi dökülecek.

Siyah oymalı ahşap kapıyı zorlayarak açtım, fark edilmemek için yavaşça yaptım bunu ve yasağı gördüm, yalanın dişlilerini gördüm, tanrı yok, sadece hakaretler yağdıran ağzı var, sadece açlık var, sadece o ve elleri var, o ve kutsal taburun, kutsanmış lejyonun, ulumaları sürükleyen kara dalganın sesi ve birkaç saniye süren durağan bir görüntüde olduğu gibi, karınları ahlaksızlıkla dolup taşan günahla şişmiş aydınlanmışları gördüm ve apaçık olanı: Onları kirlettiğini doğrulamak beni şaşırtmadı ve gözlerim Lucía'yı aradı, ta ki onu onun altında, iğrenç ritüele katlanırken görene kadar, baş rahibe de onları izliyordu, sırtı

bana dönüktü ve bir elinde deri kırbaç vardı, çığlık atmamak için ağzımı kapattım, Lucía başını sallayıp bana şaşkınlık, çaresizlik ve umutsuzluk karışımı bir ifadeyle baktı, onun bu bakışı bana güç verdi ve alışılmadık bir hızla bıçağı baş rahibenin böbreğine sapladım, elinden kırbacı aldım, sapıyla ensesine vurdum, darbe o kadar güçlüydü ki, iriliğine rağmen baş rahibe sendeleyip yere düştü ve o çırılçıplak bir şekilde ayağa kalkıp bana saldırmaya çalıştı, böylece ilk kez onun heykellerin korkunç mükemmelliğine sahip yüzünü gördüm, sizi boğulana kadar sarabilecek bir boşluk, ve kırbaçla ona vurdum, vurdum ve tekrar vurdum, ama bana anlamadan bakan, dehşete kapılmış kimi aydınlanmışlar baş rahibenin ayağa kalkmasına yardım ettiler ve baş rahibe bıçağımla beni yaraladı, ayrıca bıçak gecenin kitabını, bu sayfaları tutan kuşağı deldi, Lucía onu itti, elimi tuttu ve kaçarken bazı aydınlanmışların ne olduğunu anlamadığını, diğerlerinin bizi yakalamaya çalıştığını ve birkaçının bizi takip ettiğini gördüm.

Koştuk.

Karnımdaki ağrıya rağmen kalemimle siyah kapıyı kilitlemeyi başardım. Kalemi kilidin içine itip kırdım. Dışarı çıkmaları zor olacak. Bu bize zaman kazandıracak.

Kuşak kanımın akmasını engelliyor. Sanırım bu yüzden yazabiliyorum. Bu yüzden bayılmıyorum. Yoksa sebebi bu hikâyeyi anlatma isteği mi? Böylece ne Lucía ne Kirke ne Helena ne de ben unutulup gideceğiz.

Biz koşarken başkaları da bize katıldı, bir çıkış yolu, bir fırsat görenler. Ağacımıza ulaştığımızda Lucía'ya gitmesini, duvardaki delikten, elleriyle kazdığı delikten kaçmasını, bizi takip eden birkaç aydınlanmış, değersiz ve hizmetçiyle birlikte kaçmasını söyledim. Ben ise o pislik döllerini, doğanın hatalarını, baş rahibeden ve bedenimle oyalanma kapasitesine sahip o aşağılık adamdan oluşan katillere vakit kaybettirmek için kalacaktım.

Lucía direndi, birlikte kaçmamız için yalvardı ama onu öptüm, siyah saçlarına dokundum, bizzat kendisi olan o cennetin mavisini kucakladım ve artık zamanım olmadığını söyledim. Ona yarayı gösterdim, o da anlamıştı yaranın çok derin olduğunu, bana sarılıp ağladı, sonunda üç aydınlanmış onu benden ayırmaya çalıştı ama Lucía karşı koydu. Ona kaçmak zorunda olduklarını, kalırlarsa öldürüleceklerini söyledim. Ayrılmadan önce beni kucakladı ve ağlayarak gerçek adımı telaffuz etti, son bir kez öptü beni ve yarı saydam sesiyle bana iki kelime söyledi, kelime değillerdi aslında, bir ateş titreşimiydi, beni bir ışık nehri, ışıl ışıl çiçeklerden oluşan bir nehir gibi saran bir ateş.

Gecenin bu kitabını, uzun zamandır yazdığım ve koruduğum bu kâğıtları ağacın, ağacımızın kovuğuna bırakacağım. Belki bir gün birileri onları bulur ve okur ya da nemlenirler ve kökenlerine, içinden çıktıkları oduna geri dönerler ve bu kelimeler, özsuyuyla arınmış, kökleriyle aydınlanmış bir ormana dönüşür. Ya da belki de insanı okşayan bir boşluğa dönüşürler,

yöneten,

acıtan bir boşluğa.

Çan seslerini duyuyorum. Geliyorlar.

İthaflar ve Teşekkürler

Bu kitabı, bize kendisi gibi berrak, dahiyane ve meydan okuyan eserler bırakan Arjantinli yazar Angeles Salvador'a (1972-2022) ve tüm boyun eğmezlere, cadılara, itaatsizlere, ışığa sahip olanlara ithaf ediyorum.

On dokuz yaşımdan beri öğretmenim, arkadaşım ve en sevdiğim yazarlardan ve insanlardan biri olan Liliana Díaz Mindurry'ye, bu kitabın ve tüm kitaplarımın yazma süreci boyunca verdiği bilge tavsiyeler için teşekkür ederim. Félix Bruzzone, Sarah Moses, Willie Schavelzon ve Barbara Graham'a dikkatli okumaları ve cömert katkıları için teşekkür ederim. Magalí Etchebarne ve Laura Mazzini'ye özel teşekkürler; özverileri, yorulmak bilmeyen çalışmaları ve sözcüklere olan sevgileri bu eseri daha iyi bir hale getirmemi sağladı.

Daimî destekleri için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Mariano'ya teşekkürler, bu yaşamda ve tüm yaşamlarda benim aşkım olduğu için.

Leziz Kadavralar romanında uygarlığın içindeki barbarlığı, tüketim kültürüne yerleşen yamyamlığı ele alan Agustina Bazterrica'dan, çevresel kıyametin hüküm sürdüğü gelecekte hayatta kalmaya çalışan bir kadının direnişine dair dehşet verici bir hikâye: *Değersizler*.

Yine distopik bir kurguya imza atan Bazterrica, savaşların ve afetlerin ardından doğal hayatın durma noktasına geldiği bir dünyada, kurtulacağını umarak sığındığı manastırda kendisi gibi birçok değersizle beraber onları gölgelerin arkasından izleyen bir erkeğin -O'nun- egemenliğine maruz kalan bir kadının kendini keşfediş hikâyesini anlatıyor.

Değersizler, totaliter ideolojilerin baskıcılığını, iklim krizinin kaosunu ve insan içgüdülerinin sapkınlığını bir potada eriten, esaretin pençesindeki bir kadının yazarak, kendi hikâyesini anlatarak nasıl direnmeye çalıştığına eğilen, tıpkı bir kırbaç gibi sert ve keskin darbelerini esirgemeyen bir roman; bir gece kitabı.



SİREN YAYINLARI | ZAMANIN RUHU

ISBN-13: 978-625-95785-8-3
9 786259 578583